THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

LABİRENT SON İSYAN

JAMES DASHNER

LABİRENT:

SON İSYAN

Pegasus Yayınları:958
Gençlik: 162

Labirent: Son İsyan
James Dashner
Özgün Adı: Death Cure

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: llker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik
Sertifika No: 11946

3 . Baskı: İstanbul, Şubat 2015
ISBN: 9786- 05-343-415-3

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No:11/9 Taksim/ ISTANBUL Tel:0212 244 2350 (pbx) Faks:0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com/ info@pegasusyayinlari.com

JAMES DASHNER

LABiRENT:

SON İSYAN

İngilizceden Çeviren:

Gizem Yeşildal

PEGASUS YAYINLARI

Bu kitap şimdiye dek yaşamış
en müthiş insan olan annem için.

LABiRENT #3

1. BÖLÜM

Thomas'ı deli eden şey kokuydu.

Üç haftadan uzun süredir yalnız olmak değil. Beyazduvarlar, tavan ve zemin değil. Pencere olmayışı ya da ışıkları hiç kapatmamalan da değil. Saatini almışlardı; günde üç defa aynı yemekleri veriyor -bir dilim salam, patates püresi, çiğ havuç, bir dilim ekmek, su-, onunla asla konuşmuyor, kimsenin içeri girmesine izin vermiyorlardı. Kitap, film ya da oyun yoktu.

Tamamen yalnız bırakılmıştı. Üç haftayı geçmişti. Gerçi tamamen içgüdülerine dayalı zaman kavramından artık şüphe ediyordu. Gece olduğunu tahmin edip normal gibi gelen bir süre boyunca uyumaya özen gösteriyordu. Yemekler düzen tutturmasına yardımcı oluyordu ama onlar da düzenli aralıklarla verilmiyor gibiydi. Sanki kafasının karışması gerekiyordu.

Yalnızdı. Ses geçirmez, renksiz bir odadaydı; tek istisna köşede kısmen gizlenmiş paslanmaz çelikten tuvalet ve Thomas'ın hiç kullanmadığı ahşap masaydı. Dayanılmaz sessizlikte yalnızdı, içine yerleşen hastalığı düşünmek için sınırsız zamanı vardı: Işıl; insanı insan yapan özellikleri yavaşça yok eden sessiz, ürpertici virüs.

Bunların hiçbiri onu çıldırtmıyordu.

Ama kokuyordu ve nedenini anlamadığı bir şekilde bu onun aşırı derecede sinirlerini bozuyor, akıl sağlığını tehdit ediyordu. Duş almasına ya da banyo yapmasına izin vermiyorlardı, oraya geldiğinden beri yeni kıyafetler ya da vücudunu temizleyebileceği herhangi bir şey vermemişlerdi. Basit bir havlu bile işini görürdü; içmesi için verdikleri suya batırıp en azından yüzünü silebilirdi. Fakat onu oraya hapsettiklerinde üzerinde olan kıyafetler dışında hiçbir şeyi yoktu. Yatak bile yoktu; kalçasını bir köşeye yaslayarak kıvrılıp, kendine biraz olsun sıcaklık vermek isteyerek kollarını önünde kavuşturup, genellikle titreyerek uyuyordu.

Kendisini en çok korkutan şeyin neden vücudunun kokusu olduğunu bilmiyordu. Aslında belki de bu yavaş yavaş delirdiğinin bir belirtisiydi. Ama nedense gittikçe azalan hijyen aklını zorluyor, korkunç düşüncelere neden oluyordu. Sanki bozulup çürüyor, içi de dışında hissettiği gibi küfleniyordu.

Ne kadar mantıksız gelse de onu endişelendiren buydu. Fazlasıyla yiyeceği ve susuzluğunu giderecek kadar suyu vardı; yeterince dinleniyordu ve küçük odada, genellikle saatlerce koşarak elinden geldiğince egzersiz yapıyordu. Mantığı ona pis olmasının kalp gücü ya da ciğerlerinin çalışmasıyla bir ilgisi olmadığını söylese de aklı bu geçmek bilmeyen pis kokunun, ölümün habercisi olduğuna ve kendisini ele geçireceğine inanmaya başlamıştı.

Bu karanlık düşünceler, Teresa'nın söylediklerinin doğru olup olmadığını merak etmesine neden oluyordu. Son konuşmalarında Thomas için çok geç olduğunu ve Işıl virüsüne hızla yenildiği için delirip vahşileştiğini söylemişti. Bu korkunç yere gelmeden *önce* akıl sağlığını çoktan kaybetmiş olduğunu. Brenda bile kendisini işlerin kötüleşeceğine dair uyarmıştı. Belki ikisi de haklıydı.

Tüm bunların altındaysa arkadaşları için duyduğu endişe yatıyordu. Onlara ne olmuştu? Neredeydiler?

Işıl, akıllarına ne yapıyordu? Maruz kaldıkları onca şeyden sonra her şey böyle mi sonlanacaktı?

Öfke içine yavaşça süzüldü. Sıcak bir yer, bir parça yiyecek arayan, titreyen bir sıçan gibi. Ve her geçen gün artan hiddeti bazen o kadar yoğun oluyordu ki Thomas kendini, durdurulamaz bir şekilde titrerken buluyordu. Ardından öfkesini kontrol altına alıp içinde tutuyordu. Tamamen yok olmasını istemiyordu; onu saklamak ve büyümesini istiyordu. Ortaya çıkarmak için doğru yeri ve zamanı bekleyecekti. Ona tüm bunları yapan İSYAN'dı. İSYAN, kendisinin ve arkadaşlarının hayatını çalmıştı ve onları gerekli gördüğü her türlü amaç için kullanıyordu. Sonuçlan ne olursa olsun.

Bu yüzden de bedelini ödeyeceklerdi. Thomas her gün binlerce kez buna yemin ediyordu.

Tüm bunları beyaz odada esir olarak geçirdiği yirmi ikinci gün, gündüz olduğunu tahmin ettiği bir zaman diliminde sırtını duvara yaslayıp, kapıya -ve önündeki çirkin ahşap masaya- bakarak oturmuşken düşünüyordu. Bunu her gün kahvaltı ve egzersizden sona yapıyordu. Kapının açılmasını, gerçekten açılmasını, yalnızca yemeğini içinden kaydırdıkları küçük deliğin değil, tamamının açılmasını umuyordu.

Şimdiye kadar defalarca kapıyı açmayı denemişti. Masanın çekmeceleri boştu; sedir ve küf kokusundan başka birşey yoktu. Her sabah, belki kendisi uyurken sihirli bir şekilde bir şey gelmiştir diye kontrol ediyordu. İşin ucunda İSYAN varsa böyle şeyler olabilirdi.

Oturmuş, kapıya bakıyordu. Bekliyordu. Beyaz duvarlar ve sessizlik. Kendi vücudunun kokusu. Arkadaşlarını düşündü: Minho, Newt, Tava ve hâlâ hayatta olan diğer birkaç Kayranlı. Devasa Kayaç'la kurtarılmalarının ardından ortadan kaybolan Brenda ve Jorge. Harriet ve Sonya, B Grubu'ndaki diğer kızlar, Aris. Brenda ve beyaz odada uyandığı ilk gün kendisine yaptığı uyarı. Kız zihninde nasıl konuşabilmişti? Kendi tarafında mıydı yoksa değil miydi?

Ama çoğunlukla Teresa yı düşünüyordu. Geçen her dakika ondan daha çok nefret etmesine rağmen onu aklından çıkaramıyordu. Son sözleri, *İSYAN iyidir* olmuştu ve doğru olsun olmasın, Thomas için Teresa, yaşanan tüm kötülükleri temsil ediyordu. Onu her düşündüğünde içinde öfke kabarıyordu.

Belki de bu bekleyişi sırasında akıl sağlığını kaybetmemesinin tek sebebi bu öfkeydi.

Yemek yemek. Uyumak. Egzersiz yapmak. İntikam için yanıp tutuşmak. Üç gün daha bunları yaptı. Tek başına.

Yirmi altıncı gün kapı açıldı.

2. BÖLÜM

Thomas yüzlerce kez bunun hayalini kurmuştu. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini. Nasıl ileri atılıp önüne gelen herkesle mücadele ederek kaçacağını düşünmüştü. Bu düşünceler her şeyden çok eğlence içindi. İSYAN'ın böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Harekete geçmeden önce iyi bir plan yapmalıydı.

Hayali gerçekleşip de kapı hafif bir gıcırtıyla yavaşça açıldığındaysa Thomas kendi tepkisine şaşırdı: hiçbir şey yapmadı. İçinden bir ses masa ile arasında görünmez bir duvarın ortaya çıktığını söylüyordu, tıpkı Labirent'ten sonra gittikleri yatakhanede olduğu gibi. Harekete geçme zamanı değildi. Henüz değil.

Alev'de gerçekleştirmek zorunda oldukları son görevden Kayranlılara bahseden Fare Adam içeri girdiğinde hiç şaşırmadı. Aynı uzun burun, aynı sinsi bakışlar; kafasının yarısına yayılmış kel bölgeyi kapatmak için geriye doğru taranmış o yağlı saçlar. Aynı aptal beyaz giysi. Thomas'ın onu son gördüğünden daha soluk görünüyordu. Bir yığın buruşmuş, dağınık kâğıtla dolu kalın bir dosyayı dirseğinin arasına sıkıştırmış, düz arkalıklı bir sandalyeyi sürüklüyordu.

"İyi günler, Thomas," dedi ciddi bir baş selamıyla. Cevap beklemeden kapıyı iterek kapadı ve sandalyeyi masanın arkasına çekip oturdu. Dosyayı masanın üzerine bırakarak sayfalara göz atmaya başladı. Aradığını bulunca durdu ve ellerini onun üstüne koydu. Ardından gereksiz bir şekilde sırıtarak gözlerini Thomas'a dikti.

Thomas sonunda konuştuğunda bunu haftalardır yapmadığını fark etti ve sesi hırıltılı çıktı. "Eğer çıkmama izin verirseniz iyi bir gün olur."

Adamın ifadesinde en ufak bir değişme bile olmadı. "Evet, evet, biliyorum. Endişelenme, bugün birsürü iyi haber alacaksın. İnan bana." Thomas adamın söylediklerini düşündü; bir saniyeliğine bile olsa kendisini umutlandırmasına izin verdiği için kendinden utandı. Bunu yapmaması gerektiğini artık öğrenmiş olmalıydı. "İyi haber mi? Bizi akıllı olduğumuzu düşündüğün için seçmemiş miydiniz?" Fare Adam cevap vermeden önce birkaç saniyeliğine sessiz kaldı. "Akıllı, evet. Daha önemli nedenler de vardı." Duraksadı ve devam etmeden önce Thomas'ı inceledi. "Sence bütün bunlar bizim *hoşumuza* mı gidiyor? Senin acı çektiğini izlemekten *zevk* aldığımızı mı sanıyorsun? Hepsi bir amaç içindi ve çok yakında her şey

sana da mantıklı gelecek.” Konuşurken sesinin yoğunluğu artmış, son kelimesinde kıpkırmızı bir suratla âdeta bağırmıştı.

“Hey,” dedi Thomas kendini daha cesur hissederek. “Sakin ol, ihtiyar. Kalp krizi geçirecek gibi görünüyorsun.” Böyle şeyler söylemek iyi hissettirmişti.

Adam sandalyesinden kalkıp masaya doğru eğildi. Boynundaki damarlar şişmişti. Yavaşça oturup derin birkaç nefes aldı. “Bu beyaz kutuda neredeyse dört hafta geçirmek alçakgönüllü olmanı sağlar sanmıştık. Ama her zamankinden de küstah görünüyorsun.”

“Yani bana deli olmadığımı mı söyleyeceksin? Işıl’a hiç yakalanmadığımı?” Thomas kendini durduramıyordu. Hissettiği öfke giderek artıyor ve sonunda patlayacak gibi hissediyordu. Fakat sesinin sakin çıkması için kendini zorladı. “Aklımı yitirmememi sağlayan buydu; içten içe Teresa’ya yalan söylediğinizi, bunun da o deneylerinizden biri olduğunu biliyordum. Peki, bundan sonra nereye gideceğim? Beni aya mı göndereceksiniz? İç çamaşırlarımla okyanusta mı yüzdüreceksiniz?” Söylediklerinin etkili olması için gülümsedi.

Thomas bağırarak konuşurken Fare Adam onu boş gözlerle izlemişti. “Bitirdin mi?”

“Hayır, bitirmedim.” Günlerdir konuşmak için fırsat bekliyordu, bu fırsatı sonunda yakalamıştı ama bu kez de zihni bomboştu. Kafasında defalarca yazdığı senaryoların hepsini unutmuştu. “Ben... her şeyi anlatmanı istiyorum. Şimdi.”

“Ah, Thomas,” dedi Fare Adam sessizce, sanki bir çocuğa önemli bir haber veriyormuşçasına. “Sana yalan söylemedik. Işıl’a *gerçekten* yakalandın.”

Thomas’ın kafası karıştı; bir ürperti öfkesini yarıp geçti. Fare Adam şu an bile yalan söylüyor olabilir miydi? Ama sanki bu başından beri şüphelendiği bir şeymiş gibi omzunu silkti. “Sonuçta daha delirmeye başlamadım.” Alev’i geçerken sürekli Brenda’yla birlikte olduğu ve etrafları Üşütüklerle sanlı olduğu için virüsü er ya da geç kapacağını biliyordu zaten. Fakat kendi kendine hâlâ iyi olduğunu söyledi. Aklı hâlâ yerindeydi. Ve şu an için önemli olan tek şey buydu.

Fare Adam iç geçirdi. “Anlamıyorsun. Buraya sana ne söylemek için geldiğimi anlamıyorsun.”

“Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile neden inanayım ki? Bunu benden nasıl beklersin?”

Thomas ayağa kalkmış olduğunu fark etti ama bunu yaptığını hatırlamıyordu. Göğsü derin soluklarla inip kalkıyordu. Kendine hâkim olmak zorundaydı. Fare Adam'in bakışları buz gibiydi, gözleri siyah birer çukuru andırıyordu. Adam ona yalan söylese de söylemese de Thomas beyaz odadan çıkmak istiyorsa onu dinlemesi gerektiğini biliyordu. Nefes alıp verişini yavaşlamaya zorladı. Bekledi.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından ziyaretçisi konuşmaya devam etti: "Sana yalan söylediğimizin farkındayım. Birçok defa. Sana ve arkadaşlanna korkunç şeyler yaptık. Ama bunların hepsi senin yalnızca kabul etmekle kalmayıp aynı zamanda oluşmasına yardım ettiğin planın bir parçasıydı. Başlangıçta umduğumuzdan daha ileri gittiğimize hiç şüphe yok. Ama her konuda Yaratıcıların öngördüklerine sadık kaldık. Onlar... tasfiye edildikten sonra *senin* öngördüklerine."

Thomas başını yavaşça iki yana salladı; bu insanların işine bir şekilde dâhil olduğunu biliyordu ama başkalarını kendi yaşadığı duruma düşürme fikrine anlam veremiyordu. "Cevap vermedin. Söylediklerine inanmamı nasıl beklersin?" Söylediklerinden fazlasını hatırlıyordu elbette. Geçmişine baktığı tozlu pencereden parça parça da olsa bir şeyler görmüştü ve İSYAN'la çalıştığını biliyordu. Teresa'nın da onlarla çalıştığını ve birlikte Labirent'i yaratmalarına yardım ettiklerini biliyordu. Başka kısa anılar da vardı.

"Çünkü senden bir şeyler gizlememizin bir anlamı yok, Thomas," dedi Fare Adam. "Artık yok."

Thomas birden bezginlik hissetti, sanki tüm enerjisi çekilmişti ve geriye hiçbir şey bırakılmamıştı. Derin bir iç çekerek yere çöktü. Başını salladı. "Bunun ne demek olduğunu bile bilmiyorum." Sözlerine güvenemezken onunla konuşmasının ne anlamı vardı ki?

Fare Adam konuşmaya devam etti ama ses tonu değişmişti; daha az mesafeli ve soğuk, daha bilge bir şekilde konuşuyordu. "Tüm dünyada insanların beyinlerini yiyen bir hastalıkla karşı karşıya olduğumuzun farkındasındır. Şu ana kadar yaptıklarımızın yalnızca tek bir amacı vardı: beyin modellerinizi incelemek ve onlardan bir taslak çıkarmak. Hedefimiz, bu taslağı kullanarak Işıl için tedavi geliştirmek.

Kaybedilen hayatlar, çekilen acı ve ızdırap; bu iş başladığında riskleri biliyordun. Hepimiz biliyorduk. Tüm bunlar insanlığın kurtulmasını sağlamak için yapıldı. Üstelik buna çok yaklaştık. Hem de çok."

Anılar Thomas'ın zihnine belli başlı zamanlarda doluyordu. Değişim, ondan beri gördüğü rüyalar, zihninde şimşek çakıyormuşçasına gelen anlık görüntüler. Şimdi de bu beyaz takım elbiseli adamı dinlerken kendini uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissediyordu ve sanki her şeyi anlaması için tüm cevaplar derinlerden çıkacaktı. O cevapları yakalama isteği o kadar güçlüydü ki uzaklaştırması çok zordu.

Ama hâlâ temkinliydi. Yaşananların bir parçası olduğunu, Labirent'in tasarlanmasına yardım ettiğini, asıl Yaratıcılar öldükten sonra onların yerini aldığını ve programı yeni üyelerle devam ettirdiğini biliyordu. "Kendimden utanmama yetecek kadar çok şey hatırlıyorum," diye itiraf etti. "Ama böyle bir işkenceyi yaşamak, onu planlamaktan çok farklı. Bu hiç doğru değil."

Fare Adam burnunu kaşıyıp oturduğu yerde kıpırdandı. Thomas'ın söylediği bir şeyler ilgisini çekmişti. "Bugünün sonunda ne düşündüğünü göreceğiz, Thomas. Ama sana şunu sorayım: Sence sayısız kişinin hayatını kurtarmak için birkaç kişinin ölmesine değmez mi?" Bir kez daha öne eğilerek, tutkuyla konuşmuştu. "Bu çok eski bir önerme ama hedefe giden yolda her şey yapılmaz mı? Başka bir seçenek kalmamışsa."

Thomas ona yalnızca bakmakla yetindi. Bu, iyi cevabı olmayan bir soruydu.

Fare Adam gülümsemiş olabilirdi ama daha çok küçümsemeyle dudaklarını büzüştürmüş gibi duruyordu. "Bir zamanlar buna inandığını unutma, Thomas." Gidecekmiş gibi önündeki kâğıtları toparlamaya koyuldu ama yerinden kalkmadı. "Sana her şeyin hazır olduğunu ve verilerin neredeyse tamamlandığını söylemek için geldim. Müthiş bir şeyin eşiğindeyiz. Taslağı elde ettiğimiz zaman arkadaşlarınla birlikte bizim ne kadar haksız davrandığımızla ilgili istediğiniz kadar sızlanabilirsiniz."

Thomas adamın sözlerini kesmek istiyordu. Ama kendini tuttu. "Bize işkence etmek nasıl oluyor da bu bahsettiğin taslağa ulaşmanızı sağlıyor? Bir grup genci istemedikleri halde korkunç yerlere göndermek ve bazılarının ölmesine tanıklık etmek... bunun bir hastalık için tedavi bulmakla ne gibi bir ilgisi olabilir?"

"Çok ilgisi var." Fare Adam derin bir iç geçirdi. "Yakında her şeyi hatırlayacaksın ve içimden bir ses çok pişman olacağını söylüyor. Bu arada bilmen gereken bir şey var; belki bu mantıklı düşünmeni sağlayabilir."

"Neymiş o?" Thomas'ın adamın ne söyleyeceğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu.

Ziyaretçisi ayağa kalktı, buruşan pantolonunu ve ceketini düzeltti. Ardından ellerini arkasında birleştirdi. “Işıl virüsü vücudunun her yerine yayıldı ama üzerinde bir etkisi yok, olmayacak da. Sen çok az sayıda kişiden oluşan bir gruptansın. Işıl’a karşı *bağışıksın.*”

Thomas nutku tutulmuş bir halde yutkundu.

“Dışarıda, sokaklarda senin gibi insanlara Bağışık diyorlar,” diye devam etti Fare Adam. “Ve sizden gerçekten nefret ediyorlar.”

3. BÖLÜM

Thomas söyleyecek bir şey bulamadı. Kendisine söylenen tüm yalanlara rağmen az önce duyduklarının doğru olduğunu biliyordu. Son yaşadıklarını göz önünde bulundurunca her şey fazlasıyla anlamlı geliyordu. O ve muhtemelen diğer Kayranlılar ile B Grubundakiler Işıl'a karşı bağışıktı. Bu sebepten ötürü Deneyler için seçilmişlerdi. Kendilerine yapılan her şey -tüm o acımasız numaralar, yalanlar, yollarına çıkarılan canavarlar- ayrıntılı bir deneyin parçasıydı. Ve bir şekilde İSYAN'ın tedavi bulmasını sağlıyordu.

Taşlar yerine oturuyordu. Üstelik bu bilgi anılarını da kışkırtmıştı. Tanıdık geliyordu.

"Bana inandığını görebiliyorum," dedi Fare Adam sonunda uzun sessizliği bozarak. "Senin gibi -virüs içlerine yerleşmiş ama buna rağmen herhangi hastalık belirtisi göstermeyen- başkaları olduğunu da keşfettiğimizde içinizdeki en iyi ve zekileri aramaya koyulduk. İSYAN bu şekilde ortaya çıktı. Elbette deney grubunda bağışık *olmayanlar* da var, onlar da kontrol denekleri olarak seçildi. Deneyler'de kontrol gruplarına ihtiyaç vardır, Thomas. Böylece tüm veriler bir bağlama oturur."

Bu son kısım Thomas'ın moralini bozdu. "Kim..." Sorusunu bitiremedi. Cevabı duymaktan çok korkuyordu.

"Kim mi bağışık değil?" diye sordu Fare Adam kaşlarını kaldırıp. "Ah, senden önce onların öğrenmesi daha iyi olur, öyle değil mi? Ama her şey sırayla. Bir haftalık ceset gibi kokuyorsun; önce duşa gir, ayrıca sana temiz kıyafetler verelim." Bunu söyledikten sonra dosyasını alıp kapıya döndü. Thomas odaklandığında tam dışarı çıkıyordu.

"Bekle!" diye bağırdı.

Ziyaretçisi dönüp ona baktı. "Evet?"

"Alev'deyken neden güvenli bölgede tedavi olduğuyla ilgili yalan söyledin?"

Fare Adam omuz silkti. "Yalan olduğunu düşünmüyorum. Deneyler'i tamamlayıp güvenli bölgeye gelerek bizim daha çok veri toplamamızı sağladınız. Bu sayede de bir tedavi *bulunacak.* Er ya da geç. Herkes için."

"Peki bana bunları neden anlatıyorsun? Neden şimdi? Beni neden dört haftalığına buraya tıktınız?" Thomas başıyla odayı, ses geçirmez duvarları ve tavanı, köşedeki gülünç tuvaleti işaret etti. Yarım yamalak anıları,

kendisine yapılan tuhaf şeylere anlam vermesine yetecek kadar gerçekçi değildi. “Neden Teresa’ya delirip saldırganlaştığımla ilgili yalan söyleyip beni bunca zaman burada tuttunuz? Bunun amacı ne olabilir ki?”

“Değişkenler,” diye yanıtladı Fare Adam. “Sana yaptığımız her şey psikolog ve doktorlar tarafından dikkatle incelendi. Işıl’ın zarar verdiği yok etme bölgesindeki tepkileri harekete geçirmek için. Farklı duygu, tepki ve düşünce modellerini incelemek için. İçinizde virüs varken nasıl çalıştıklarını görmek için. Hastalığın neden sizde zayıf düşürücü bir etki bırakmadığını anlamaya çalışıyoruz. Her şey yok etme bölgesi modelleriyle ilgili, Thomas. Bilişsel ve psikolojik tepkilerinizi saptayarak olası bir tedavi için taslak oluşturmakla ilgili. Her şey tedavi için.”

“Yok etme bölgesi ne?” diye sordu Thomas hatırlamaya çalışıp başarısız olarak. “Buna cevap ver ve seninle geleyim.”

“Ah, Thomas,” diye karşılık verdi adam. “Izdırap Veren tarafından sokulmana rağmen bu kadarını bile hatırlayamamana şaşırdım. Yok etme bölgesi, beyniniz. Virüsün yerleşerek kontrolü ele geçirdiği bölge. Yok etme bölgesi ne kadar iltihaplıysa hasta da o kadar paranoyak ve saldırgan oluyor. İSYAN senin ve diğer birkaçının beynini kullanarak bu sorunu çözmemize yardımcı oluyor. Hatırlarsan, bu kuruluş, amacını isminde belirtiyor: İnsanlığın Sonu: Yok Etme Araştırma Noktası.” Fare Adam kendinden hoşnut görünüyordu. Neredeyse mutluydu. “Hadi şimdi temizlen. Bu arada bilgin olsun diye söylüyorum, izleniyoruz. Herhangi bir şey yapmaya kalkarsan sonuçlarına katlanırsın.”

Thomas oturup az önce duyduklarını sindirmeye çalıştı. Bir kez daha hepsi doğru ve mantıklı geliyordu. Geçen haftalarda hatırladığı anılarına uyuyordu. Ama yine de Fare Adam ve İSYAN’a karşı olan güvensizliği her şeye kuşkuyla yaklaşmasına neden oluyordu.

Sonunda ayağa kalktı ve daha sonra üstüne düşünmeyi umarak zihninin bu yeni bilgileri hazmetmesine izin verdi. Bir kelime daha etmeden odada ilerleyip Fare Adam’ın peşinden kapıdan çıktı ve beyaz duvarlı hücreyi ardında bıraktı.

İçinde bulunduğu binada dikkat çeken hiçbir şey yoktu. Uzun bir koridor, parke zemin, doğa resimlerinin -sahile vuran dalgalar, kırmızı bir çiçeğin yanında uçan sinekkuşu, yağmur ve sisle kaplı bir orman- asılı olduğu bej duvarlar vardı. Fare Adam birkaç dönemeçten sonra bir kapının önünde durdu. Kapıyı açıp Thomas’a içeri girmesini işaret etti. Dolap ve duşların

sıralandığı büyük bir banyoydu. Dolaplardan biri de içindeki temiz kıyafetleri ve ayakkabıyı göstermek için açık bırakılmıştı. Saat bile vardı.

“Yaklaşık yarım saatin var,” dedi Fare Adam. “İşin bitince bekle; geri geleceğim. Sonra da arkadaşlarına kavuşacaksın.”

Nedense “arkadaş” kelimesini duyunca Thomas’ın aklına Teresa geldi. Zihninde ona seslenmeye çalıştı ama hâlâ hiçbir şey yoktu. Ona karşı hissettiği sürekli artan nefrete rağmen yokluğu, patlamayan bir kabarcık gibi içinde yer etmişti. Teresa onun, geçmişiyle arasındaki bağıydı ve bir zamanlar en yakın arkadaşı olduğuna dair hiç şüphesi yoktu. Bu, hayatta emin olduğu az sayıda şeyden biriydi ve bundan tamamen kopmakta zorlanıyordu.

Fare Adam başını onaylamasına salladı. “Yarım saat sonra görüşürüz,” dedikten sonra kapıyı Thomas’ın arkasından kapadı ve onu bir kez daha yapayalnız bıraktı.

Thomas’ın arkadaşlarını bulmak dışında hâlâ bir planı yoktu ama en azından buna bir adım yaklaşmıştı. Ve ne beklemesi gerektiğiyle ilgili hiçbir fikri olmasa da en azından o odadan çıkmıştı. Sonunda. Şimdilik sıcak bir duş alacaktı. İyice temizleninceye dek yıkanacaktı. Daha önce hiç bu kadar iyi bir plan duymamıştı. Endişelerini bir anlığına kenara iten Thomas pis kıyafetlerini çıkardı ve yeniden insan gibi olmaya koyuldu.

4. BÖLÜM

Tişört ve kot pantolon. Tıpkı Labirent'te giydiği gibi koşu ayakkabıları. Temiz, yumuşak çoraplar. Baştan aşağı en az beş kez yıkandıktan sonra yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Bundan sonra işlerin yoluna gireceğini ummadan edemiyordu. Artık hayatının kontrolünü kendi eline alacağını umuyordu. Tabii bir de ayna ona Alev'den önce yapılan dövmeyi hatırlatmasaydı... Yaşadıklarının kalıcı iziydi ve Thomas tüm olanları unutmak istiyordu.

Banyonun kapısının önünde duvara yaslanmış, kollarını önünde kavuşturmuş bekliyordu. Fare Adam'ın geri gelip gelmeyeceğini merak ediyordu; yoksa onu binayı dolaşması ve yeni bir Deney'e başlaması için yalnız mı bırakmıştı? Tam bunu düşünmeye başlamıştı ki ayak seslerini duydu ve köşeden sinsi adamın beyaz takım elbisesini gördü.

"Ah, çok şık olmuşsun," diye yorumda bulundu Fare Adam. Dudakları yanaklarına doğru uzayınca, rahatsız görünen bir gülümseme oluşturmuştu.

Thomas'ın aklına yüzlerce imalı karşılık geldi ama düzgün davranması gerektiğini biliyordu. O an için önemli olan tek şey olabildiğince çok bilgi toplamak, sonra da arkadaşlarını bulmaktı. "Aslında oldukça iyi hissediyorum. O yüzden... teşekkürler." Yüzüne sıradan bir gülümseme yerleştirdi. "Diğer Kayranlıları ne zaman göreceğim?"

"Hemen şimdi." Fare Adam bir kez daha ciddi bir havaya bürünmüştü. Geldiği yolu gösterdi ve Thomas'a kendisini takip etmesi için başıyla işaret etti. "Deneyler'in Üçüncü Aşaması için her biriniz farklı testlere tabi tutuldunuz. İkinci aşamanın sonunda yok etme bölgesi modellerinin tamamlanacağını ummuştuk ama daha ileri gitmek için doğaçlama yapmamız gerekiyordu. Ama dediğim gibi, çok yaklaştık. Artık bu çalışmada hepiniz ortaksınız; bu bilmeceyi çözene kadar ince ayarlar yapmamızda ve daha derine inmemizde bize yardımcı olacaksınız."

Thomas göz ucuyla ona baktı. Kendi geçtiği Üçüncü Aşamanın beyaz oda olduğunu tahmin ediyordu. Peki ya diğerleri? Kendi deneyinden nefret etmiş olmasına rağmen İSYAN'ın durumu daha ne kadar kötüleştirebileceğini tahmin edebiliyordu. Arkadaşları için ne tasarlandığını hiç öğrenmemeyi diledi.

Sonunda Fare Adam bir kapının önüne geldi. Hiç duraksamadan kapıyı açıp içeri adım attı.

Küçük bir konferans salonuna girdiler ve Thomas o an rahatladığını hissetti. Yaklaşık bir düzine koltuk sırasında arkadaşları güvende ve sağlıklı bir halde oturuyordu. Kayranlılar ve B Grubu'nun kızları. Minho. Tava. Newt. Aris. Sonya. Harriet. Hepsi de mutlu görünüyordu -konuşuyorlar, gülümsüyorlar, kahkaha atıyorlardı- belki bir nebze de olsa numara yapıyorlardı. Thomas onlara da artık her şeyin sona erdiğinin söylendiğini tahmin etti ama buna kimsenin inandığını sanmıyordu. Kendisi kesinlikle inanmamıştı. Henüz değil.

Jorge ve Brenda'yı görmek için odaya göz gezdirdi; Brenda'yı görmeyi çok istiyordu. Kayaç onları aldıktan sonra ortadan kaybolduğundan beri onu merak ediyor, İSYAN'ın tehdit ettiği gibi kızı ve Jorge'u yeniden Alev'e gönderdiğinden endişeleniyordu ama ikisinden de hiç iz yoktu. Fare Adam'a onları soramadan bir ses, gürültüyü yardı ve Thomas yüzüne gülümseme yayılmasına engel olamadı.

"Tanrım, öldüm ve cennete gittim herhalde. Bu Thomas!" diye bağırdı Minho. Sözlerinin ardından bağırışlar, tezahüratlar ve ıslıklar geldi. Thomas'ın midesini kemiren endişe, rahatlama dalgasıyla karıştı ve odadaki suratlara bakınmayı sürdürdü. Konuşamayacak kadar heyecanlanmıştı, gözleri Teresa'yı bulana dek sırıttı.

Teresa ayağa kalkmış, ona bakmak için sıranın sonundaki sandalyesinden dönmüştü. Temiz, taranmış ve parlak siyah saçları omuzlarından dökülüyor, yüzünü çevreliyordu. Kırmızı dudakları geniş bir gülümsemeyle birbirinden ayrılınca yüzü aydınlandı ve mavi gözleri parladı. Thomas az kalsın onun yanına gidecekti ama kendini durdurdu; zihni, kızın ona yaptıklarının, tüm olanlardan sonra İSYAN'ın iyi olduğuyla ilgili söylediklerinin canlı hatıralarıyla bulandı.

Beni duyabiliyor musun? diye seslendi zihninden, yeteneklerini geri kazanıp kazanmadıklarını anlamak için.

Fakat Teresa cevap vermedi, Thomas da onun varlığını hâlâ içinde hissetmiyordu. Orada öylece durup bakışları kenetlenmiş bir şekilde dakikalar gibi gelen birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. Ardından Minho ile Newt yanma geldiler ve sırtına vurup elini sıkarak onu odanın içine çektiler.

"En azından mücadeleyi bırakıp ölmedin, Tommy," dedi Newt elini sertçe sıkarken. Sesi normalden daha aksiydi, özellikle de haftalardır birbirlerini görmedikleri düşünüldüğünde... ama yaşıyordu, bu da şükredilmesi gereken bir durumdu.

Minho sırıtıyordu ama gözlerinde berbat şeyler yaşadığına dair bir parıltı vardı. Henüz kendinde olmadığı, yalnızca öyleymiş gibi davranmak için çabaladığı belliydi. "Muhteşem Kayranlılar yeniden bir arada. Seni hayatta gördüğüme sevindim, lüle kafa. Senin yüz farklı şekilde öldüğünü hayal etmiştim. Kesin her akşam beni özlediğin için ağlamışsındır."

"Tabii," diye mırıldandı Thomas, herkesi gördüğüne seviniyordu ama hâlâ söyleyecek söz bulmakta zorlanıyordu. Kalabalıktan ayrılıp Teresa'ya doğru ilerledi. Ne yapacağına karar verene kadar onunla yüzleşip bir şey olmamış gibi davranmak gibi yoğun bir isteği vardı. "Selam."

"Selam," diye karşılık verdi Teresa. "İyi misin?"

Thomas başını onaylarcasına salladı. "Sanırım. Zor haftalardı. Sen..." Cümlenin sonunu getirmeden kendini durdurdu. Az kalsın ona ulaşmaya çalışırken kendisini zihninde duyup duymadığını soracaktı ama Teresa'ya bunu denediğini söyleyerek tatmin duygusu yaşatmak istemedi.

"Denedim, Tom. Her gün şenle konuşmaya çalıştım. Aramızdaki bağı kopardılar ama buna değerdi." Uzanıp Thomas'ın elini tutunca Kayranlılardan alaycı nidalar yükseldi.

Thomas hemen elini ondan çekti, kıpkırmızı olmuştu. Nedense Teresa'nın sözleri aniden sinirlenmesine neden olmuştu ama diğerleri bunun sebebini utangaçlık sandı.

"Çok cici," dedi Minho. "Bu tıpkı senin kafana mızrağın ucuyla vurduğu zamanki kadar tatlı."

"Kesinlikle gerçek aşk." Bunu söyleyen Tava'ydı, ardından da böğürerek kahkaha attı. "İlk gerçek kavgalarını ettiklerinde neler olacağını görmeyi hiç istemem."

Ne düşündükleri Thomas'ın umurunda değildi ama Teresa'ya, kendisine yaptıklarının yanına kalmayacağını göstermeye kararlıydı. Deneyler'den önce aralarında olan güven ya da ilişki her neyse arık hiçbir anlamı yoktu. Araları kısmen düzelmiş gibi olabilirdi ama Thomas orada bir karar vermişti: bundan sonra yalnızca Minho ve Newt'e güvenecekti. Başka kimseye değil.

Tam cevap verecekti ki Fare Adam ellerini çırparak dar koridorda yürümeye başladı.

"Herkes otursun. Kıymık'ı çıkarmadan önce konuşmamız gereken birkaç şey var." Bunu o kadar sıradan bir ifadeyle söylemişti ki Thomas neredeyse anlamayacaktı. Kelimeleri algıladı -*Kıymık'ı çıkarmak*- ve donakaldı.

Oda sessizleşti ve Fare Adam odanın ön tarafındaki sahneye çıktı ve kürsüye doğru ilerledi. Kürsünün kenarlarım tutup yüzüne o aynı zorlama gülümsemeyi yerleştirdi ve konuştu. “Bu doğru, baylar ve bayanlar. Hafızanızı geri kazanmak üzeresiniz. Hepsini.”

5. BÖLÜM

Thomas afallamıştı. Başı döndüğü için gidip Minho'nun yanına oturdu.

Hayatını, çocukluğunu, ailesini -hatta Labirent'e gelmeden önceki günü- hatırlamak için o kadar çabaladıktan sonra şimdi tüm hafızasını geri kazanma fikri neredeyse idrak edemeyeceği kadar aşırıydı. Ama algıladığında, bir şeylerin değiştiğini fark etti. Her şeyi hatırlamak kulağa artık eskisi kadar iyi gelmiyordu. Ayrıca içgüdüleri, Fare Adam'ın her şeyin bittiğini söylemesinden beri hissettiklerini doğruluyordu; fazla kolay gibi geliyordu.

Fare Adam boğazını temizledi. "Her birinize ayrı ayrı bildirildiği gibi, Deneyler sona erdi. Sanırım hafızalarınızı geri kazandığınızda bana inanacak ve hayatınıza devam edebileceksiniz. Hepiniz Işıl ve Deneylerin sebepleri hakkında bilgilendirildiniz. Yok etme bölgesinin taslağını çıkarmaya inanılmaz derecede yakınız. İhtiyacımız olan şeyleri -elimizdekileri geliştirebilmek için- işbirliğiniz ve değiştirilmemiş zihninizle daha iyi sunacaksınız. Tebrikler."

"Oraya gelip o lanet burnunu kırsam daha iyi olacak," dedi Minho. Sözlerindeki tehdit göz önünde bulundurulduğunda sesi oldukça sakin çıkmıştı. "Her şey gayet yolundaymış gibi, sanki arkadaşlarımızın yarısından fazlası *ölmemiş* gibi davranmandan bıktım."

"O fare burnunun kırıldığını görmek çok hoşuma gider!" diye tersledi Newt de.

Sesindeki öfke Thomas'ı şaşırtmıştı ve ister istemez Newt'in Üçüncü Aşama'da ne tür berbat bir şey yaşadığını merak etti.

Fare Adam gözlerini devirip iç geçirdi. "Öncelikle, bana zarar verirseniz olacaklarla ilgili hepiniz uyarıldınız. Sizi temin ederim ki hâlâ izleniyorsunuz. İkincisi, ölen arkadaşlarınız için üzgünüm ama nihayetinde buna değmiş olacak. Beni asıl endişelendiren şeyse söylediklerimin, asıl konumuzu anlamanızı sağlamamış gibi görünmesi. Burada insanlığı kurtarmaktan bahsediyoruz."

Minho nefes alıp ona karşılık verecek gibi göründü ama hemen durup ağzını kapadı.

Thomas, Fare Adam ne kadar samimi görünürse görünsün bunun bir numara olduğunu biliyordu. Her şey numaraydı. Fakat bu durumda adama -

sözleriyle ya da yumruklarıyla- karşı gelmeleri bir işe yaramazdı. O an için ihtiyaçları olan tek şey sabırdı.

"Hepiniz kesin," dedi Thomas sakin bir biçimde. "Adamı bir dinleyelim."

Fare Adam tam devam edecekti ki Tava konuştu: "Size neden güvenelim ki? Neydi adı? Kıymık mı? Bize ve arkadaşlarımıza yaptığınız onca şeyden sonra şimdi Kıymık'ı çıkarmak mı istiyorsunuz? Hiç sanmıyorum. Teşekkür ederim ama geçmişimin karanlıkta kalmasını tercih ederim."

"İSYAN iyidir," dedi Teresa kendi kendine konuşur gibi.

"Ne?" diye sordu Tava. Herkes Teresa'ya bakıyordu.

"İSYAN iyidir," diye tekrarladı daha yüksek sesle, herkesin bakışlarına karşılık verebilmek için oturduğu yerde dönerek. "Komadan çıktığımda yazabileceğim o kadar şey varken koluma bu iki kelimeyi yazdım. Bunu düşünüp duruyordum; bir nedeni olmalı. Bence sesimizi çıkarmayalım ve adamın dediğini yapalım. Ancak hafızamızı geri kazanırsak bu duruma bir anlam verebiliriz."

"Katılıyorum!" diye bağırdı Aris gereğinden fazla yüksek sesle.

Oda tartışmaya gömüldüğü sırada Thomas sessizdi. Konuşmalar genel olarak Tava'nın tarafında olan Kayranlılar ve Teresa'yı destekleyen B Grubu üyeleri arasında geçiyordu. İstekleri tartışmak için daha kötü bir zamanlama olamazdı.

"Sessiz olun!" diye kükredi Fare Adam, yumruğunu kürsüye vurarak. Devam etmeden önce herkesin susmasını bekledi. "Bakın, güvensizliğiniz için kimse sizi suçlamıyor. Fiziksel sınırlarınız zorlandı, arkadaşlarınızın öldüğünü gördünüz, saf dehşeti yaşadınız. Ama size söz veriyorum, her şey bittiğinde hiçbiriniz arkanıza bakmayacaksınız..."

"Peki ya bunu istemiyorsak?" diye sordu Tava. "Ya hafızamızı geri almak istemiyorsak?" Thomas rahatlamış bir halde dönüp arkadaşına baktı. Tava tam da Thomas'in düşündüklerini dile getirmişti.

Fare Adam iç geçirdi. "Bunun sebebi gerçekten hatırlamak istememeniz mi yoksa bize güvenmemeniz mi?"

"Ah, size güvenmek için bir sebep göremiyorum," diye karşılık verdi Tava.

"Anlamıyor musunuz? Size zarar vermek istesek bunu zaten yapardık." Adam başını kürsüye eğdi, ardından yeniden kaldırdı. "Kıymık'ın

çıkarılmasını istemiyorsanız, o zaman çıkarmayız. Bir kenarda durup diğerlerini izleyebilirsiniz.”

Bu bir seçenek miydi yoksa blöf mü yapıyordu? Thomas adamın ses tonundan bunu anlayamamıştı ama ne olursa olsun cevabına şaşırmıştı.

Oda bir kez daha sessizleşti ve kimse konuşamadan Fare Adam sahneden inip odanın arka tarafındaki kapıya doğru yürümeye başladı. Kapının önüne geldiğinde dönüp yeniden onlara baktı.

“Hayatınızın sonuna kadar ailenizi hatırlamadan yaşamayı gerçekten istiyor musunuz? Ailenizi ve arkadaşlarınızı. En azından tüm bunlar başlamadan önce yaşamış olabileceğiniz birkaç güzel anıya tutunma şansını bile kaybetmek mi istiyorsunuz? Benim için hava hoş. Ama bu şansı bir kez daha yakalamayabilirsiniz.”

Thomas kararını gözden geçirdi. Ailesini hatırlamayı çok istediği doğruydu. Bunu o kadar çok düşünmüştü ki... Ama İSYAN’ı iyi biliyordu. Ve bir kez daha onların tuzağına düşmeyecekti. Bu insanların, beynini bir kez daha kurcalamamaları için sonuna dek mücadele edecekti. Hem geri verdikleri anılara nasıl inanabilirdi ki?

Onu rahatsız eden bir şey daha vardı; Fare Adam’ın, Kıymık’ı çıkaracağını ilk söylediğinde hissettiği o ani duygu. İSYAN’ın, onun hatıraları olarak adlandırdığı şeye inanamayacağını bilmesinin yanı sıra korkuyordu. Eğer söyledikleri her şey doğruysa bile bunu yapabilecek olsa da geçmişiyle yüzleşmek istemiyordu. Eskiden olduğunu söyledikleri kişiyi anlamıyordu. Dahası, onu sevmiyordu.

Fare Adam’ın kapıyı açıp odadan çıkışını izledi. Adam gider gitmez Thomas söylediklerini yalnızca onların duyması için Minho ve Newt’e yaklaştı. “Bunu yapamayız. Hayatta olmaz.”

Minho, Thomas’ın omzunu sıktı. “Evet. O çıkıntılara gerçekten inansam bile, neden hatırlamak *isteyeyim* ki? Bana ve Alby’ye olanlara baksanıza.”

Newt başıyla onayladı. “Kısa süre içinde bir hamle yapmamız gerekiyor. O zaman daha iyi hissetmek için birkaç kişiyi alt edeceğim.”

Thomas ona katılıyordu ama dikkatli olmaları gerektiğinin de farkındaydı. “O kadar çabuk olmasa da olur,” dedi. “Bu işi batıramayız; en iyi fırsatı kollamalıyız.” Thomas, içine sızan güce şaşırdı; bunu hissetmeyeli uzun zaman oluyordu. Arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelmişti ve Deneyler bitmişti, sonsuza dek. Öyle ya da böyle, artık İSYAN’ın istediklerini yapmayacaklardı.

Ayağa kalktılar ve grup halinde kapıya doğru yürüdüler. Thomas tam kapının kulpunu tutup açacaktı ki durdu. Duyduğu şey moralinin bozulmasına neden oldu. Grubun geri kalanı hâlâ konuşuyordu ve birçoğu da hafızalarını geri almaya karar vermişti.

Fare Adam konferans salonunun dışında bekliyordu. Onları yönlendirdiği penceresiz koridorda birkaç kez sağa sola döndükten sonra geniş, çelik bir kapının önüne geldiler. Kapı sıkıca sürgülenmişti ve içeriye dışarıdan hava girmiyor gibi görünüyordu. Beyazlar içindeki adam çelik kapıdaki bir girintiye anahtar kartı yerleştirdi ve birkaç tıklamanın ardından büyük metal levha, Thomas'a Kayran'daki kapıları hatırlatan bir gıcırdamayla açıldı.

Fakat bir kapı daha vardı; grubun tamamı küçük antreye girince Fare Adam ilk kapıyı kapadı ve aynı kartla İkincisini açtı. Kapının ardında hiçbir özelliği yokmuş gibi görünen bir oda vardı: aynı fayans döşeme ve koridor boyunca bej duvarlar... Bir sürü dolap ve tezgâh vardı. Ayrıca arka duvara yaslı birkaç yatak vardı ve hepsinin üstünden maske biçiminde tehditkâr görünümlü, parlak metal ve plastik hortumlar sarkıyordu. Thomas bunu suratına takmalarına izin verdiğini düşünemiyordu bile.

Fare Adam başıyla yatakları gösterdi. " Kıymık'ı beyinlerinizden bu şekilde çıkaracağız," diye açıkladı. "Endişelenmeyin, korkutucu göründüklerini biliyorum ama düşündüğünüz kadar acılı bir süreç olmayacak."

"Düşündüğümüz kadar mı?" diye tekrarladı Tava. "Bu hoşuma gitmedi. Yani gerçekten de canımızın yanacağını söylüyorsun."

"Elbette hafif bir rahatsızlık hissedeceksiniz, sonuçta bu bir ameliyat," dedi Fare Adam yatakların solundaki büyükbir makineye doğru ilerlerken. Makinenin üzerinde yanıp sönen onlarca ışık, düğme ve ekran vardı. "Beyninizin uzun süreli hafıza kısmından ufak bir cihaz çıkaracağız. Ama kulağa geldiği kadar kötü değil, sizi temin ederim." Birkaç tuşa bastı ve odayı hafif bir uğultu sardı.

"Bir dakika," dedi Teresa. "Bu şey, bizi kontrol etmenizi sağlayan her neyse onu da çıkaracak mı?" Thomas'ın aklına Teresa'nın Alev'de hangardaki hali geldi. Çiftlik Evi'nde Alby'nin yatakta kıvranması. Gally'nin Chuck'ı öldürüşü. Hepsi de İSYAN'ın kontrolündeydi. Çok kısa bir anlığına Thomas kararından şüphe etti; kendini gerçekten onların insafına bırakabilir miydi? Ameliyatı yapmalarına izin vermeli miydi? Ama

hemen sonra şüphesi yok oldu; bu, güvensizlikle ilgiliydi. Boyun eğmeyi reddediyordu.

Teresa devam etti: “Peki ya...” Duraksayıp Thomas’a baktı.

Thomas onun ne düşündüğünü biliyordu. Telepati yoluyla iletişim kurmalarını kastediyordu. Bunun sebep olduğu ve iletişim kurabildikleri sırada sanki aynı beyni kullanıyorlarmış gibi hissettiren tuhaf duyguyu saymıyordu bile. Bir anda bunun sonsuza dek yok olması fikri Thomas’ın çok hoşuna gitti. Belki Teresa’yı hissetmemenin verdiği boşluk hissi de böylece giderdi.

Teresa toparlandı ve devam etti: “Her şey çıkacak mı? *Her şey?”*

Fare Adam başıyla onayladı. “Yok etme bölgenizin taslağını çıkarmamıza yarayan ufak cihaz dışında her şey. Ayrıca düşündüğün şeyi dile getirmene gerek yok, bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Thomas, Aris ve sen artık o küçük numaranızı gerçekleştiremeyeceksiniz. Onu geçici olarak devre dışı bırakmıştık ama artık sonsuza dek çıkmış olacak. Fakat uzun dönem hafızanızı geri kazanacaksınız ve biz de beyinlerinizi kontrol edemeyeceğiz. Korkarım bu bir paket teklif. Pazarlıksız.”

Odadakiler kıpırdanıp fısıldayarak birbirlerine bir şeyler sormaya başladılar. Herkesin aklından milyonlarca şey geçiyor olmalıydı. Düşünecek çok şey vardı; bir sürü olası sonuç... İSYAN’a öfkelenmek için bir sürü neden. Ama grubun mücadele arzusu, yerini her şeyin sona ereceğine dair hevese bırakmıştı.

“Bu tam bir beyinsizlik,” dedi Tava. “Anladınız mı? Beyinsiz?” Aldığı tek karşılık birkaç kişinin homurdanması oldu.

“Pekâlâ, sanırım hazır sayılırız,” diye duyurdu Fare Adam. “Ama son bir şey daha var. Hafızalarınızı geri almadan önce söylemeliyim. Testi hatırlamanızdansa benden duymanız daha iyi.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Harriett.

Fare Adam’ın ifadesi bir anda ciddileşti ve ellerini arkasında birleştirdi. “Bazılarınız Işıla karşı bağışıksınız. Ama... bazılarınız değil. Listeyi okuyacağım, lütfen sonuçlan sakin bir şekilde kabullenmeye çalışın.”

6. BÖLÜM

Bir anda odaya hâkim olan sessizliği makinenin uğultusu ve çok alçak *bip* sesi bozuyordu. Thomas kendisinin bağışık olduğunu biliyordu -yani en azından öyle söylenmişti- ama diğerlerini bilmiyordu, hatta bu konuyu unutmuştu. Bunu ilk duyduğunda hissettiği o mide bulandırıcı korku yeniden vücuduna akın etti.

"Bir deneyin doğru sonuç vermesi için," diye açıklamaya başladı Fare Adam, "kontrol grubu gerekir. Uzunca bir süre virüsü size bulaştırmamak için elimizden geleni yaptık. Ama bu havayla yayılan bulaşıcı bir salgın."

Duraksayıp hepsini teker teker süzdü.

"Konuya gel!" dedi Newt. "Hepimizde bu lanet hastalığın olduğunu anladık. Bizi üzmeyeceksin."

"Evet, uzatma da söyle artık," diye ekledi Sonya.

Thomas yanında Teresa'nın kıpırdandığını fark etti. Yoksa ona da önceden bir şey mi söylenmişti? Onun da kendisi gibi bağışık olduğunu düşündü, aksi takdirde İSYAN özel görevler için onları seçmezdi.

Fare Adam boğazını temizledi. "Pekâlâ o halde. Çoğunuz bağışıksınız ve paha biçilmez veriler toplamamıza yardım ettiniz. Şu an yalnızca iki kişi Aday gösteriliyor ama bu konuya daha sonra geleceğim. Listeye geçelim. Sayacağım kişiler bağışık değil. Newt..."

Thomas göğsüne ani bir darbe yemiş gibi hissetti. İki büklüm olup yere baktı. Fare Adam birkaç isim daha saydı ama Thomas'ın tanıdığı kişiler değildi, zaten kulaklarını dolduran baş döndürücü uğultu ve zihnini kaplayan bulanıklık nedeniyle doğra düzgün duymamıştı bile. Verdiği tepkiye şaşırdı; Newt'in, kendisi için ne kadar önemli olduğunu bu açıklamadan önce fark etmemişti. Aklına bir şey geldi; Fare Adam ona kontrol gruplarının, deney verilerini bir arada tutan, tutarlı ve bağlantılı olmalarını sağlayan yapışkan gibi olduklarını söylemişti.

Yapışkan. Newt'e verilen isim buydu. Hâlâ kara bir leke gibi vücutlarında olan dövme.

'Tommy, kendine gel."

Thomas başını kaldırınca Newt'in, kollarını önünde birleştirdiğini ve yüzünde zoraki bir gülümsemeyle karşısında durduğunu gördü.

Thomas doğruldu. "Kendime mi geleyim? Bu yaşlı çıkıntı az önce Işıl'a bağışık olmadığını söyledi. Nasıl olur da..."

“Lanet Işıl umurumda değil, dostum. Bu noktaya kadar hayatta kalacağımı hayal bile edemezdim, ayrıca yaşam pek de iyi sayılmazdı.”

Thomas, arkadaşı gerçekten ciddi mi yoksa güçlü mü görünmeye çalışıyor anlayamadı. Ama Newt’in yüzündeki o tüyler ürpertici sırıtma geçmemişti ve Thomas da kendini gülümsemeye zorladı. “Eğer yavaşça delirip küçük çocukları yemek istemek senin için sorun değilse sanırım arkandan gözyaşı dökmeyeceğiz.” Kelimeler daha önce hiç bu kadar boş gelmemişti.

“Güzel,” diye karşılık verdi Newt; gülümsemesi silinmişti.

Thomas sonunda aklı düşüncelere boğulmuş bir halde dikkatini odadaki diğer kişilere çevirdi.

Kayranlılardan biri - Jackson adında, Thomas’ın iyi tanıma fırsatı yakalayamadığı bir çocuk- boş gözlerle boşluğa bakıyordu, başka biri de gözyaşlarını gizlemeye çalışıyordu. B Grubu’ndaki kızlardan birinin gözleri kızarıp şişmişti ve birkaç arkadaşı etrafında toplanmış onu yatıştırmaya çalışıyordu.

“Bunu aradan çıkarmak istedim,” dedi Fare Adam. “Size kendimi ve tüm bu işlemin amacının tedavi geliştirmek olduğunu açıklayabilmek için. Bağışık olmayanlar henüz Işıl’ın ilk evrelerindeler ve hastalık çok ilerlemeden sizinle ilgilenilecek. Ama Deneyler sizin de katılımınızı gerektiriyordu.”

“Peki ya çözüm bulamazsanız?” diye sordu Minho.

Fare Adam onu duymazlıktan geldi. En yakın yatağa gitti ve elini uzatıp tavandan sarkan tuhaf metalik alete dokundu. “Bu çok gurur duyduğumuz bir şey; bilim ve tıp alanında bir başarı. Buna Ayırıcı deniyor, işlemi gerçekleştirecek olan da bu. Bunu yüzünüze yerleştireceğiz ve sizi temin ederim ki her şey bittikten sonra hâlâ eskisi gibi güzel görüneceksiniz. Cihazın içindeki küçük kablolar aşağı inip kulak yolunuza girecek. Oradan da beyninizdeki aleti çıkaracak. Doktor ve hemşirelerimiz sakinleşmeniz için yatıştırıcı ve ağrı hissetmemeniz için bir şeyler verecek.”

Odaya göz gezdirmek için durdu. “Sinirleriniz kendini yenilerken ve hafızalarınız geri gelirken bir nevi trans halinde olacaksınız; Labirent’te bazılarınızın yaşadığı, Değişim dediğiniz duruma benziyor. Ama o kadar kötü değil, inanın bana. Onun asıl amacı beyin modellerinizi tetiklemekti. Bunun gibi birkaç odamız daha var ve doktorlardan oluşan ekibimiz başlamak için bekliyor. Aklınızda *milyonlarca* soru olduğuna eminim ama

çoğunu anılarınız zaten cevaplayacak, bu yüzden daha fazla soru-cevap faslı için bu işlemin tamamlanmasını bekleyeceğim.”

Fare Adam kısa bir duraksamanın ardından konuşmasını tamamladı: “Medikal ekibin hazır olduğundan emin olmak için bana birkaç dakika verin. Bu sırada siz de kararınızı verebilirsiniz.”

Odada ilerlerken beyaz pantolonunun hışırtısı sessizliği bozan tek şeydi. İlk çelik kapıdan geçip arkasından kapadı ve gözden kayboldu. Sonra herkes aynı anda konuşmaya başlayınca odada gürültü patlaması oldu.

Teresa, Thomas’ın yanına geldi; Minho da kızın hemen arkasındaydı. Telaşlı konuşmaların uğultusunda daha iyi duyabilmek için onlara iyice yaklaştı. “Siz çıkıntılar herkesten daha çok şey hatırlıyorsunuz. Teresa, senden hoşlanmıyorum, bunu hiç saklamadım. Ama yine de ne düşündüğünü bilmek istiyorum.”

Thomas da Teresa’nın fikrini Minho kadar merak ediyordu. Eski arkadaşına doğru başını salladı ve konuşmasını bekledi. İçinde ufak bir yanı hâlâ safça onun sonunda İSYAN’ın isteğine karşı koymasını umuyordu.

“Yapmalıyız,” dedi Teresa ve bu Thomas’ı hiç şaşırtmadı. İçinde beslediği umut da sonsuza dek yok oldu. “Bu bana doğru şeymiş gibi geliyor. Hafızalarımıza ihtiyacımız var, böylece bu durumda daha akıllıca davranabiliriz. Bundan sonra ne yapacağımıza karar veririz.”

Thomas, kızın söylediklerini toparlamaya çalışırken aklı deli gibi çalışıyordu. “Teresa, aptal olmadığını biliyorum. Ama aynı zamanda İSYAN’a âşık olduğunu da biliyorum. Ne yapmaya çalıştığından emin değilim ama beni kandıramayacaksın.”

“Beni de,” dedi Minho. “Bizi kullanabilirler, beyinlerimizle oynayabilirler dostum! Bize hafızamızı mı geri verecekler yoksa yenilerini mi koyacaklar, bunu nasıl bileceğiz?”

Teresa iç geçirdi. “Anlamıyorsunuz! Bizi kontrol edebiliyorlarsa, bize her şeyi *yaptırabilirler* de. O zaman neden bize bir seçenek sunma zırvalıklarıyla uğraşsınlar ki? Ayrıca bizi kontrol etmelerini sağlayan parçayı da çıkaracaklarını söyledi. Bana mantıklı geliyor.” “Neyse, sana zaten hiç güvenmemiştim,” dedi Minho başını yavaşça iki yana sallayarak. “Onlara da kesinlikle güvenmiyorum. Ben bu işte Thomas’layım.”

“Peki ya Aris?” Newt başından beri o kadar sessizdi ki Thomas onun Tava’yla birlikte arkasında olduğunu fark etmemişti bile. “Siz Labirent’e gelmeden önce onun da sizinle birlikte olduğunu söylememiş miydin? O ne düşünüyor?”

Thomas, B Grubu’ndaki arkadaşlarıyla konuşan Aris’i buluncaya dek odaya göz gezdirdi. Thomas geldiğinden beri Aris onlarla takılıyordu, ki bu gayet mantıklıydı sonuçta o da kendi Labirent deneyimini o grupla yaşamıştı. Ama Thomas onun Alev’de Teresa’ya dağda kendisini tuzağa düşürüp zorla içeri sokmasına yardım etmesini hiç affetmeyecekti.

“Ben gidip sorayım,” dedi Teresa.

Thomas ve arkadaşları onun uzaklaşmasını izlediler ve ardından birbirleriyle hararetli bir fısıldaşmaya daldılar.

“Bu kızdan nefret ediyorum,” dedi Minho sonunda.

“Hadi ama, o kadar da kötü değil,” diye karşılık verdi Tava. Minho gözlerini devirdi. “Eğer o bunu yapıyorsa ben yokum.” “Ben de,” diye katıldı Newt. “Ayrıca burada hastalığı olan benim, yani diğer herkesten daha çok tehlikedeyim. Ama bir numarayı daha yemeyeceğim.”

Thomas da bu konuda kararını çoktan vermişti. “Ne söyleyeceğini bir dinleyelim.”

Aris’le konuşması çok kısa sürmüştü. “Bizden daha emin. Hepsi yapacak.”

“O halde karanın belli oldu,” diye karşılık verdi Minho. “Eğer Aris ve Teresa istiyorsa ben karşıyım.”

Thomas ona sonuna kadar katlıyordu. İçgüdüleri ona Minho’nun haklı olduğunu söylüyordu ama fikrini dile getirmedi. Onun yerine Teresa’ya baktı. Teresa da dönüp ona baktı. Bu, Thomas’ın çok iyi bildiği bir bakıştı; onun kendisinden yana olmasını istiyordu. Ama artık bir fark vardı, bu kez Thomas’ın Teresa’nın bunu bu kadar çok istemesi konusunda şüpheleri vardı.

Yüzünü ifadesiz tutmaya zorlayarak ona bakmaya devam etti ve Teresa’nın suratı asıldı.

“Siz bilirsiniz.” Başını iki yana salladı ve yanlarından ayrıldı. Tüm olanlara rağmen Teresa odanın diğer tarafına giderken Thomas’ın kalbi acıdı.

“Ah, dostum.” Tava’nın sesi Thomas’ı kendine getirdi. “O şeyleri yüzümüze yerleştirmelerine izin veremeyiz ama, değil mi? Ben Çiftlik Evi’ndeki mutfağıma dönmekten çok memnun olurdum, yemin ederim.” “Izdırap Verenleri unuttun galiba?” diye sordu Newt.

Tava bir saniye düşündü. “Ama mutfağımda bana hiç sataşmadılar, öyle değil mi?”

“Eh, ne yapalım, sana yemek yapman için yeni bir yer bulmamız gerekecek.” Newt, Thomas ile Minho’yu kollarından çekerek gruptan uzaklaştırdı. “Yeterince tartışma dinledim. O yataklardan birine yatmıyorum.”

Minho uzanıp Newt’in omzunu sıktı. “Ben de.”

“Aynen,” dedi Thomas. Sonunda haftalardır tasarladığı şeyi söyledi: “Burada takılıp uyumlu ve iyi davranacağız,” diye fısıldadı. “Ama elimize geçen ilk fırsatta bu yerden çıkmak için savaşacağız.”

7. BÖLÜM

Minho ya da Newt karşılık veremeden Fare Adam geri döndü. Ama yüzlerindeki ifadeden Thomas onların kendisine katıldıklarından emindi. Yüzde yüz.

Odada daha fazla kişi toplanıyordu ve Thomas dikkatini neler olup bittiğine verdi. Onlara katılan herkes, göğüs kısmında İSYAN yazan hafif bol, tek parça yeşil bir kıyafet giymişti. Thomas o anda bu oyunun -deneyin- en ince ayrıntılarına kadar düşünüldüğünü fark etti. Organizasyona verdikleri bu isim de başından beri bir Değişken olabilir miydi? Fazlasıyla tehditkâr bir kelime ve iyi olduğu söylenen bir kuruluş. Muhtemelen bu da beyinlerinin nasıl tepki vereceğini, nasıl hissedeceklerini görmek için bir başka tetikleyiciydi.

Her şey bir tahmin oyunuydu. Başından beri böyleydi.

Her doktor -Thomas onların, Fare Adam'ın bahsettiği doktorlar olduklarını düşünüyordu- yatakların kenarına geçtiler. Tavandan sarkan maskeleri çevirdiler, ince boruları düzelttiler, Thomas'ın göremediği tuşları ve düğmeleri kurcaladılar.

"Hepinizin yatakları çoktan ayarlandı," dedi Fare Adam, yanında getirdiği not panosundaki kâğıtlara bakarak. "Bu odada kalacak olanlar..." Hızlı hızlı, içlerinde Sonya ve Aris'in de olduğu birkaç isim söyledi ama Thomas ya da başka bir Kayranlının adını saymadı. "Adını söylemediklerim lütfen beni takip etsin."

Durumun ciddiyeti oldukça sıradan bir hal almıştı. Sanki bir çetenin ağlayıp duran hainleri öldürmeden önce sayım yapması gibi. Thomas doğru zaman gelene dek söylenenlere uymak dışında ne yapacağını bilmiyordu.

O ve diğerleri sessizce Fare Adam'ın peşinde odadan çıkıp bir diğer uzun, penceresiz koridordan geçerek başka bir kapının önünde durdular. Rehberleri listeden bazı isimler okudu, bu kez aralarında Tava ve Newt de vardı.

"Ben yapmayacağım," dedi Newt. "Seçim yapabileceğimizi söylemiştin ve bu da benim kararım." Thomas'a, çok geçmeden bir şeyler yapmalarını, yoksa delireceğini belirten bir bakış attı.

"Pekâlâ," dedi Fare Adam. "Kısa süre sonra fikrini değiştireceksin. Ben herkesi yerleştirene kadar benimle kal."

“Ya sen, Tava?” diye sordu Thomas, Fare Adam’ın Newt’in kararını bu kadar çabuk kabullenmesine şaşırdığını gizlemeye çalışarak.

Aşçı bir anda utanmış gibi göründü. “Ben... sanırım bunu yapmalarına izin vereceğim.”

Thomas şoke oldu.

“Sen delirdin mi?” diye sordu Minho.

Tava başını iki yana sallayarak kendini savunur gibi durdu. “Hatırlamak istiyorum. Siz kendi kararınızı verin; ben de kendiminkini.”

“Devam edelim,” dedi Fare Adam.

Tava muhtemelen daha fazla tartışma olmasın diye aceleyle odaya girip gözden kayboldu. Thomas buna kafasını takmaması gerektiğini biliyordu; şu an sadece kendisi ve bir çıkış yolu bulma konusunda endişelenebilirdi. Kendini kurtardıktan sonra diğerlerini de kurtarabilmeyi umuyordu.

Son odaya gelinceye dek Fare Adam Minho, Teresa ve Thomas’ın yanı sıra Harriet ve B Grubu’ndan iki kızın daha adını söylemedi. Şimdiye kadar bu işleme karşı gelen tek kişi Newt olmuştu.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Minho, Fare Adam başının bir hareketiyle içeri girmelerini işaret ettiğinde. “Ama davetiniz için minnettarım. İçeride iyi vakit geçirin.” Dalga geçerek elini salladı.

“Ben de istemiyorum,” dedi Thomas. Beklentiye kapılmaya başlamıştı. Yakında şanslarını deneyip bir şey denemeleri gerekiyordu.

Fare Adam ifadesiz bir suratla uzun süre Thomas’a baktı.

“İyi misin, Fare Adam?” diye sordu Minho.

“Adım Direktör Yardımcısı Janson,” diye karşılık verdi, sakin kalmakta zorlanıyormuş gibi alçak ve gergin bir sesle. “Büyüklerine saygı göstermeyi öğren.”

“Sen insanlara hayvan gibi davranmayı bırakırsan belki düşünürüm,” dedi Minho. “Ayrıca neden Thomas’a öyle bakıyorsun?”

Fare Adam -Janson- sonunda bakışlarını Minho’ya çevirdi. “Çünkü değerlendirilecek çok şey var.” Duraksadı ve dikleşti. “Pekâlâ. Size seçim yapabileceğinizi söyledik ve buna uyacağız. Hepiniz içeri girin. Katılmak isteyenlerle işlemi başlatalım.”

Thomas bir kez daha bir ürperti hissetti. Vakit geliyordu. Bunu biliyordu. Minho’nun yüz ifadesinden, onun da aynı şeyi düşündüğünü fark etti. Birbirlerine bakıp hafifçe başlarını sallayarak Fare Adam’ın peşinden odaya girdiler.

İlk odanın aynısıydı; altı yatak vardı ve hepsinin üzerinden maskeler sarkıyordu. İlk odadakilerle aynı yeşil kıyafeti giymiş doktorlar her bir yatağın başında duruyordu.

Thomas etrafa bakınırken bir anda nefesini tuttu Son sırada duran yatağın başında, yeşiller içinde olan kişi Brenda'ydı. Herkesten genç görünüyordu, kahverengi saçı ve yüzü Alev'de gördüğü zamankinden çok daha temizdi. Thomas'a bakıp başını hafifçe salladı ve bakışlarını Fare Adama çevirdi; ardından, Thomas neler olduğunu anlayamadan odanın diğer tarafından kendisine doğru koşmaya başladı.

Thomas'ı kendine çekip sarıldı. Thomas da ona sarıldı, afallamıştı ama bırakmak da istemiyordu.

"Brenda, sen ne yapıyorsun!" diye bağırdı Janson. "Hemen yerine geç!"

Brenda dudaklarını onun kulağına bastırıp Thomas'ın güçlükle duyabileceği bir şekilde fısıldadı: "Onlara güvenme. Sakın güvenme. Sadece bana ve Şansölye Paige'e güven, Thomas. Başka kimseye değil."

"Brenda!" Fare Adam resmen çığlık atmıştı.

Brenda, Thomas'ı bırakıp ondan uzaklaştı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ben yalnızca Üçüncü Aşamayı geçtiği için mutlu oldum. Bir an kendimi kaybettim." Yerine geçti ve yeniden onlara bakmak üzere döndü, yüzü ifadesizdi.

"Böyle şeyler için zamanımız yok," diye tersledi Janson.

Thomas gözlerini Brenda'dan alamıyor, ne düşüneceğini ya da hissedeceğini bilemiyordu. İSYAN'a zaten güvenmiyordu, bu sebeple kızın sözleri aynı tarafta olduklarını gösteriyordu. Peki, o halde neden onlarla çalışıyordu? Hasta değil miydi? Ayrıca şu Şansölye Paige de kimdi? Bu da başka bir test miydi yoksa? Bir başka Değişken miydi?

Sarıldıklarında vücudundan güçlü bir duygu geçmişti. Beyaz odaya götürüldükten sonra Brenda'nın onunla zihninde konuşmasını düşündü. İşlerin kötüleşeceği konusunda onu uyarmıştı. Thomas hâlâ bunu nasıl yapabildiğini anlayamamıştı; Brenda gerçekten kendi tarafında mıydı?

İlk odadan çıktıklarından beri sessiz olan Teresa yanına gidip düşüncelerini böldü. "Onun burada ne işi var?" diye fısıldadı, ses tonundan kini belli oluyordu. Yaptığı ya da söylediği her şey artık Thomas'ı rahatsız ediyordu. "Onun Deli olduğunu sanıyordum."

"Bilmiyorum," diye homurdandı Thomas. Aklı tamamen Brenda ve o yıkık dökük şehirde geçirdikleri zamanla doluydu. Tuhaf bir şekilde o yeri özlemişti. Brenda'yla yalnız olmayı. "Belki de sadece... bir Değişken'dir."

“Sence o da bunun içinde miydi? Alev’e işlerin yürümesine yardım etsin diye mi gönderildi?”

“Muhtemelen.” Thomas içten içe üzülüyordu. Brenda’nın başından beri İSYAN’m bir parçası olması mantıklıydı. Ama bu, Thomas’a defalarca yalan söylediği anlamına geliyordu. Onunla ilgili bir şeylerin farklı olmasını o kadar istiyordu ki...

“Ondan hoşlanmıyorum,” dedi Teresa. “Sinsi görünüyor.” Thomas ona bağırmamak için kendini zor tuttu. Ya da gülmemek için. Onun yerine sakince konuştu: “Hadi git de beyninle oynasınlar.” Belki de Teresa’nın Brenda’ya güvenmemesi, kendisinin Brenda’ya *güvenmesini* söyleyen bir işaretti.

Teresa ona sert bir bakış attı. “İstediğin kadar yargıla beni. Ben sadece bana doğru geleni yapıyorum.” Ardından ondan uzaklaştı ve Fare Adam’ın talimatlarını bekledi.

Janson gönüllü katılımcılara yataklarını gösterdiği sırada Thomas, Newt ve Minho da geri çekilmiş onları izliyordu. Thomas kapıya bakarak kaçmayı düşündü. Tam Minho’yu dürtecekti ki Fare Adam aklını okumuşçasına konuştu.

“Siz üç isyankâr izleniyorsunuz. Bir şey denemeyi aklınızdan bile geçirmeyin. Biz konuşurken silahlı korumalar da yoldalar.”

Thomas birılerinin, düşüncelerini okuyabileceğine dair rahatsız edici bir düşünceye kapıldı. Büyük bir titizlikle topladıkları beyin modellerinden *düşüncelerini* yorumlayabilirler miydi?

“Bu saçmalık,” diye fısıldadı Minho, Janson dikkatini yeniden insanları yataklara yerleştirme işine verdiğinde. “Bence risk alıp neler olacağını görelim.”

Thomas cevap vermek yerine Brenda’ya baktı. Brenda derin düşüncelere dalmış gibi yere bakıyordu. Onu ne kadar özlediğini fark etti, aralarında anlam veremediği bir bağ hissediyordu. Tek istediği onunla baş başa konuşmaktı. Ve bunu kızın, kendisine söylediklerinden dolayı istemiyordu.

Koridorda telaşlı ayak sesleri duyuldu. Baştan ayağa siyahlara bürünmüş üç adam ve iki kadın odaya daldı. Teçhizatlarını -halat, birtakım araç gereç, cephane- sırtlarına bağlamışlardı. Hepsi de oldukça büyük bir tür silah taşıyordu. Thomas bakışlarını silahlardan alamıyordu; kayıp anılarından birini tetikliyordu sanki ama aynı zamanda onları ilk kez görüyor gibiydi. Silahlardan mavi bir ışık yayılıyordu; ortalarında şeffaf bir

boru vardı ve içi elektrikle cızırdayıp vızıldayan parlak metalik bombalarla doluydu. Korumalar Thomas ve iki arkadaşına nişan almıştı.

“Çok fazla bekledik,” diye alçak ve sert bir sesle fısıldadı Newt.

Thomas çok yakında ellerine bir fırsat geçeceğini biliyordu. “Dışarıda zaten yakalanırdık,” diye karşılık verdi sessizce, dudaklarını neredeyse kıpırdatmadan. “Sabırlı ol.”

Janson korumaların yanına gitti. “Bunlara Fırlatıcı deniyor. Sorun çıkarmanız durumunda korumalar bunları ateşlemekte hiç tereddüt etmeyecekler. Bu silahlar sizi öldürmez ama inanın bana, hayatınızın en rahatsız edici beş dakikasını yaşatır.”

“Neler oluyor?” diye sordu Thomas, ne kadar az korktuğuna şaşırarak. “Daha demin kendi kararımızı verebileceğimizi söyledin. Şimdi bu ordu da neyin nesi?”

“Çünkü size güvenmiyorum.” Janson duraksadı, kelimelerini özenle seçmek ister gibiydi. “Hafızalarınızı geri kazandıktan sonra bazı şeyleri gönüllü olarak yapacağınızı umuyorduk. Bu, işleri kolaylaştıracaktı. Ama size hâlâ ihtiyacımız olmadığını hiç söylemedim.”

“Ne kadar da şaşırdım,” dedi Minho. “Yine yalan söyledin.”

“Hiçbir konuda yalan söylemedim. Kararınızı verdiniz, öyleyse sonuçlarına katlanın.” Janson kapıya işaret etti. “Korumalar, Thomas ve diğerlerine odalarına kadar eşlik edin, orada yarın sabahki testlere kadar hatalarını düşünebilirler. Zor kullanma yetkiniz var.”

8. BÖLÜM

İki kadın koruma silahlarını daha da yukarı kaldırdılar ve geniş, yuvarlak namlular üç çocuğu hedef aldı.

“Bizi bunları kullanmak zorunda bırakmayın,” dedi kadınlardan biri. “Hata yapma lüksünüz yok. Yanlış tek bir hareketinizde tetiği çekeriz.”

Üç adam Fırlatıcılarının askılarını omuzlarına atarak isyankâr Kayranlılara doğru ilerlediler, her biri bir çocuğun yanına gitti. Thomas hâlâ tuhaf bir sakinlik -sonuna dek savaşacağına dair derin kararlılıktan kaynaklanıyordu- ve İSYAN’ın üç genci izlemek için silahlı beş kişiye ihtiyaç duymasından kaynaklanan tatmin duygusu hissediyordu.

Thomas’ı kolundan tutan adam onun iki katı genişliğinde, güçlü yapılıydı. Sert hareketlerle kapıdan geçip koridora çıkarken Thomas’ı da peşinden sürüklüyordu. Thomas arkasına bakınca diğer korumanın Minho’yu kısmen yerde sürüklediğini ve Newt’in boş yere mücadele ettiğini gördü.

Çocuklar bir koridordan diğerine sürüklenirlerken çıkan tek ses Minho’nun homurtuları, bağırışları ve küfürleriydi. Thomas ona durmasını, durumu yalnızca daha da kötüleştirdiğini ve muhtemelen vurulacağını söylemeye çalıştı ama Minho onu yok saydı. Grup sonunda bir kapının önünde durana kadar şiddetle mücadele etti.

Silahlı korumalardan biri anahtar kartla kapıyı açtı. Kapıyı iterek açınca iki ranza ve köşede bir masa ile sandalyelerin olduğu ufak bir mutfağı olan küçük bir odayla karşılaştılar. Bu, kesinlikle Thomas’ın hayal ettiği gibi değildi; o Kayrandaki Hapishane gibi pis zeminli ve içeride neredeyse kırılmış bir sandalye olan bir yer hayal etmişti.

“İçeri girin,” dedi kadın. “Size yemek getirteceğiz. Son davranışlarınızdan sonra sizi birkaç gün aç bırakmadığımıza dua edin. Yarın testler var bu yüzden bu gece biraz uyuşanız iyi olur.” Üç adam, üç Kayranlıyı odanın içine itti ve kapıyı kapattı; kilitten çıkan *klik* sesi havada yankılandı.

Thomas’ın beyaz duvarlı hücrede katlandığı tüm o esaret hissi yeniden vücuduna akın etti. Kapının önüne gidip topuzu çevirdi, tüm ağırlığını vererek çekti ve itti. İki eliyle yumruklayarak, birinin onları serbest bırakması için olabildiğince güçlü sesle bağırdı.

“Kes şunu,” dedi Newt arkasından. “Kimse gelip sana iyi geceler öpücüğü vermeyecek.”

Thomas kendi etrafında döndü ama arkadaşının karşısında olduğunu görünce durdu. Kelimeleri bir araya getiremeden Minho konuştu.

“Sanırım şansımızı kaybettik.” Ranzalardan birinin alt yatağına kendini bıraktı. “Senin o büyülü anın gelene dek ya yaşlanacağız ya da öleceğiz, Thomas. Sonuçta büyük bir duyuru yapacak değiller: ‘Şu an kaçmanız için mükemmel bir zaman çünkü önümüzdeki on dakika boyunca meşgul olacağız.’ Risk almamız gerekiyor.”

Thomas, arkadaşlarının haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu ama haklılardı. Korumalar gelmeden önce kaçmaları gerekiyordu. “Üzgünüm. Henüz doğru zaman gelmiş gibi hissetmiyordum. Silahları da suratımıza doğrulttuklarında bir şey yapmaya çalışma girişiminin saçma olduğunu düşündüm.”

“Neyse, tamam,” diye karşılık vermekle yetindi Minho. Ardından, “Brenda’yla yeniden ufak, hoş bir birleşme yaşadınız,” diye ekledi. Thomas derin bir nefes aldı. “Bir şey söyledi.”

Minho yatakta dik oturdu. “Ne demek istiyorsun?”

“Onlara güvenmememi, yalnızca kendisine ve Şansölye Paige adlı birine güvenmemi söyledi.”

“Onun olayı ne ki?” diye sordu Newt. “İSYAN için mi çalışıyor? Ne yani Alev’de sadece bir aktris miydi?”

“Evet, görünüşe bakılırsa o da diğerlerinden iyi değil,” diye ekledi Minho.

Thomas onlara katılmıyordu. Ama bunu kendine bile açıklayamıyorken arkadaşlarına nasıl açıklayacaktı. “Bakın, eskiden ben de onlar için çalışıyordum ama bana güveniyorsunuz, değil mi? Bunun bir anlamı yok. Belki başka seçeneği yoktu, belki değişti. Bilmiyorum.”

Minho bir şeyler düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. Newt de yere çöküp kollarını önünde kavuşturmuş, çocuk gibi somurtuyordu.

Thomas başını iki yana salladı. Her şeyi çözmeye çalışmaktan bıkmıştı. İlerleyip küçük buzdolabını açtı; açlıktan karnı guruldayordu. Peynir dilimleri ve üzüm buldu ve onları üçe bölerek kendi porsiyonunu zorla yuttuktan sonra bir şişe meyve suyu içti. Diğer iki çocuk da kendilerininkini hızla yerken hiçbiri konuşmadı.

Çok geçmeden bir kadın et ve patates dolu tabaklarla geldi ve onu da yediler. Thomas’ın saatine göre akşamın ilk saatleriydi ama uyuyabileceğini

düşünemiyordu bile. Bir sandalyede arkadaşlarına dönük bir şekilde oturarak, ne yapmaları gerektiğini düşündü. Hâlâ bir şey yapamamaları kendi suçuymuş gibi üzgün hissediyordu ama herhangi bir fikir önerisinde bulunmadı.

Yemek geldikten sonra ilk konuşan Minho oldu. “Belki de o lüle kafalara boyun eğmeliyiz. Ne istiyorlarsa yapmalıyız. Bir gün hep birlikte şişman ve mutlu bir şekilde oturuyor oluruz.”

Thomas onun, söylediklerinde ciddi olmadığını biliyordu. “Evet, belki burada çalışan güzel bir kız bulup evlenirsin, çocukların olur falan. Delilerle dolu dünyanın sonu gelmeden hemen önce.”

Minho devam etti: “İSYAN şu taslak olayını çözer, biz de sonsuza dek mutlu yaşarız.”

“Hiç komik değil,” dedi Newt ters ters. “Tedavi bulsalar bile, Alev’in ne halde olduğunu gördünüz. Dünyanın eski normal düzenine dönmesi uzun zaman alacak. Bu gerçekleşse bile biz göremeyeceğiz.”

Thomas orada öylece oturup yerdeki bir noktaya baktığını fark etti. “Bize tüm o yaptıklarından sonra artık hiçbir şeye inanmıyorum.” Başkaları için her şeyi yapmaya hazır olan arkadaşı Newt’le ilgili durumu hâlâ kabullenememişti. Sırf neler olacağını görmek için onu ölüm cezasına mahkûm etmişlerdi... tedavisi olmayan bir hastalığa.

“Şu Janson denen adam her şeyi hallettiğini sanıyor,” diye devam etti Thomas. “Her şeyin, çoğunluğun iyiliği için olduğunu düşünüyor. Ya tüm insanlığın cehennemi boylamasına göz yumacaklar ya da kurtarmak için berbat şeyler yapacaklar. Bağışık olan azınlık bile yüzde doksan dokuz nokta dokuzunu ruh hastası canavarların oluşturduğu bir dünyada uzun süre yaşayamaz.”

“Ne demeye çalışıyorsun?” diye homurdandı Minho.

“Yani onlar hafızamı silmeden önce her söylediklerine inandığımı düşünüyorum. Ama artık değil.” Ve şu an en korktuğu şey de hatırladıklarının, fikrini değiştirme ihtimaliydi.

“O halde bir sonraki şansımızı heba etmeyelim, Tommy,” dedi Newt.

“Yarın,” diye ekledi Minho da. “Bir şekilde.”

Thomas ikisine de uzun uzun baktı. “Tamam. Bir şekilde.”

Newt esneyince diğer ikisi de esnedi. “O halde boş boş konuşmayı kesip uyusak iyi olacak.”

9. BÖLÜM

Bir saat boyunca karanlığa baktıktan sonra Thomas sonunda uyuyakaldı. Rüyalarıysa bir yığın görüntü ve anıdan oluşuyordu.

Masada oturan bir kadın ahşap zeminin üzerinden doğruca gözlerine bakarken gülümsüyordu. Thomas onu izlerken kadın kupasındaki sıcak içecekten küçük bir yudum aldı. Bir kez daha gülümsedi. Ardından konuştu. “Mısır gevreğini ye. Aferin sana.” Bu annesiydi. Kibar yüzünde, ona olan sevgisi gülümsemesiyle oluşan her kırışıklıkta açıkça görülüyordu. Son lokmasına kadar onu izlemeyi bırakmadı, sonra da saçlarını karıştırıp kâseyi lavabonun içine koydu.

Ardından Thomas halı kaplı küçük bir odada, gümüş rengi oyuncak kutucuklarla büyük bir şato inşa ediyordu. Annesi bir köşede oturmuş ağlıyordu. Thomas hemen nedenini anladı. Işıl tanısı konan babası çoktandır belirtileri göstermeye başlamıştı. Bu durumda annesinin de hastalığa yakalandığı ya da yakında yakalanacağına hiç şüphe yoktu. Rüyayı gören Thomas, doktorların onun genç halinin de virüsü taşıdığını ama etkilerine karşı bağışık olduğunu keşfetmelerinin çok sürmeyeceğini biliyordu. O zamana kadar bunun anlaşılmasını sağlayan bir test geliştirmişlerdi.

Bir sonraki görüntüde sıcak bir günde bisikletine biniyordu. Kaldırımdan sıcaklık tütüyordu, eskiden çim olan yerde artık sadece yabani otlar vardı. Terli yüzüyle gülümsüyordu. Annesi onu izliyordu ve Thomas onun her anın tadını çıkardığını biliyordu. Yakındaki bir gölete doğru ilerlediler. Su durgundu ve kötü kokuyordu. Annesi, onun bulanık derinliklere atması için taş topladı. Thomas önce olabildiğince uzağa attı, sonra da geçen yaz babasının gösterdiği gibi kaydırmaya çalıştı. Hâlâ yapamıyordu. Yoruldular, boğucu hava eneıjilerini tüketmişti ve sonunda eve döndüler.

Ardından rüyasındaki olaylar -anıları- karardı.

İçerideydi ve koyu renk takım elbiseli bir adam koltukta oturuyordu. Elinde kâğıtlar, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Thomas annesinin yanında durmuş, elini tutuyordu. Thomas’ın doğumundan çok önce gerçekleşen olayı, güneş ışınlarını atlatabilen dünya hükümetlerinin ortak girişimi olan

İSYAN kurulmuştu. İSYAN'ın amacı Işıl'ın zarar verdiği, yok etme bölgesi olarak bilinen bölgeyi incelemekti. Beyni.

Adam, Thomas'ın bağışık olduğunu söylüyordu. Diğerlerinin de. Nüfusun yüzde birinden daha azı bağışıktı ve bunların çoğu yirmi yaşın altındaydı. Ve dünya onlar için tehlikeliydi. Korkunç virüse karşı bağışık oldukları için onlardan nefret ediliyordu ve onlara Bağışıklar diyorlardı. İnsanlar onlara dehşet verici şeyler yapıyorlardı. İSYAN, Thomas'ı koruyabileceğini söylüyordu; Thomas da tedavi bulmalarında onlara yardım edebilirdi. Adam onun akıllı olduğunu, teste tabi tutulanların içinde en akıllılardan biri olduğunu söylüyordu. Annesinin onu bırakmaktan başka şansı yoktu. Kendisi yavaşça delirirken oğlunun buna şahit olmasını kesinlikle istemiyordu.

Daha sonra Thomas'a onu sevdiğini ve babasına olanları asla yaşamayacağı için mutlu olduğunu açıklıyordu. Delilik babasına dair her özelliği, onu insan yapan her şeyi en küçük zerresine kadar yok etmişti.

Ve rüya bu şekilde sona erdi, Thomas derin bir uykuya gömüldü.

Ertesi sabah kapıya sertçe vurulmasıyla uyandı. Dirsekleri üzerinde hafifçe kalkmıştı ki kapı açıldı ve bir önceki günkü beş koruma, Fırlatıcılannı kaldırmış bir halde içeri girdiler. Onların peşinden de Janson odaya adımını attı.

"Kalkın bakalım, çocuklar," dedi Fare Adam. "Size hafızalarınızı geri vermeye karar verdik. İsteseniz de istemeseniz de."

10. BÖLÜM

Thomas hâlâ uyku sersemiydi. Gördüğü rüyalar -çocukluğuna dair andar- zihnini bulandırıyordu. Adamın söylediğini neredeyse duymayacaktı.

“Bunu yapamazsınız,” diye karşılık verdi Newt. Yatağından kalkmış, yumruklarını sıkmış, Janson’a sert sert bakıyordu.

Thomas daha önce arkadaşının gözlerinde hiç bu kadar öfke görmemişti. Ardından Fare Adam’ın sözleri Thomas’ı sersemliğinden uyandırdı.

Bacaklarını yataktan sarkıttı. “Bunu yapmak zorunda olmadığımızı söylemiştin.”

“Korkarım başka seçeneğimiz yok,” diye karşılık verdi Janson. “Artık yalan söylemek yok. Üçünüzün hafızası hâlâ karanlıktayken hiçbir şey işe yaramayacak. Üzgünüm. Bunu yapmamız gerekiyor. Newt, sonuçta tedaviden herkesten çok sen faydalanacaksın.”

“Ben artık kendimi umursamıyorum,” diye alçak sesle homurdanarak yanıt verdi Newt.

O sırada Thomas’ın içgüdüleri kontrolü ele aldı. Beklediği anın bu olduğunu biliyordu. Bu, bardağı taşıran son damla olmuştu.

Janson’ı dikkatlice inceledi. Odada artan tehlikeyi sezmiş de bunu etkisiz hale getirmek istiyormuş gibi görünen adamın yüzü yumuşadı ve derin nefes aldı. “Bakın, Newt, Minho, Thomas. Nasıl hissettiğinizi anlıyorum. Korkunç şeyler yaşadınız. Ama en kötü kısmı sona erdi. Geçmişi değiştiremeyiz, size ve arkadaşlarınıza olanları geri alamayız. Ama şu noktaya kadar gelip de taslağı tamamlamamak çok yazık olmaz mı?”

“Geri alamaz mısınız?” diye bağırdı Newt. “Tek söyleyebileceğin bu mu?”

“Dikkatli ol,” diye uyardı korumalardan biri, Fırlatıcı’yı Newt’in göğsüne doğrultarak.

Oda sessizliğe büründü. Thomas Newt’i daha önce hiç böyle görmemişti. Bu kadar kızgın, sakinleşmeye bu kadar karşı...

Janson devam etti: “Zamanımız azalıyor. Artık gidelim yoksa dünkü olayların bir tekrarını yaşayacağız. Sizi temin ederim ki korumalar oldukça hevesliler.”

Minho, Newt’in üzerindeki yataktan atladı. “Haklı,” dedi sakince. “Newt, seni ve kimbilir daha kaç kişiyi kurtarabileceksek, bu odada bir

saniye daha kalmamız aptallık olur.” Minho, Thomas’a bir bakış attı ve başıyla kapıyı işaret etti. “Hadi, gidelim.” Arkasına bakmadan Fare Adam ve korumaların yanından geçip koridora çıktı.

Janson şaşkınlığını gizlemekte güçlük çeken Thomas’a bakıp kaşlarını kaldırdı. Minho’nun konuşması çok tuhaftı; bir tür planı olmalıydı. İsteklerine uyuyor gibi yapmak kendilerine zaman kazandıracaktı.

Thomas, Fare Adam ve korumalara arkasını dönüp sadece Newt’in görebileceği şekilde ona hızla göz kırptı. “Bizden istediklerini yapalım.” Sesinin sıradan, içten çıkmasına uğraştı ama bugüne kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi bu. “Labirent’ten önce ben bu insanlar için çalıştım. Tamamen yanılmış olamam, değil mi?”

“Ah, lütfen.” Newt gözünü devirdi ama kapıya doğru ilerlemeye başladı ve Thomas içinden, bu küçük zaferine gülümsedi.

“Her şey bittiğinde hepiniz kahraman olacaksınız,” dedi Janson, Thomas Newt’in arkasından odadan çıkarken.

“Ah, kes sesini,” diye karşılık verdi Thomas.

Thomas ve arkadaşları bir kez daha labirent gibi koridorlarda Fare Adam’ı takip ettiler. Yürüdükleri sırada Janson tur rehberiymiş gibi açıklama yapıyordu. Tesiste çok fazla pencere olmamasının sebebinin sert hava koşulları ve etraftaki çeteler ile hasta insanların saldırıları olduğunu açıkladı. Kayranlıların Labirent’ten alındığı gece çıkan fırtınayı ve bir grup Deli’nin, onların otobüse bindirildiği sırada sınırı nasıl aştıklarını hatırlattı.

Thomas o geceyi çok iyi hatırlıyordu. Tekerleklerin, o otobüse binmeden önce kendisine yaklaşan kadının üzerinden geçerken oluşan sarsıntıyı hâlâ hissedebiliyordu, şoförün biraz olsun yavaşlamamasını. Bunun yalnızca birkaç hafta önce olduğuna inanamıyordu; sanki üzerinden yıllar geçmiş gibiydi.

“Çeneni kapamanı o kadar İsterdim ki,” dedi Newt sonunda. Fare Adam, onun dediğini yaptı ama yüzündeki belli belirsiz gülümseme kaybolmadı.

Bir gün önce bulundukları yere geldiklerinde Fare Adam durup onlara seslendi. “Bugün hepinizin işbirliği yapacağınızı umuyorum.”

“Diğer herkes nerede?” diye sordu Thomas.

“Diğer denekler dinleniyorlar...”

Adam sözünü bitiremeden Newt öne atılıp onu beyaz ceketinin yakalarından yakaladı ve en yakındaki kapıya çarptı. “Onlara bir daha denek dersen o lanet boynunu kırarım!” İki koruma hemen Newt’in üzerine

çullanıp onu Janson’dan uzaklaştırarak yere yapıştırdılar ve Fırlatıcılarını yüzüne nişan aldılar.

“Durun!” diye bağırdı Janson. “Durun.” Kendini toparladı, gömlek ve ceketindeki kırışıklıkları düzeltti. “Onu etkisiz hale getirmeyin. Şu işi halledelim yeter.”

Newt kolları havada, yavaşça ayağa kalktı. “Bize denek deme. Peynir bulmaya çalışan fareler değiliz. Ayrıca şu arkadaşlarına da sakin olmalarını söyle; sana zarar vermeyecektim. Çok fazla.” Bakışları sorgularcasına Thomas’a çevrildi.

İSYAN iyidir.

Açıklayamadığı bir nedenden dolayı bu kelimeler Thomas’ın zihninde belirdi. Sanki eski hali -İSYAN’ın amaçlarının her türlü ahlaka aykırı harekete değdiğini düşünen hali- onu bunun doğru olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Ne kadar korkunç görünse de Işıl’a tedavi bulmak için ne gerekiyorsa yapmaları gerektiğine.

Ama şimdi farklı olan bir şey vardı. Eskiden kim olduğunu anlayamıyordu. Bunların herhangi birini nasıl olup da iyi olarak gördüğünü. Sonsuza dek değişmişti ama onlara son bir kez eski Thomas’ı gösterecekti.

“Newt, Minho,” dedi sessizce, Fare Adam konuşmadan önce. “Sanırım haklı. Sanırım yapmamız gereken şeyi yapmalıyız. Dün gece buna karar verdik.”

Minho gergince gülümsedi. Newt’in elleri yumruk halini aldı.

Ya şimdi ya da hiçti.

11. BÖLÜM

Thomas tereddüt etmedi. Dirseğini arkasındaki korumaya doğru savururken önündekinin de dizine tekme attı. İkisi de afallamış bir halde yere düştü ama çabucak kendilerine geldiler. Thomas göz ucuyla Newt'in korumalardan birini yere serdiğini gördü; Minho da başka bir tanesini yumrukluyordu. Ama beşincisi -kadın olan- serbestti ve Fırlatıcısını kaldırıyordu.

Thomas onun üzerine atıldı, kadın tetiği çekemeden silahın ucunu tavana doğru savurdu ama koruma silahı diğer tarafa çevirip Thomas'ın başının kenarına vurdu. Thomas yanaklarında ve çenesinde acı patlaması hissetti. Çoktan dengesini kaybetmişti ve önce dizlerinin üzerine çöktü, ardından da karın üstü yere devrildi. Ayağa kalkmak için ellerini altına soktu ama üzerine düşen ezici bir ağırlık onu sert zemine yapıştırdı ve soluksuz bıraktı. Bir diz, omurgasına baskı yapıyordu, sert metali de kafatasında hissediyordu.

"Emri verin!" diye bağırdı kadın. "A.D. Janson, emir verin ve beynini patlatayım."

Thomas diğerlerini göremiyordu ama boğuşma sesleri kesilmişti. Ayaklanmalarının kısa ömürlü olduğunu anladı, üçü de bir dakikadan kısa bir sürede etkisiz hale getirilmişti. Umutsuzluğa kapıldı.

"Ne düşünüyordunuz!" diye kükredi Janson, Thomas'ın arkasından. Adamın sinsi suratının ne kadar öfkeli göründüğünü hayal edebiliyordu. "Gerçekten üç... *çocuğun* beş tane silahlı korumayı alt edebileceğini mi düşünüyorsunuz? Sizin dâhi olmanız gerekiyor; aptal, hayalci isyankârlar değil. Belki de Işıl gerçekten aklınızı yemiştir!"

"Kes sesini!" Thomas, Newt'in bağırdığını duydu. "Sadece çeneni..."

Bir şey Thomas'ın sözlerine devam etmesini engelledi. Korumalardan birinin Newt'e zarar verdiğini düşünmek, öfkeyle titremesine neden oldu. Kadın silahını başına daha da bastırdı.

"Sakın... aklıdan bile... geçirme," diye fısıldadı Thomas'ın kulağına.

"Kaldırın onları!" diye bağırdı Janson. "Kaldırın!"

Koruma, Fırlatmışının ucunu Thomas'ın başına bastırmaya devam ederek, onu tişörtünden çekip ayağa kaldırdı. Newt ve Minho'ya da nişan alınmıştı ve boşta olan diğer iki koruma da silahlarını üç Kayranlıya doğrultmuştu.

Janson’ın suratı kıpkırmızıydı. “Tamamen saçmalık! Bunun bir kez daha olmasına kesinlikle izin vermeyiz.” Thomas’a döndü.

“Sadece bir çocuktum,” dedi Thomas, kendisini bile şaşırtarak.

“Efendim?” diye sordu Janson.

Thomas öfkeyle Fare Adam’a baktı. “Daha *çocuktum.* Bunları yapmam için -yardım etmem için- beynimi yıkadılar.” Anılarını hatırlamaya başladığından beri içini kemiren şey buydu. Olaylar arasında bağlantı kurabilmeye başladığından beri.

“Ben ilk başta yoktum,” dedi Janson normal bir ses tonuyla. “Ama asıl kurucular ortadan kaldırıldıktan sonra sen kendin beni bu iş için uygun gördün. Ve şunu bilmelisin ki daha önce senin kadar azimli ne bir çocuk ne de yetişkin gördüm.” Adam gülümseyince Thomas onun yüzünü paramparça etmek istedi.

“Ne düşündüğün umurumda bile...”

“Yeter!” diye bağırdı Janson. “İlk onunla başlayacağız.” Korumalardan birine başıyla işaret etti. “Buraya bir hemşire getirin. Brenda içeride; yardım etmekte ısrarcıydı. Eğer onunla ilgilenen teknisyen Brenda olursa belki bunu yapmak daha kolay olur. Diğerlerini bekleme odasına götürün; teker teker yapmak istiyorum. Gidip ilgilenmem gereken başka bir şey var, sizinle burada buluşurum.”

Thomas o kadar sinirliydi ki Brenda’nın adını algılayamamıştı bile. Arkasındaki korumaya bir tane daha katıldı ve ikisi birden onu kollarından tuttular.

“Bunu yapmanıza izin vermeyeceğim!” diye bağırdı Thomas, içindeki histeri gittikçe yükseliyordu. Eskiden kim olduğunu öğrenme fikri onu korkutuyordu. “O şeyi asla suratıma geçiremezsiniz!”

Janson onu yok sayarak doğrudan korumalara konuştu: “Kızın onu uyuşturduğundan emin olun.” Ve bunu söyleyip yanlarından ayrıldı.

İki koruma Thomas’ı kapıya doğru çekerken ayakları arkasından sürükleniyordu. Çırpındı, kollarını onlardan kurtarmaya çalıştı ama adamların elleri demir kelepçeler gibiydi ve sonunda gücünü tüketmemek için pes etti. Mücadeleyi kaybetmiş olabileceği gerçeğiyle yüzleşti. Tek umudu Brenda’ydı.

Brenda içeride bir yatağın yanında duruyordu. Suratı ifadesizdi. Thomas gözlerine baktı ama ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

Thomas’ı esir alanlar, onu aniden odanın içine doğru çektiler. Brenda’nın neden burada olup İSYAN’ın bunu yapmasına yardım ettiğini anlayamıyordu. “Neden onlar için çalışıyorsun?” Sesi kendi kulaklarına bile zayıf gelmişti.

Korumalar onu kendi etrafında çevirdi.

“Çeneni kapalı tutsan iyi edersin,” diye karşılık verdi Brenda. “Alev’de olduğu gibi bana güvenmen gerekiyor. En iyisi bu.”

Thomas onu göremiyordu ama sesinde bir şey vardı. Söylediklerine rağmen ses tonu sıcaktı. Kendi tarafında olabilir miydi?

Korumalar Thomas’ı sıranın sonundaki yatağa doğru sürüklediler. Ardından adam onu yatağın karşısında tutarken kadın koruma kolunu bırakıp Fırlatıcısını Thomas’a nişan aldı.

“Yat,” dedi koruma.

“Hayır,” diye homurdandı Thomas.

Adam geri çekilip Thomas’ın yanağına vurdu. “Yat! Hemen!”

“Hayır.”

Adam, Thomas’ı omuzlarından kaldırıp yatağa yapıştırdı. “İstesen de istemesen de bu olacak, o yüzden karşı koymasan iyi olur.” Metalik maskenin kablo ve tüpleri sanki onu boğmak için bekleyen bir örümcek gibi üzerinde asılıydı.

“O şeyi suratıma geçirmeyeceksiniz.” Thomas’ın kalbi artık tehlikeli derecede hızlı atıyordu, bastırdığı korku yavaşça yüzeye çıkıyor, bu olaydan kurtulmasına yardım edecek sakinliğini yok etmeye başlıyordu.

Erkek koruma tüm ağırlığıyla Thomas’ın kaçmasını engellemek için üzerine abanıp iki bileğini birden yatağa bastırdı. “Uyuştur onu.”

Thomas kendini sakin olmaya, enerjisini kaçmak için son bir girişimde bulunmak için saklamaya zorluyordu. Brenda’yı gördüğünde neredeyse canı yanmıştı; kendini ona tahmin ettiğinden daha yakın hissediyordu. Eğer ona zorla bunu yapmalarına yardım ettiyse bu, onun da düşman olduğu anlamına geliyordu. Bunun düşüncesi bile üzücüydü.

“Lütfen, Brenda,” dedi. “Bunu yapma. Yapmalarına izin verme.”

Brenda onun yanına gelip sakince omzuna dokundu. “Her şey yoluna girecek. Herkes hayatını mahvetmiyor, birazdan yapacağım şey için bana teşekkür edeceksin. Şimdi sızlanmayı kes ve rahatla.”

Thomas hayatı konusunda ona hâlâ güvenemiyordu. “Bu mu yani? Alev’deki onca şeyden sonra? O şehirde kaç kere ölüm tehlikesi atlattık?

Yaşadıklarımızdan sonra beni böyle bırakacak mısın?” “Thomas...” Hayal kırıklığını gizlemeyerek duraksadı. “O benim işimdi.”

“Zihnimde konuştuğunu duydum. Beni her şeyin kötüleşeceği konusunda uyardın. Lütfen bana gerçekten *onlarla* olmadığını söyle.” “Alev’den sonra merkeze döndüğümüzde telepati sistemine girdim çünkü seni uyarmak istedim. Hazırlamak. O cehennemde arkadaş olacağımızı hiç beklemiyordum.”

Bir açıdan Brenda’nın da bu şekilde hissediyor olması durumu biraz daha katlanılabilir kılıyordu ve artık kendini durduramıyordu. “*Sen de* Işıl’a yakalandın mı?”

Brenda hızlı cevaplar verdi. “Rol yapıyordum. Jorge ve ben bağışığız, bunu uzun süredir biliyorduk. Bu yüzden bizi kullandılar. Şimdi sessiz ol.” Bakışları hızlı bir şekilde korumaya kaydı.

“Hadi yap şunu!” diye bağırdı koruma birden.

Brenda adama sert bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Ardından Thomas’a bakıp belli belirsiz göz kırparak onu şaşırttı. “İlacı verdiğimde birkaç saniye içinde uykuya dalacaksın. *Anladın mı?*” Son kelimeyi üzerine basa basa söylemişti, ardından bir kez daha hafifçe göz kırptı. Neyse ki iki koruma da Brenda’ya değil, esirlerine odaklanmıştı.

Thomas’ın kafası karışmıştı ama aynı zamanda umutlanmıştı da. Brenda bir şeyler peşindeydi.

Brenda arkasındaki tezgâhın başına gidip ihtiyacı olan şeyleri hazırlamaya koyuldu. Koruma da bu sırada hâlâ tüm ağırlığıyla Thomas’ın bileklerine bastırmaya devam ederek kan dolaşımını engelliyordu. Adamın alnında boncuk boncuk terler birikiyordu ama Thomas bayılana kadar onu bırakmayacağı belliydi. Kadın koruma da onun hemen arkasında, Fırlatıcısını Thomas’ın suratına doğrultmuş, duruyordu.

Brenda, sol elinde dik tuttuğu bir şırıngayla arkasına döndü, başparmağı iğneyi yapmaya hazır bir şekilde ucunda duruyordu.

“Pekâlâ, Thomas. Bunu olabildiğince çabuk yapacağız. Hazır mısın?”

Thomas tam olarak ne anlatmak istediğinden emin değildi ama hazırlıklı olmaya kararlıydı ve başıyla onayladı.

“Güzel,” diye karşılık verdi. “Olsan iyi olur.”

12. BÖLÜM

Brenda gülümseyip Thomas’a doğru ilerlemeye başladı ama bir şeye takılıp ileri doğru tökezledi. Sağ eliyle yatağı yakaladı ama öyle bir açıyla düştü ki şırınganın ucu, Thomas’ın bileğini tutan korumanın koluna geldi. Adam kenara kaçamadan Brenda çabucak iğneyi yaptı.

“Ne oluyor!” diye bağırdı adam ama gözleri çoktan kararmıştı.

Thomas hemen harekete geçti. Adamın demir bileklerinden kurtulmuştu, yatağa bastırıp bacaklarını ani bir şaşkınlığın ardından kendine gelen kadına doğru savurdu. Bir ayağı Fırlatıcı’ya, diğeriyse omzuna denk geldi. Kadın bir çığlık kopardı ve hemen sonra başı yere çarptı.

Thomas Fırlatıcı’nın peşinden atılıp yakalayarak başını ellerinin arasına almış olan kadına nişan aldı. Brenda yatağın etrafından koşmuştu ve adamın silahını kaparak uyuşmuş bedenine doğrulttu.

Thomas nefes almaya çalıştı, vücuduna adrenalin pompalanırken göğsü inip kalkıyordu. Haftalardır kendini böyle iyi hissetmemişti. “Biliyordum...”

Cümlesini bitiremeden Brenda Fırlatıcı’yı ateşledi.

Tiz bir ses havayı yardı, silah ateşlenmeden önceki yarım saniyede ses yükseldi ve Brenda geriye doğru sarsıldı. Parlak bombalardan biri fırlayıp kadını göğsünden vurarak patladı ve tüm vücuduna elektrik kıvılcımlan gönderdi. Kadın kontrolsüz bir şekilde sarsılmaya başladı.

Thomas bakakaldı, Fırlatıcı’nm kadına yaptıkları ve Brenda’nın onu hiç tereddüt etmeden kullanması karşısında afallamıştı. Brenda’nın, İSYAN’a tamamıyla bağlı olmadığına dair bir kanıta ihtiyacı vardıysa, az önce bunu görmüştü. Ona baktı.

Brenda da yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle Thomas’ın bakışlarına karşılık verdi. “Uzun zamandır böyle bir şey yapmayı bekliyordum. İyi ki senin işleminde beni görevlendirmesi için Janson’ı ikna etmişim.” Eğilip baygın yatan adamın anahtar kartını alıp cebine attı. “Bu bizi yer yere sokar.”

Thomas ona sarılma isteğini bastırmak zorunda kaldı.

“Hadi,” dedi. “Newt ve Minho’yu almamız lazım. Sonra da diğer herkesi.”

Brenda’nın önderliğinde koridorlarda birkaç dönüş yaparak hızla koştular. Bu Thomas’a Alev’deki yer altı tünellerinde Brenda’nın yolu göstermesini hatırlattı. Acele etmesi için onu zorladı, her an daha fazla korumayla karşılaşabileceklerini biliyordu.

Bir kapıya ulaştılar ve Brenda açılması için kartını geçirdi; hafif bir tıslama duyuldu, ardından metal levha kayarak açıldı. Thomas ve hemen arkasından da Brenda içeri atıldılar.

Bir sandalyede oturan Fare Adam ayağa fırladı, yüzünü hemen korku ifadesi kapladı. “Tanrı aşkına, ne yapıyorsunuz?”

Brenda çoktan korumalara iki el ateş etmişti. Bir adam ve bir kadın yere düşmüşler, küçük elektrik ışıkları ve duman içinde kıvranıyorlardı. Newt ve Minho üçüncü korumayı yakaladılar ve Minho adamın silahını kaptı.

Thomas, Fırlatıcı’yı Fare Adam’a doğrulttu ve parmağını tetiğin üzerine koydu. “Bana kartını ver ve yere yat, ellerin başının üzerinde olsun.” Sesi kendinden emindi ama kalbi hızla atıyordu.

“Bu delilik,” dedi Janson. Kartını Thomas’a uzattı. Konuşurken sesi alçaktı, içinde bulunduğu durum düşünüldüğünde inanılmaz derecede sakindi. “Bu tesisten çıkma şansınız sıfır. Daha fazla koruma buraya geliyor.”

Thomas şanslarının az olduğunu biliyordu ama ellerindeki tek şans buydu. “Yaşadıklarımızdan sonra bu hiçbir şey.” Bunun doğru olduğunu fark edince gülümsedi. “Eğitim için teşekkürler. Şimdi, eğer tek bir kelime daha edersen bu... Ne demiştin? ‘Hayatının en berbat beş dakikası olacak’ mıydı?”

“Nasıl...”

Thomas tetiği çekti. Tiz ses odayı doldurdu, ardından silah ateşlendi. Bomba adamın göğsüne denk gelip parlak elektrik ışıklarıyla patladı. Adam yere düşerken bağırıyor, kıvranıyordu. Saçından ve kıyafetlerinden duman çıkıyordu. Odaya berbat bir koku yayıldı; Thomas’a Alev’deyken Minho’ya yıldırım çarpmasını hatırlattı.

“İyi hissettiren bir şey olamaz,” dedi Thomas arkadaşlarına. Sesi kendi kulaklarına o kadar sakin gelmişti ki bundan rahatsız oldu. Ezeli düşmanlarının yerde kıvranmasını izlerken suçluluk duymadığı için kendini neredeyse suçlu hissedecekti. Neredeyse.

“Onu öldürmeyecek,” dedi Brenda.

“Çok yazık,” diye karşılık verdi Minho. Yaralanmamış olan korumayı kemeriyle bağladıktan sonra ayağa kalktı. “O zaman dünya daha iyi bir yer

olurdu.”

Thomas artık yerde titreyen adamla ilgilenmiyordu. “Gidiyoruz. Hemen.”

“İşte buna içerim,” dedi Newt.

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum,” diye ekledi Minho.

Hepsi birden dönüp Brenda’ya baktı. Kız, Fırlatıcısını kaldırıp başıyla onayladı. Savaşmaya hazır görünüyordu.

“Ben de bu insanlardan en az sizin kadar nefret ediyorum,” dedi. “Sizinleyim.”

Thomas son birkaç gündür ikinci kez kendine yabancı gelen mutluluğu hissetti. Brenda geri dönmüştü. Janson’a baktı. Cızırdayan akım azalmaya başlamıştı. Adamın gözleri kapalıydı ve sonunda hareketleri durmuştu ama hâlâ nefes alıyordu.

“Bunların bir tanesinin etkisi ne kadar sürüyor bilmiyorum,” dedi Brenda, “ama uyandığında kesinlikle öfkeden kudurmuş olacak. Buradan çıksak iyi olur.”

“Plan nedir?” diye sordu Newt.

Thomas’ın hiçbir fikri yoktu. “Yolda düşünürüz.”

“Jorge bir pilot,” diye önerdi Brenda. “Hangara ulaşabilirsek, Kayaç’a...”

Daha kimse ne olduğunu anlamadan koridorda ayak sesleri duyuldu.

“Geliyorlar,” dedi Thomas. İçinde bulundukları durumun gerçekliğinin bir kez daha farkına varmıştı; kimse binadan güle oynaya çıkmalarına izin vermeyecekti. Kimbilir aşmaları gereken kaç tane koruma vardı.

Minho kapıya koşup hemen kenarında durdu. “Hepsinin buradan geçmesi gerekiyor.”

Koridordan gelen sesler giderek artıyordu, korumalar yaklaşmıştı.

“Newt,” dedi Thomas. “Sen kapının diğer tarafına geç. Brenda ve ben ilk gelenleri vuracağız. Siz de diğerlerini kenardan yakalayın, sonra da koridora çıkın. Biz de hemen arkanızda olacağız.”

Hepsi yerlerini aldı.

13. BÖLÜM

Brenda’nın ifadesi öfke ve heyecanın tuhaf bir karışımıydı. Thomas onun yanına geçip, Fırlatıcısım sıkıca tutarak kendini hazırladı. Brenda’ya güvenmenin bir kumar olduğunu biliyordu. Bu kuruluştaki neredeyse herkes tarafından kandırılmıştı; İSYAN’ı hafife alamazdı. Ama bu kadar aşama kaydedebilmelerinin tek nedeni Brenda’ydı. Ve onu da yanma alacaksa, daha fazla şüphelenemezdi.

Diğerleriyle aynı siyah giysiyi giymiş olan ilk koruma geldi ama önünde tuttuğu silah farklıydı; daha küçük ve parlaktı. Thomas ateş etti, bombanın adamın göğsüne ulaşmasını izledi. Bomba adamı geriye fırlattı ve bir dizi elektrik akımıyla seğirip kıvranmasına neden oldu.

Adamın hemen arkasındaki iki kişi de -bir kadın ve bir erkek-Fırlatıcılarını önlerinde kaldırmışlardı.

Thomas bir şey yapamadan Minho harekete geçti. Kadını gömleğinden yakalayarak hızla kendine çekti ve savurup duvara çarptı. Kadın ateş etti ama gümüşi bomba kimseye zarar vermeden yere düştü ve parkenin üzerine cızırdayan akımlar yaydı.

Brenda adamın ayaklarına ateş edince elektrik akımları vücuduna yayıldı ve çığlık atıp koridorda geriye yuvarlandı. Silahı yere düştü.

Minho kadının silahını almış ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlamıştı. Fırlatıcı’yı başına doğrultmuş, duruyordu.

Dördüncü adam da kapıdan geçti ama Newt adamın silahına vurarak uzaklaştırdı ve suratına yumruk attı. Adam dizlerinin üzerine düşüp bir elini kanlı ağzına götürdü. Bir şey söylemek istercesine yukarı baktı ama Newt geri çekilip adamı göğsünden vurdu. Bu kadar yakın mesafeden ateş edince, bomba adamın üzerinde patlarken korkunç bir ses çıkardı. Yere düşerken boğazından dehşet verici bir haykırış çıktı ve saf elektrikle sarılmış bir halde kıvrandı.

“Şu bıçak böcek yaptığımız her şeyi izliyor,” dedi Newt. Başıyla odanın gerisindeki bir şeyi gösterdi. “Buradan çıkmalıyız; gelmeye devam edecekler.” Thomas arkasına dönünce bir köşede duran robotumsu kertenkeleyi gördü, kırmızı ışığı parlıyordu. Ardından boş olan kapı girişine baktı. Kadına döndü. Minho’nun silahının namlusu kadının başından yalnızca birkaç santim ötedeydi.

“Kaç kişisiniz?” diye sordu Thomas. “Başkaları da gelecek mi?” Kadın başta cevap vermedi ama Minho silahı kadının yanağına değinceye dek öne eğildi.

“Görevde en az elli kişi var,” dedi kadın çabucak.

“Neredeler peki?” diye sordu Minho.

“Bilmiyorum.”

“Yalan söyleme!” diye bağırdı Minho.

“Biz... Başka bir şey oluyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Yemin ederim.”

Thomas ona yakından baktı ve ifadesinde korkudan fazlasını gördü. Hayal kırıklığı mıydı? Doğruyu söylüyor gibi görünüyordu. “Başka bir şey mi? Ne gibi?”

Kadın başını iki yana salladı. “Sadece bir kısmımızın başka bir bölüme çağırıldığını biliyorum, hepsi bu.”

“Ve neden olduğu konusunda hiçbir fikrin yok mu?” Thomas sesinin olabildiğince kuşku dolu çıkmasına çalıştı. “Buna inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Yemin ederim.”

Minho onu gömleğinin arkasından çekip ayağa kaldırdı. “O halde biz de bu kibar hanımı rehin alırız. Hadi, gidelim.”

Thomas onun önüne geçti. “Brenda’nın önden gitmesi gerek; o burayı biliyor. Sonra ben, sonra sen ve yeni arkadaşın, en arkada da Newt.”

Brenda aceleyle Thomas’ın yanına gitti. “Hâlâ kimsenin sesini duymuyorum. Ama muhtemelen fazla zamanımız yok. Hadi gidelim.” Brenda koridora göz attıktan sonra odadan çıktı.

Thomas terli ellerini pantolonuna sildi ardından Fırlatıcı’yı sıkıca tutarak kızı takip etti. Brenda sağa döndü. Thomas diğerlerinin de arkasında sıralandığını duydu; göz ucuyla baktığında Minho’nun esirinin de geldiğini gördü; kadın dibindeki elektrik banyosu tehdidi yüzünden hiç de mutlu görünmüyordu.

İlk koridorun sonuna ulaştıklarında hiç durmadan sağa döndüler. Yeni yolları da bir öncekinin aynısıydı; bir sıra çift kanatlı kapıyla bitmeden yaklaşık on beş metre boyunca uzanan gri bir koridor. Nedense bu sahne Thomas’a Labirent’te diğer herkes Izdırap Verenler’le savaşırken Teresa ve Chuck’la birlikte çıkışa doğru koştukları son kısmı hatırlattı.

Kapılara yaklaştıkları sırada Thomas, Fare Adam’ın anahtar kartını cebinden çıkardı.

Rehineleri arkasından bağırdı: “Ben olsam bunu yapmazdım! Eminim diğer tarafta sizi canlı canlı yakacak yirmi silahlı koruma bekliyordur” Ama sesinde umutsuz bir ton vardı. İSYAN’dakiler kendilerine fazla güvenip güvenlikleri konusunda dikkatsiz davranmış olabilir miydi? Sadece yirmi-otuz çocuk kalmışken her denek başına birden fazla koruma düşecek değildi.

Thomas ve arkadaşlarının Jorge’yi ve Kayaç’ı bulmaları gerekiyordu ama aynı zamanda diğerlerini de bulmalıydılar. Tava’yı ve Teresa’yı düşündü. Sırf hafızalarını geri kazanmak istediler diye onları burada bırakmayacaktı.

Kapıların önünde durup Minho ve Newt’e baktı. “Sadece dört Fırlatıcımız var ve kapıların ardında bizden sayıca fazla koruma olduğunu varsaymalıyız. Hazır mıyız?”

Minho, kadını gömleğinden tutup peşinde sürükleyerek anahtar kart paneline doğru ilerledi. “Bunu bizim için açacaksın, böylece biz de arkadaşlarına odaklanabileceğiz. Orada dur ve biz söylemeden bir şey yapma. Sakın benle oynama.” Thomas’a döndü. “Kapılar açılır açılmaz ateş edin.”

Thomas başıyla onayladı. “Ben çömeleceğim. Minho, sen omzumun üzerinden eğil. Brenda, sola geç; Newt, sen de sağa.” Thomas eğildi ve silahının ucunu iki kapının ortada birleştiği yerin arasına soktu. Minho da onun üzerinden uzanıp aynı şeyi yaptı. Newt ve Brenda da yerlerini aldılar.

“Üç diyince aç,” dedi Minho. “Ve bayan koruma, bir şey yapmaya kalkışırsan ya da kaçarsan emin ol seni yakalarız. Thomas, sen say.”

“Kadın kartını çıkardı ama hiçbir şey söylemedi.

“Bir,” diye başladı Thomas. “İki.”

Duraksadı ve nefes almak için kendine zaman tanıdı ama üç diyemeden bir alarm çalmaya başladı ve ışıklar söndü.

14. BÖLÜM

Thomas karanlığa alışabilmek için hızlıca gözlerini kırpıştırdı. Alarm tiz, sağır edici bir şekilde ötmeye devam ediyordu. Minho'nun ayağa kalktığını hissetti, ardından da ayaklarını sürüyerek yer değiştirdiğini duydu. "Koruma gitmiş!" diye bağırdı arkadaşı. "Onu bulamıyorum." Son kelimeyi söyler söylemez alarmın çınlamalarının arasındaki boşluğu şarj sesi doldurdu ve hemen sonrasında da yerde patlayan bombanın sesi duyuldu. Elektrik akımı odayı aydınlattı; Thomas bir silüetin onlardan kaçıp karanlıkta kaybolduğunu gördü.

"Benim hatam," diye mırıldandı Minho güçlükle duyulan bir sesle.

"Yerine geç," dedi Thomas, alarmın ne anlama geldiğinden korkarak.
"Kapıların açıldığı yeri elinle bulmaya çalış. Fare Adam'in kartını kullanacağım. Hazır olun!"

Doğru yeri bulana dek ellerini duvarın üzerinde gezdirdi, ardından kartı okuttu; *klik* sesi duyuldu ve kapılardan biri içeri doğru kayarak açılmaya başladı.

"Ateş edin!" diye bağırdı Minho.

Newt, Brenda ve Minho silahlarını karanlığa doğru ateşlediler. Thomas dikkatlice yerini aldı ve onların yaptığını yaptı; kapıların diğer tarafında dans eden elektriğin içine ateş açtı. Aralarında birkaç saniye vardı ama kısa süre içinde odada kör edici ışık ve patlamalar yaratmışlardı. İçeride binlerinin olduğuna dair hiçbir işaret, karşı ateş yoktu.

Thomas silahını indirdi. "Durun!" diye bağırdı. "Daha fazla cephane harcamayın!" Minho son bir bomba daha attı ve güvenli bir şekilde odaya girebilmek için içerideki enerjinin biraz azalmasını beklediler.

Thomas, Brenda'ya dönüp gürültüde sesini duyurabilmek için bağırarak konuştu: "Bizim hafızamız pek yok da. Bize yardımı olabilecek bir şey biliyor musun? Herkes nerede? Alarm neden çalıyor?"

Brenda başını iki yana salladı. "Dürüst olmam gerekirse... kesinlikle tuhaf bir şeyler oluyor."

"Eminim bu da bir testtir!" diye bağırdı Newt. "Tüm bunların olması gerekiyordu ve biz yine inceleniyoruz."

Thomas kendi düşüncelerini bile duyamıyordu ve Newt de hiç yardımcı olmuyordu.

Fırlatıcısını kaldırıp kapıdan içeri girdi. Patlamaların ışığı tamamen kaybolmadan güvenli bir yere gitmek istiyordu. Hatırladığı yüzeysel birkaç anıdan, burada büyüdüğünü biliyordu; binanın planını hatırlayabilmeyi diledi. Özgürlüklerine kavuşmaları için Brenda’nın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha fark etti. Jorge’nin de... tabii eğer onları uçurmaya gönüllüyse.

Alarm sustu.

“Ne...” Thomas cümleye çok yüksek sesle başlamıştı, sesini alçaltarak, “Ne oldu şimdi?” diye sordu.

“Muhtemelen kulaklarının sesten acımasına daha fazla dayanamadılar,” diye cevap verdi Minho. “Kapatmış olmaları bir şey ifade etmiyor.”

Elektrik akımlarından çıkan parlak ışık söndü ama odada kapı tarafında acil durum aydınlatması vardı ve her şeyin kızıl bir pusun içinde görünmesine neden oluyordu. Birkaç masanın, kanepe ve sandalyenin olduğu geniş bir alandaydılar. Görünürde kimse yoktu.

“Bu bekleme odalarında hiçbir zaman kimseyi görmedim,” dedi Thomas. Birdenbire oda ona tanıdık gelmişti. “Koca alan boş ve ürkütücü.”

“Buraya ziyaretçi kabul edilmeyeli uzun zaman oluyor, bundan eminim,” dedi Brenda.

“Sırada ne var, Tommy?” diye sordu Newt. “Bütün gün burada dikilemeyiz.” Thomas bir saniye düşündü. Arkadaşlarını bulmak zorundaydılar ama çıkışlarını garantilemek öncelikleri gibi görünüyordu.”

“Pekâlâ,” dedi. “Brenda, senin yardımına çok ihtiyacımız var. Hangara ulaşıp Jorge’yi bulmalıyız ve bir Kayaç hazırlamalı. Newt, Minho... Ben Brenda’yla arkadaşlarımızı ararken siz de onunla kalırsınız. Brenda, silahlarımızı nerede doldurabileceğimizi biliyor musun?”

“Silah deposu hangar yolunda,” dedi Brenda. “Ama muhtemelen korunuyordur”

“Daha kötülerini gördük,” diye karşılık verdi Minho. “Onlar ya da biz yenilene dek ateş ederiz.”

“Hepsinin işini bitiririz,” diye ekledi Newt neredeyse hırlayarak. “Hepsini.”

Brenda bekleme odasında kesişen iki koridordan birini işaret etti. “Bu yoldan.” Acil durum ışığının kırmızı loşluğunda, Thomas ile arkadaşlarına yolu gösterdi.

Hiçbir engelle karşılaşmadılar ama ara sıra, hafif tıkırtılar çıkararak hızla ilerleyen bıçak böcekler yanlarından geçiyordu Minho bir tanesini vurmak

istedi ama ıskalayıp neredeyse Newt'i yakıyordu. Tökezleyen Newt'in surat ifadesine bakılırsa o da karşılık vermek istiyordu.

On beş dakikalık bir koşunun ardından silah deposuna ulaştılar. Thomas koridorda durdu; kapının ardına kadar açık olmasına şaşırmıştı. Görebildiği kadarıyla içerideki raflar tamamıyla dolu görünüyordu.

"İşte bu kadar," dedi Minho. "Hiç şüphesiz."

Thomas onun ne demek istediğini biliyordu. Bunu bilecek kadar çok şey yaşamıştı. "Biri bizi oyuna getiriyor," diye mırıldandı.

"Öyle olmalı," diye ekledi Minho. "Bir anda herkes ortadan kayboluyor, kapılar kilitli değil, silahlar burada bizi bekliyor. Ve kesinlikle bizi şu bıçak böceklerle gözetliyorlar."

"Gerçekten de şüpheli," dedi Brenda.

Kızın konuşması üzerine Minho ona döndü. "Senin de işin içinde olmadığını nereden bilelim?"

Brenda bitkin bir sesle cevap verdi: "Bir ilgim olmadığına dair yemin etmek dışında bir şey söyleyemem. Neler olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok."

Thomas bunu kabul etmek istemiyordu ama Newt'in daha önce söylediği şey -tüm bu kaçış olayının önceden planlanmış bir durum olması- gittikçe daha mümkün görünüyordu. Yine başka bir labirentte fare gibi koşturuyorlardı. Thomas bunun gerçek olmamasını umuyordu.

Newt çoktan silah deposunda gezinmeye başlamıştı. "Şuna bakın," diye seslendi.

Thomas içeri girdiğinde Newt boş rafların olduğu duvarı gösteriyordu. "Toz izlerine bakın. Bir sürü şeyin yakın zamanda alındığı ortada. Hatta belki şu son bir saatte."

Thomas etrafa göz attı. Oda oldukça tozluydu -fazla dolaştığınızca hapşıracağınız kadar- ama Newt'in gösterdiği yerler tertemizdi. Haklıydı.

"Bu neden bu kadar önemli ki?" diye sordu Minho arkalarından.

Newt dönüp ona baktı. "Bir şeyi de kendin çözemez misin, seni lanet çıkıntı!"

Minho yüzünü buruşturdu. Öfkeli değil şaşkın görünüyordu.

"Hey, Newt," dedi Thomas. "Durum kötü, evet, ama kes şunu. Sorun nedir?"

"Lanet sorunun ne olduğunu söyleyeyim. Planı olan sert çocuk havalarında bizi burada yem arayan tavuklar gibi koşturuyorsun. Ve Minho hangi ayağını kullanacağını sormadan bir adım atamıyor."

Minho sonunda tepesi atmadan kendini toparladı. “Bak çıkıntı. *Silah* deposundan korumaların silah aldıklarını anladığın için dâhi gibi davranan sensin. Olumlu düşünüp belki bundan daha fazlasını bulmuşsun gibi davrandım. Bir dahaki sefere bariz olanı söylediğin için tebrik edip lanet sırtını sıvazlarım.”

Thomas, Newt’e baktığında ifadesinin değiştiğini gördü. Üzgün, neredeyse ağlayacakmış gibi duruyordu.

“Özür dilerim,” diye mırıldanıp odadan çıktı.

“Ne oluyor?” diye fısıldadı Minho.

Thomas ne düşündüğünü söylemek istemiyordu: Newt’in akıl sağlığını yavaşça yitirdiğini. Neyse ki söylemek zorunda kalmadı çünkü Brenda konuştu. “Ne demek istediğini anlamıyorsunuz.”

“Ne?” diye sordu Minho.

“Bu bölümde iki ya da üç düzine silah ve Fırlatıcı olması gerekiyordu ve hepsi alınmış. Çok yakın zamanda. Newt’in dediği gibi, son bir saatte falan.”

Minho, “Ee?” diye üstelerken Thomas anlamıştı.

Brenda cevap belliymiş gibi ellerini iki yanında kaldırdı. “Korumalar buraya yalnızca yenisine ihtiyaçları olduğunda ya da Fırlatıcı dışında bir şey kullanmak istediklerinde gelirler. Neden hepsi bunu aynı anda yapmak zorunda olsun? Hem de *bugün*? Ayrıca Fırlatıcılar ağır, başka bir silah daha taşıyorsan onu ateşleyemezsin. Burada bırakmaları gereken silahları nerede?”

15. BÖLÜM

Açıklama yapan Minho oldu. “Belki de böyle bir şey olacağını biliyorlardı ve bizi öldürmek istemediler. Görünüşe bakılırsa kafaya nişan almadığın sürece Fırlatıcı denen şeyler insanı yalnızca bir süreliğine sersemletiyor. Bu yüzden de normal silahlarının yanında kullanmak için gelip buradakileri almışlardır.”

Minho daha cümlesini bitirmeden Brenda başını sallamaya başlamıştı. “Hayır. Zaten hepsinde sürekli bir Fırlatıcı olmak zorunda. Yani bir anda gelip yeni bir tane almaları hiç mantıklı değil. İSYAN’la ilgili ne düşünürseniz düşünün, amaçları olabildiğince çok kişiyi öldürmek değil. Deliler burayı bastığında bile.”

“Deliler daha önce buraya girdiler mi?” diye sordu Thomas.

Brenda başını onaylarcasına salladı. “Ne kadar hastalıklı varsa, deliliğin ötesine geçen de o kadar kişi var ve gittikçe daha çok umutsuzluğa kapılıyorlar. Bence korumalar...”

Minho sözünü kesti. “Belki de öyle bir şey oldu. Alarm çalmaya başlayınca yani. Belki de Deliler içeri girdiler ve burada buldukları tüm silahları alıp insanları sersemlettiler ve lanet bedenlerini yemeye başladılar. Belki de o kadar az koruma görmemizin sebebi diğerlerinin ölmüş olmasıdır!”

Thomas deliliğin ötesine geçen Deliler’i daha önce görmüştü ve rahatsız edici anıları gözünün önüne geldi. Işıl virüsüyle o kadar uzun süre yaşamışlardı ki hastalık, onlar tamamen delirene dek beyinlerini yemişti. Âdeta insan bedenine bürünmüş hayvanlar gibilerdi.

Brenda iç geçirdi. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama haklı olabilirsin.” Bir an düşündü. “Ciddiyim. Bu, durumu açıklar. *Birileri* buraya girip bir sürü silah almış.” Thomas’ı buz gibi bir ürperti sardı. “Eğer böyleyse, sandığımızdan çok daha kötü sorunlarımız var demektir.”

“Kafası çalışan tek kişinin Işıla bağışık olmayan çocuk olmadığım görmek güzel.” Thomas arkasına dönünce kapıda duran Newt’i gördü.

“Bir sonraki sefere küstah davranmak yerine açıklama yap,” dedi Minho duygusuz bir ses tonuyla. “Kendini bu kadar çabuk kaybedeceğini düşünmemiştim ama geri döndüğüne sevindim. Deliler’in gerçekten içeri girip girmediklerini anlamak için etrafı koklayacak başka bir Deli’ye ihtiyacımız olabilir.”

Thomas bu sert sözler üzerine yüzünü buruşturup tepkisini görmek üzere Newt'e baktı.

Çocuğun mutlu olmadığı yüz ifadesinden açıkça belli oluyordu. "Çeneni ne zaman kapatman gerektiğini hiç öğrenemedin, değil mi? Son sözü mutlaka sen söylemelisin."

"Kes sesini," diye karşılık verdi Minho. Sesi bir an o kadar sakin çıkmıştı ki Thomas onun da aklını kaybetmek üzere olduğuna yemin edebilirdi. Odadaki gerilim fazlasıyla belirgindi.

Newt yavaşça Minho'ya doğru ilerleyip tam karşısında durdu. Ardından saldıran bir yılan çabukluğuyla yüzüne yumruk attı. Minho geriye doğru tökezleyip boş silah rafına çarptı. Ardından öne atılıp Newt'i yere yapıştırdı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Thomas inanamıyordu. Hemen koşup Minho'yu tişörtünden çekiştirdi. "Durun!" diye bağırdı ama iki Kayranlı da kolları ve bacakları birbirine dolanmış halde dövüşmeye devam ediyordu.

Brenda yardım etmek üzere yanlarına gitti. Thomas'la birlikte sonunda Minho'yu yeterince sıkı tutarak ayağa kaldırabildiler. Çocuk hâlâ vahşice yumruklarını savurmaya devam ediyordu. Bir dirseği Thomas'ın çenesine isabet edince Thomas'ı öfkeden kudurttu.

"Daha ne kadar aptal olabilirsiniz?" diye bağırdı Thomas, Minho'nun ellerini arkasında birleştirerek. "En az bir, belki de iki düşmandan kaçıyoruz ve siz burada dövüşecek misiniz?"

"O başlattı!" diye bağırdı Minho, tükürüklerini Brenda'ya saçarak.

Brenda yüzünü sildi. "Sekiz yaşında falan mısınız?" diye sordu Brenda.

Minho cevap vermedi. Bir süre daha onlardan kurtulmaya çalıştı ama sonunda pes etti. Thomas tüm bu olanlardan bıkmıştı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu: Newt'in şimdiden kafayı yemeye başlaması mı yoksa Minho'nun -kendini kontrol edebilmesi gerekirken- tam bir aptal gibi davranması mı.

Newt ayağa kalkıp yanağında, büyük olasılıkla Minho'nun vurduğu yerdeki kırmızı lekeye yavaşça dokundu. "Benim hatam. Her şey sinirime dokunuyor. Siz ne yapmamız gerektiğine karar verin, benim biraz molaya ihtiyacım var." Bunu söyleyerek yeniden odadan çıktı.

Thomas hayal kırıklığıyla nefes verdi; Minho'yu bırakıp kendi tişörtünü düzeltti. Saçma sapan kavgalarla uğraşacak zamanlan yoktu. Buradan çıkacaklarsa uyumlu olup birlikte hareket etmeleri gerekiyordu. "Minho, yanımıza almamız için birkaç Fırlatıcı daha bul, rafta kalan tabancalardan

da al. Brenda, bir kutuyu olabildiğince çok mühimmatla doldurur musun? Ben de gidip Newt'i getireyim."

"Bana uyar," diye karşılık verdi Brenda, çoktan etrafına bakınmaya başlamıştı. Minho ise tek kelime etmeden raflara bakmaya koyuldu.

Thomas koridora çıktı; Newt yaklaşık beş metre ileride yere oturmuş, sırtını duvara yaslamıştı. Thomas yanma geldiğinde, "Tek kelime etme," diye homurdandı.

Ne güzel bir başlangıç oldu, diye düşündü Thomas. "Bak, tuhaf bir şeyler oluyor. Ya İSYAN bizi test ediyor ya da Deliler etrafta dolanıp insanları öldürüyor. Ne oluyorsa olsun, arkadaşlarımızı bulup buradan çıkmamız gerekiyor."

"Biliyorum." Söylediği tek şey buydu. Başka bir şey söylemedi.

"O zaman kalkıp içeri gel ve bize yardım et. Sinirlenip kaybedecek zamanımız yokmuş gibi davranan şendin. Şimdiyse koridorda oturup somurtmak mı istiyorsun?"

"Biliyorum." Yine aynı cevap.

Thomas Newt'i daha önce hiç böyle görmemişti. Tamamen umutsuz görünüyordu ve bu görüntüsü Thomas'ı çaresiz hissettiriyordu. "Hepimiz biraz deli..." Durdu; daha kötü bir şey söyleyemezdi. "Yani..."

"Kes şunu," dedi Newt. "Beynimde bir şeyin çalışmaya başladığını biliyorum. Ters giden bir şey olduğunu hissediyorum. Ama korkudan altınıza yapmanıza gerekyok. Bana birkaç saniye verirsen iyi olacağım. Sizi buradan çıkardıktan sonra bununla ilgilenirim." "Ne demek *sizi* çıkardıktan sonra?"

"*Bizi,* her neyse. Bana lanet olası bir dakika ver."

Kayran hayatı sanki çok uzun yıllar öncesinde kalmıştı. Newt orada hep sakin, aklı başında olan kişiydi. Şimdiyse grubu kendinden uzaklaştırıyordu. Herkes kaçtığı sürece kendisinin de kaçıp kaçmamasının çok da önemli olmadığını ima eder gibiydi.

"Peki," dedi Thomas. Yapabileceği tek şeyin Newt'e eskisi gibi davranmak olduğunu fark etti. "Ama daha fazla zaman kaybedemeyeceğimizi biliyorsun. Brenda mühimmat topluyor. Senin de hangara taşıması için ona yardım etmen lazım."

'Tamam." Newt hızla ayağa kalktı. "Ama önce gidip bir şey almam lazım, fazla uzun sürmez." Bekleme odasına doğru yürümeye başladı.

"Newt!" diye bağırdı Thomas, arkadaşının neyin peşinde olduğunu merak ederek. "Aptal olma, harekete geçmemiz gerek. Ve birbirimizden

ayrılmamalıyız.”

Ama Newt yürümeye devam etti. Dönüp Thomas’a bakmadı bile. “Git de eşyaları al! Sadece birkaç dakika sürecek.”

Thomas başını iki yana salladı. Tanıdığı o mantıklı çocuğu geri getirmek için söyleyebileceği ya da yapabileceği bir şey yoktu. Arkasına dönüp silah deposuna gitti.

Thomas, Minho ve Brenda taşıyabilecekleri her şeyi topladılar. Thomas elindekine ek olarak bir Fırlatıcı’yı da sırtına asmıştı. Ön ceplerine iki tane dolu tabanca koydu, arka ceplerine de yedek mermi doldurdu. Minho da aynısını yaptı; Brenda da mavimsi el bombaları ve kurşunlarla dolu bir kutu taşıyordu, en üste de Fırlatıcısını koymuştu.

“Ağır görünüyor,” dedi Thomas kutuyu işaret ederek. “Yardım...”

Brenda sözünü kesti. “Newt gelene kadar idare edebilirim.”

“Kimbilir neyin peşinde. Önceden hiç böyle davranmazdı. Işıl çoktan beynini yemeye başladı.”

“Hemen döneceğini söyledi.” Thomas, Minho’nun tavrından sıkılmıştı; durumu daha da kötüleştirmekten başka bir şey yapmıyordu. “Ayrıca onun yanındayken konuşmalarına dikkat et. İhtiyacımız olan son şey onu bir kez daha delirtmen.”

“Sana şehirde o kamyondayken söylediğim şeyi hatırlıyor musun?” diye sordu Brenda, Thomas’a.

Konuşmadaki ani değişiklik Thomas’ı şaşırtmıştı fakat Brenda’nın Alev’den bahsetmesi daha da tuhaftı. Sadece ona yalan söylediği gerçeğini hatırlatıyordu.

“Ne?” diye sordu. “Yani söylediklerinin bazıları doğru muydu?” O gece kendini Brenda’ya çok yakın hissetmişti. Evet demesini umduğunu fark etti.

“Neden orada olduğumla ilgili yalan söylediğim için özür dilerim, Thomas. Ve Işıl’ın beynimde etkin olduğunu nasıl hissettiğimle ilgili. Ama geri kalan her şey doğruydu. Yemin ederim.” Duraksadı, yalvaran gözlerle ona baktı. “Her neyse, beyin aktivitesinin seviyesinin artmasının yıkım hızını da artırdığını konuşmuştuk, buna zihinsel yıkım deniyor. Bu yüzden o ilaç -Kut- zenginler arasında bu kadar popüler. Kut, beyin fonksiyonlarını yavaşlatıyor. Böylece delirme süreci olabildiğince uzuyor. Ama çok pahalı.”

Bir deneyin parçası olmayan ya da Alev’de gördüğü gibi terk edilmiş binalarda saklanan insanların olduğu fikri Thomas’a hiç gerçekçi

gelmiyordu. “İlacın etkisinde olan insanlar günlük yaşamlarına devam edebiliyorlar mı, işe falan gidebiliyorlar mı?”

“Yapmaları gereken şeyleri yapıyorlar ama genelde... rahatlar. Otuz çocuğu yangından kurtaran bir itfaiyeci olabilirsin ama birkaçını alevlere düşürürsen bunu dert etmezsin.”

Böyle bir dünyanın düşüncesi bile Thomas’ı dehşete düşürüyordu. “Bu... korkunç.”

“O şeyden kendime de biraz almalıyım,” diye mırıldandı Minho.

“Anlamıyorsunuz,” dedi Brenda. “Newt’in yaşadığı cehennemi bir düşünün, vermesi gereken tüm o kararları. Işıl’ın onun içinde bu kadar hızlı ilerlemesine şaşmamak lazım. O kadar çok uyarıcıya maruz kaldı ki... günlük hayatta normal bir insanın karşılaştığından daha fazla.”

Thomas iç geçirdi, daha önce hissettiği üzüntü yeniden kalbini ele geçirdi. “Güvenli bir yere ulaşmadan bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Hangi konuda?”

Thomas arkasına dönünce Newt’in yeniden kapının önünde durduğunu gördü. Bir saniyeliğine gözlerini kapatıp kendini topladı. “Bir şey yok, boş ver. Nereye gittin sen?”

“Seninle konuşmam lazım, Tommy. Sadece seninle. Yalnızca bir dakikanı alır.”

Thomas, *Yine ne var,* diye düşündü.

“Bu nasıl bir saçmalık?” diye sordu Minho.

“Beni rahat bırak. Tommy’ye vermem gereken bir şey var. Sadece Tommy’ye.”

“İyi, ne yapıyorsan yap.” Minho Fırlatıcısının askısını omuzlarına göre ayarladı. “Ama acele etmeliyiz.”

Thomas, Newt’le birlikte koridora çıktığında, arkadaşının söyleyeceği şeyden ve bunun kulağa ne kadar delice geleceğinden çok korkuyordu. Zaman acımasızca ilerliyordu. Kapıdan birkaç adım uzaklaştıklarında Newt durup Thomas’a baktı ve kapalı bir zarf uzattı. “Bunu cebine sok.”

“Nedir bu?” Thomas zarfı alıp elinde çevirdi; dışında bir şey yazmıyordu.

“Sadece cebine sok şu lanet şeyi.”

Thomas söyleneni yaptı, kafası karışmış ve meraklanmıştı.

“Şimdi gözlerime bak.” Newt parmaklarını şıklattı.

Thomas onun gözlerindeki ızdırabı görünce karnına bir ağrı saplandı. “Ne?”

“Hemen şimdi öğrenmen gerekmiyor. Öğrenmemelisin. Ama bana bir söz ver. Dalga geçmiyorum.”

“Ne?”

“Doğru zaman gelene kadar bu lanet zarfın içinde yazanı okumayacaksın.”

Thomas bunu okumak için beklemeyi hayal bile edemiyordu; zarfı tam cebinden çıkarıyordu ki Newt kolundan yakalayarak onu durdurdu. “Doğru an ne zaman gelecek?” diye sordu Thomas. “Nasıl...”

“Bileceksin!” diye yanıtladı Newt, Thomas sorusunu bitiremeden. “Şimdi bana yemin et. Yemin et!” söylediği her kelimeyle vücudu titriyor gibiydi.

“Tamam!” Thomas artık arkadaşı için gerçekten endişeleniyordu. “Doğru zaman gelinceye dek okumayacağım. Yemin ederim. Ama neden?..”

“Tamam o halde,” diye sözünü kesti Newt. “Sözünden dönersen seni hiç affetmem.”

Thomas uzanıp arkadaşını sarsmak, öfkeyle duvara çarpmak istedi. Ama yapmadı. Newt ona arkasını dönüp silah odasına doğru yürürken yerinden kıpırdamadı.

16. BÖLÜM

Thomas'ın Newt'e güvenmesi gerekiyordu. Bunu arkadaşı için yapmalıydı ama içindeki merak ateşini söndüremiyordu. Fakat kaybedecek vakti olmadığını biliyordu. Herkesi İSYAN tesisinden çıkarmalılardı. Newt'le Kayaç'ta daha ayrıntılı konuşabilirdi; tabii hangara ulaşıp Jorge'yi kendilerine yardım etmeleri için ikna edebilirlerse.

Newt mühimmat kutusunu taşıyarak silah deposundan çıktı, arkasından Minho ve sonra da ceplerine tabanca doldurmuş, birkaç tane de Fırlatıcı taşıyan Brenda çıktı.

"Gidip arkadaşlarımızı bulalım," dedi Thomas. Ardından geldikleri yoldan ilerlemeye koyuldu, diğerleri de onu takip ettiler.

Bir saat boyunca aradılar ama arkadaşları sanki ortadan kaybolmuştu. Fare Adam ve korumalar, bıraktıkları yerden gitmişlerdi ve kafeterya, tüm yatakhaneler, banyolar ve toplantı odaları boştu. Görünürde ne bir insan ne de Deli vardı. Thomas korkunç bir şey olduğundan ve kötü akıbetle karşılaşacaklarından endişeleniyordu.

Binayı köşe bucak taradıktan sonra Thomas'ın aklına bir şey geldi. "Beni o beyaz odaya hapsettikleri zaman sizin burada dolaşmaya izniniz var mıydı?" diye sordu. "Bir yeri atlamadığımızdan emin misiniz?"

"Bildiğim kadarıyla başka bir yer yok," diye cevapladı Minho. "Ama gizli odalar yoksa çok şaşırırım."

Thomas ona katılıyordu ama etrafı arayarak daha fazla zaman kaybedemeyeceklerini biliyordu. Devam etmekten başka seçenekleri yoktu. Başım salladı. "Tamam, dolanarak hangara gidelim, giderken bir yandan da onları ararız."

Bir süredir yürüyorlardı ki Minho aniden durdu. Kulağını gösterdi. Koridor yalnızca acil durum lambalarının kırmızı loş ışığıyla aydınlatıldığı için görmek zordu.

Thomas da diğerleriyle birlikte durdu ve soluk alışlarını yavaşlatmaya çalışıp dinledi. Hemen duydu. Ürpermesine neden olan alçak bir inleme sesi. Birkaç metre ileriden geliyordu, koridorda geniş bir odaya bakan kapının penceresinden geliyordu. Thomas'ın durduğu yerden bakınca oda

tamamen karanlık görünüyordu. Pencerenin camı içeriden kırılmıştı ve parçaları fayanslı zemine yayılmıştı.

İnleme bir kez daha duyuldu.

Minho parmağını dudaklarına götürüp yavaş ve dikkatlice fazladan iki Fırlatıcısım yere bıraktı. Thomas ve Brenda da aynısını yaparken Newt de mühimmat kutusunu yere koydu. Dördü birden silahlarını sıkıca kavradılar ve Minho’nun önderliğinde yavaşça sese doğru ilerlediler. Sanki bir adam korkunç bir kâbustan uyanmaya çalışıyormuş gibiydi. Thomas’ın kaygısı her adımda artıyordu. Karşılaşmak üzere oldukları şeyden korkuyordu.

Minho sırtını duvara yaslayıp pencere pervazının hemen yanında durdu. Odanın kapısı pencerenin diğer tarafmdaydı ve kapalıydı.

“Hazır olun,” diye fısıldadı Minho. “Şimdi.”

Thomas sağma, Brenda da soluna geçerken Minho Fırlatıcısım çevirip karanlık odaya doğrulttu. Newt de arkalarını kolluyordu.

Thomas’ın parmağı, her an çekmeye hazır bir şekilde tetiğin üzerinde duruyordu ama hiçbir hareket olmadı. Odada gördüklerine şaşırmıştı. Acil durum aydınlatmalarından çıkan ışıkta pek bir şey belli olmuyordu ama yerin tamamı koyu renk yığınlarla kaplı gibi görünüyordu. Bir şey yavaşça hareket ediyordu. Gözleri gitgide karanlığa alıştı ve insan vücutlarını ve siyah kıyafetleri seçebildi.

Ve halatlar gördü.

“Bunlar korumalar!” diyen Brenda’nın sesi sessizliği yardı.

Odadan boğuk sesler duyuldu ve Thomas sonunda birkaçının yüzünü görebildi. Ağızları tıkalıydı ve gözleri panikle kocaman açılmıştı. Korumalar bağlanıp yan yana tüm odayı dolduracak şekilde sıralanmışlardı. Bazıları kıpırdamıyordu ama çoğu iplerden kurtulmaya çalışıyordu.

Thomas bir açıklama bulma çabasıyla, bakakaldığını fark etti.

“Demek herkes buradaymış,” diye soluklandı Minho.

Newt daha iyi bakabilmek için öne eğildi. “En azından geçen seferki gibi dilleri dışarıda bir halde tavandan asılı değiller.”

Thomas ona kesinlikle katılıyordu. Ve o sahneyi -gerçek olsun ya da olmasın- çok net bir şekilde hatırlıyordu.

“Onları sorguya çekip neler olduğunu öğrenmeliyiz,” dedi Brenda, çoktan kapıya yönelmişti bile.

Thomas hiç düşünmeden onu yakaladı. “Hayır.”

“Ne demek hayır? Neden olmasın? Bize her şeyi anlatabilirler!” Kolunu Thomas’tan kurtardı ama ne söyleyeceğini duymak için bekledi.

“Tuzak olabilir, ya da bunu yapan her kimse birazdan geri gelebilir. Sadece buradan çıkmalıyız.”

“Evet,” dedi Minho. “Bu, tartışmaya açık bir konu değil. Burada dolaşanların Deli, isyancı ya da goril olması umurumda değil; bu korumalar için şu an endişelenenleyiz.”

Brenda omuz silkti. “Pekâlâ. Ben sadece bilgi alabileceğimizi düşünmüştüm.” Duraksadıktan sonra eliyle işaret etti. “Hangar o tarafta.”

Silah ve mühimmatlarını aldıktan sonra Thomas ve diğerleri, korumaları etkisiz hale getirenler her kimse onlara karşı tetikte olarak bir koridordan diğerine koştular. Sonunda Brenda çift kanatlı başka bir kapının önünde durdu. Bir tanesi hafif aralıktı ve içeriden gelen hafif esinti üzerindeki önlüğü dalgalandırıyordu.

Bir şey söylenmeden Minho ve Newt Fırlatıcılarını hazır tutarak kapının önünde iki tarafta yerlerini aldılar. Brenda kapı kolunu tuttu, tabancasını açık kısma doğrulttu. Diğer taraftan hiç ses gelmiyordu.

“Aç,” dedi Thomas, kalbi deli gibi atarken.

Brenda kapıyı ardına dek açtı ve Thomas içeri girdi. Etrafında dönerek ilerlerken Fırlatıcısını sağa ve sola kaydırıyordu.

Devasa hangar içeriye üç tane Kayaç sığması için yapılmış gibi görünüyordu ama yükleme yerinde yalnızca iki tane duruyordu. Çömelmiş kurbağaları andırıyorlardı, sanki askerleri yüzlerce savaşa taşımışlar gibi ikisinin de metalleri yanmışta ve kenarları yıpranmışta. Birkaç kargo kasası ve teknisyen bölümü gibi gözüken yerler dışında kalan alan boştu.

Thomas ilerleyip hangarı tararken diğer üçü de onun etrafında içeri dağıldı. Hiç hareket yoktu.

“Hey!” diye bağırdı Minho. “Buraya. Biri...” Cümlesini bitirmedi ama geniş bir kasanın yanında durdu, silahını da onun arkasında bir şeye doğrultmuştu.

Minho’nun yanına ilk giden Thomas oldu ve ahşap kutunun diğer tarafında saklanan, homurdanarak başını ovuşturan adamı görünce şaşırdı. Koyu saçlarının arası kanlı görünmüyordu ama ayağa kalkma mücadelesini göz önünde bulundurduğunda Thomas onun sert bir darbe aldığına emindi.

“Dikkatli ol, dostum,” diye uyardı Minho. “Yavaş yavaş, ani bir harekette bulunursan ne olduğunu anlayamadan yanık kokarsın.”

Adam dirseği üzerinde doğruldu ve elini yüzünden çekince Brenda ufak bir çığlık koparıp adama doğru atıldı ve ona sarıldı.

Jorge. Thomas rahatladığını hissetti; pilotlarını bulmuşlardı ve adam iyiydi, biraz hırpalanmış olsa da.

Brenda ise öyle düşünüyor gibi görünmüyordu. Onu soru yağmuruna tutarken bir yandan da yarası var mı diye bakınıyordu. “Neler oldu? Nasıl yaralandın? Kayaç’ı kim aldı? Herkes nerede?”

Jorge homurdandı ve onu nazikçe iterek uzaklaştırdı. “Sakin ol, *hermana*. Kafam dans eden Deliler tarafından ezilmiş gibi. Aklımın yerine gelmesi için bana biraz zaman tanı.”

Brenda ondan uzaklaşarak oturdu, kıpkırmızı olmuştu ve ifadesinden endişeli olduğu anlaşılıyordu. Thomas’ın da kafasında milyonlarca soru vardı ama başından darbe almanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Jorge’nin yavaşça kendini toparlamasını izlerken bir zamanlar bu adamdan nasıl korktuğunu -hatta dehşete kapıldığını- hatırladı. Jorge’nin Minho’yla Alev’deki o harabenin içinde kavga etmesini unutamayacaktı. Ama sonunda, Brenda gibi Jorge de Kayranlılarla aynı tarafta olduklarını anlamıştı.

Jorge birkaç defa gözlerini sımsıkı kapatıp açtı ve sonra konuşmaya başladı. “Nasıl yaptılar bilmiyorum ama tesisin kontrolünü ele geçirdiler, korumalardan kurtuldular ve Kayaç’ı çalıp başka bir pilotla kaçtılar. Neler olduğunu anlayabileyim diye onları bekletmeye çalışmakla aptallık ettim. Şimdi başım bunun cezasını çekiyor.”

“Kim?” diye sordu Brenda. “Kimlerden bahsediyorsun? Kim gitti?”

Jorge nedense cevap verirken Thomas’a baktı. “O Teresa denen kız. O ve diğer denekler. Yani, sizin dışınızda hepsi, *muchachos.*”

17. BÖLÜM

Thomas sola doğru birkaç adım sendeledi ve destek almak için ağır kasaya yaslandı. Deliler'in gerçekten de saldırmış olabileceğini düşünmüştü, ya da bir başka grubun İSYAN'a gizlice sızıp Teresa ve diğerlerini kaçırdığını. Hatta onları kurtardığını.

Ama Teresa'nın bir *kaçışa* önderlik etmesi? Çıkmak için savaşmışlar, korumaları alt etmişler ve Kayaç'la kaçmışlar mıydı? Hem de Thomas ve diğerleri olmadan. Kafasında bu senaryoyla ilgili bir sürü şey vardı ve hiçbirini de zihninde toparlayamıyordu.

"Kapayın çenenizi!" diye bağırdı Jorge, Newt ve Minho onu soru yağmuruna tutunca ve Thomas bir anda kendine geldi. "Beynimi kemiriyorsunuz, sadece... bir dakikalığına konuşmayı kesin. Biri kalkmama yardım etsin."

Newt adamın elinden tutup onu ayağa kaldırdı. "Neler olduğunu anlatsan iyi olur. En başından."

"Ve acele et," diye ekledi Minho.

Jorge ahşap kutuya yaslanıp kollarını önünde kavuşturdu, hâlâ her hareketinde yüzünü buruşturuyordu. "Bak, *hermano*, size söyledim, fazla bir şey bilmiyorum. Olanları anlattım. Başım sanki..."

"Evet, anladık," diye tersledi Minho. "Başın ağrıyor. Bize bildiğin her şeyi anlat, ben de sana aspirin bulayım."

Jorge kısa bir kahkaha attı. "Cesur bir konuşma, çocuk. Yanlış hatırlamıyorsam Alev'deyken özür dileyip hayatı için yalvaran şendin."

Minho'nun suratı gerildi ve kızardı. "Tabii seni koruyan bir dolu bıçaklı kaçık varken cesur olmak kolay. Ama şimdi durum biraz farklı."

"Şunu keser misiniz!" dedi Brenda ikisine birden. "Hepimiz aynı taraftayız."

"Hadi artık," dedi Newt. "Konuş da ne yapmamız gerektiğini bilelim."

Thomas hâlâ şoktaydı. Jorge'yi, Newt'i ve Minho'yu dinliyordu ama sanki televizyondan bir şey izliyor, olaylar önünde gerçekleşmiyor gibiydi. Teresa'nın daha gizemli olamayacağını düşünmüştü. Şimdi bir de bu çıkmıştı.

"Bakın," dedi Jorge. "Zamanımın çoğunu bu hangarda geçiriyorum, tamam mı? Bağırışlar ve ikazlar duydum. Sonra sessiz-alarm ışıkları yanıp

sönmeye başladı. Neler oluyor diye bakmak için dışarı çıktım ve az kalsın kafamı uçuruyorlardı.”

“En azından ağrımazdı,” diye homurdandı Minho.

Jorge ya bu yorumunu duymadı ya da duymazdan geldi. “Ardından elektrik kesildi, ben de silahımı bulmak için buraya koştum. Sonra Teresa ve diğer holigan arkadaşlarınız sanki kıyamet kopmak üzereymiş gibi koşarak buraya geldiler ve yaşlı Tony’yi Kayaç’ı uçurması için peşlerinde sürüklediler. Yedi ya da sekiz Fırlatıcı göğsüme doğrultulunca tabancamı bıraktım ve beklemeleri, bana neler olduğunu açıklamaları için yalvardım. Ama sarışın bir kız silahının kabzasıyla alnıma vurdu. Bayıldım ve uyandığımda çirkin suratlarınızın bana baktığını ve bir Kayaç’ın gitmiş olduğunu gördüm. Tüm bildiklerim bunlar.”

Thomas olanları kavradı ama ayrıntıların hiç de önemli olmadığını fark etti. İçlerinde tek bir şey öne çıkıyordu ve bu kafasını karıştırmakla kalmıyor, onunla yüzleşmek acı da veriyordu.

“Bizi geride bıraktılar,” dedi neredeyse fısıldayarak. “İnanamıyorum.”

“Ne?” diye sordu Minho.

“Yüksek sesle konuş, Tommy,” diye ekledi Newt.

Thomas onlarla uzun uzun bakıştı. “Bizi bıraktılar. Biz en azından gidip onları aradık. Onlarsa İSYAN bizle ne yapmak istiyorsa yapsın diye burada bıraktılar.”

Hiçbiri karşılık vermedi ama bakışlarından, onların da aynı şeyi düşündükleri belli oluyordu.

“Belki de sizi *aramışlardır,*” dedi Brenda. “Ve bulamamışlardır. Ya da çatışma kızışınca gitmek zorunda kalmışlardır.”

Minho bu fikre burun kıvırdı. “Bütün korumalar o lanet odada bağlı halde! Bizi aramak için bolca zamanları vardı. Hayır. Bizi bıraktılar.”

“Bilerek,” dedi Newt kısık sesle.

Bunların hiçbiri Thomas’a mantıklı gelmiyordu. “Tuhaf olan bir şeyler var. Teresa son zamanlarda İSYAN’ın bir numaralı hayranı gibi davranıyordu. Neden kaçsın ki? Bu bir tür numara olmalı. Hadi ama Brenda, bana onlara güvenmemem gerektiğini söyleyen sendin. Bir şeyler biliyor olmalısın. Konuş.”

Brenda başını iki yana sallıyordu. “Bu olayla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Ama diğer deneklerin de bizimle aynı şeyi düşündüğüne inanmak neden bu kadar zor geliyor? Kaçmayı? Sadece daha iyi iş çıkarmışlar.”

Minho, kurt hırlamasına benzer bir ses çıkardı. “Senin yerinde olsam bize hakaret etmezdim. Aynca bir kez daha *denek* kelimesini kullanırsan kadın olup olmaman umurumda olmaz.”

“Dene bakalım,” diye uyardı Jorge. “Ona vurursan bu, hayatta yaptığın son şey olur.”

“Bu maço oyunlarına biraz ara verebilir miyiz?" Brenda gözlerini devirdi. “Bir sonraki adımımıza karar vermemiz gerek.”

Thomas, Teresa ve diğerlerinin -Tava’nın bile!- onlan almadan gitmesinin verdiği rahatsızlığı hâlâ üzerinden atamıyordu. Eğer korumaları etkisiz hale getiren onların grubuysa, diğer arkadaşlarını da bulana dek aramazlar mıydı? Ve Teresa neden gitmek *istemişti?* Anıları, beklemediği şeyler mi ortaya çıkarmıştı?

“Karar verecek bir şey yok,” dedi Newt. “Buradan çıkıyoruz.” Kayaç’lardan birini işaret etti.

Thomas ona katılıyordu. Jorge’ye döndü. “Sen gerçekten pilot musun?”

Adam sırıttı. “Kesinlikle, *muchacho.* En iyilerdenim.”

“O zaman seni Alev’e neden gönderdiler? Değerli değil misin?”

Jorge, Brenda’ya baktı. “Brenda nereye giderse ben de oraya giderim. Ayrıca bunu söylemekten nefret ediyorum ama Alev’e gitmek burada kalmaktan iyiydi. Tatil gibi düşündüm. Tabii beklediğimden daha çetin...”

Alarm çalmaya başladı, bir öncekiyle aynı sağır edici çınlamaydı. Thomas’ın kalbi yerinden frrlayacaktı neredeyse; ses hangarın içinde, koridorda olduğundan daha yüksek çıkıyor gibiydi. Yüksek duvarlarda ve tavanda yankılanıyordu.

Brenda, kocaman açılan gözleriyle geldikleri kapılara bakınca Thomas da neyin dikkatini çektiğini gördü.

En az on iki tane, siyah kıyafetli adam silahlarını kaldırmış, açık kapıdan giriyordu. Ateş etmeye başladılar.

18. BÖLÜM

Biri Thomas’ı tişörtünün arkasından tutup hızla sola doğru çekti ve tam kırılan camların sesi ve elektrik cızırtısı hangarı doldurduğu sırada Thomas tökezleyip kargo kutusunun arkasına düştü. Fırlatıcılar’dan atılan yıldırım gibi elektrik ışınları havayı yakarak kasanın etrafına düştü. Henüz sönmüşlerdi ki ahşap kasaya kurşun yağmaya başladı.

“Onları kim serbest bıraktı?” diye bağırdı Minho.

“Şu an bunun bir önemi olduğunu pek sanmıyorum!” diye bağırarak karşılık verdi Newt.

Birbirlerine olabildiğince sığınarak eğildiler. Bulundukları pozisyonda onlara karşı gelmeleri imkânsız görünüyordu.

“Her an etrafımızı sarabilirler,” diye bağırdı Jorge. “Ateş etmeye başlamalıyız!”

Etraflarında gerçekleşen vahşi saldırıya rağmen bu cümle Thomas’ın zihninde bir şeyleri tetikledi. “Öyleyse bizimlesin?”

Pilot, Brenda’ya baktı ve omuz silkti. “Eğer o size yardım ediyorsa, ben de edeceğim. Ayrıca fark etmedin galiba ama beni de öldürmeye çalışıyorlar!”

Bir rahatlama dalgası Thomas’ın korkusunu bastırdı. Şimdi tek yapmaları gereken Kayaç’lardan birine ulaşmaktı.

Saldırı bir an için durdu ve Thomas ayak sürüme sesleri ile kısa emirleri duydu. Avantaj kazanmak istiyorlarsa hızlı hareket etmeleri gerekiyordu. “Nasıl yapacağız?” diye sordu Minho’ya. “Bu kez lider sensin.”

Arkadaşı ona sert bir bakış attı ama başıyla onayladı. “Pekâlâ, ben sağa, Newt sola ateş edecek. Thomas ve Brenda, siz kutunun üzerinden ateş açın. Jorge, Kayaç’a gidebilmemiz için bir yol bulmaya çalış. Hareket eden ya da siyah giyinmiş her şeyi vur. Hazır olun.”

Thomas yüzü kutuya dönük bir şekilde diz çöktü, Minho’nun işaretiyle ayağa fırlamaya hazırdı. Brenda da hemen yanındaydı ve Fırlatıcı yerine elinde iki tabanca vardı. Gözlerinden alev saçıyordu. “Birini öldürmeyi mi planlıyorsun?” diye sordu Thomas.

“Hayır. Bacaklarını hedef alacağım. Ama bilemem, belki birini yanlışlıkla öldürürüm.” Gülümsedi; Thomas ondan giderek daha çok hoşlanıyordu.

“Pekâlâ!” diye bağırdı Minho. “Şimdi!”

Hepsi harekete geçti. Thomas ayağa kalkıp Fırlatıcısını kutunun üzerine doğru kaldırdı. Dikkatle bakmadan ateş etti ve patlama olunca belli bir hedef bulmak için bakındı. Bir adam odanın karşısından kendilerine doğru geliyordu ve Thomas ona nişan alıp ateş etti. Bomba adamın göğsünde yıldırım gibi patladı ve onu yere devirip kasılma nöbetine soktu.

Statik elektriğin yanı sıra silah sesleri ve çığlıklar hangarı doldurmuştu. Korumalar yaralarını tutarak teker teker düşüyorlardı; çoğu, Brenda'nın söylediği gibi bacağından vurulmuştu. Diğerleri de korunmak için kaçıyorlardı.

"Onları kaçırıyoruz!" diye bağırdı Minho. "Ama fazla uzun sürmez; muhtemelen silahlarımız olduğunu fark etmemişlerdi. Jorge, hangi Kayaç senin?"

"Şuradaki." Jorge hangarın sol uç tarafını işaret etti. "İşte benim bebeğim. Onu uçuşa hazırlamak fazla zaman almaz."

Thomas, Jorge nin gösterdiği yere doğru döndü. Alev'den kaçtıkları zamandan hatırladığı Kayaç'ın büyük kapısı yerde açık duruyor, yolcuların metal yokuştan çıkmalarını bekliyordu. Daha önce hiçbir şey gözüne bu kadar davetkâr görünmemişti.

Minho bir kez daha ateş etti. "Tamam. Önce herkes silahlarını doldursun. Ardından Thomas, Jorge ve Brenda Kayaç'a koşarken Newt ve ben de arkanızı kollayacağız. Jorge sen Kayaç'ı çalıştırırken Thomas ve Brenda da kapının arkasından bizi koruyacak. Nasıl plan?"

"Fırlatıcılar Kayaç'a zarar verebilir mi?" diye sordu Thomas. Hepsi silahlarına ve ceplerine fazladan mühimmat koyuyordu.

Jorge başını iki yana salladı. "Pek değil. Bu şeytanlar Alev develerinden bile sağlamdır. Bizi ıskalayıp gemiye ateş etmeleri çok daha iyi. Hadi yapalım şu işi, *muchachos*."

"Hadi, hadi, hadi!" diye bağırdı Minho bir uyan vermeden. Newt'le birlikte, kendilerini bekleyen Kayaç'ın önündeki açık alana deli gibi bomba yağdırmaya başladılar.

Thomas müthiş bir adrenalin patlaması hissetti. Brenda ile o, Jorge'nin iki yanında pozisyon aldılar ve kargo kasasının arkasından çıkıp hızla koştular. Ateşlenen silahların sesi havayı doldurdu ama o kadar çok elektrik ve duman olmuştu ki herhangi birine nişan almak imkânsızdı. Thomas da Brenda gibi koşarken bir yandan da elinden geldiğince ateş etmeye çalışıyordu. Kurşunların dibinden geçtiğini hissettiğine yemin edebilirdi. Fırlatıcı bombaları sağında ve solunda patlıyordu.

“Koşun!” diye bağırdı Jorge.

Thomas kendini daha hızlı koşmaya zorladı, artık bacakları yanıyordu. Yıldırımlar yerden her yöne dağılıyordu; mermiler hangarın metal duvarlarına çarpıyordu; farklı yerlerden duman çıkıyordu. Artık sadece birkaç metre ileride olan Kayaç’a odaklandığı sırada her şey bulanıklaştı.

Tam oraya ulaşmışlardı ki bir Fırlatıcı’nın bombası Brenda’nın sırtına çarptı; kız çığlık atıp yere düştü, elektrik tüm vücudunu ağ gibi sararken yüzü beton zemine çarptı.

Thomas onun ismini bağırarak aniden durdu ve daha zor hedef olmak için yere yattı. Elektrik ışınları tıpkı bir yılan gibi Brenda’nın üzerinde kıvrılıyor, ardından yerde küçülerek uzaklaşıyordu. Thomas birkaç adım ilerisinde karın üstü yatmış, ani beyaz ışıklardan kaçınırken ona yaklaşabileceği bir yol arıyordu.

Newt ve Minho bu talihsiz durumu görüp planlarından vazgeçmişlerdi. Ateş etmeye devam ederken Thomas’a doğru koşuyorlardı. Jorge Kayaç’a ulaşmış ve girişinde gözden kaybolmuştu ama sonra yeniden ortaya çıkıp farklı tür bir Fırlatıcı ateşledi; bombaları dokundukları yerde patlayıp alevler saçıyordu. Birkaç koruma alev alınca çığlık attı ve diğerleri de bu yeni tehdit karşısında kısmen geri çekildi.

Thomas yerde Brenda’nın yanında endişeyle beklerken yardımcı olamadığına lanet ediyordu. Onu tutup Kayaç’a doğru sürüklemek için öncelikle elektriğin bitmesini beklemesi gerektiğini biliyordu ama zamanı olup olmadığını bilmiyordu. Brenda’nın yüzü bembeyaz oldu; burnundan kan geldi ve ağzından salya aktı, kasları kasılırken vücudu yerde zıplıyormuş gibi görünüyordu. Gözleri şokun ve dehşetin etkisiyle kocaman açılmıştı.

Newt ve Minho, Thomas’ın yanına ulaşıp yere çöktüler.

“Hayır!” diye bağırdı Thomas. “Kayaç’a gidin. Kapının arkasında saklanın. Biz hareket edene kadar bekleyin, sonra da bizi koruyun. Biz oraya ulaşana kadar da deli gibi ateş edin.”

“Hadi ama!” diye bağırdı Minho. Brenda’yı omuzlarından tuttu ve arkadaşı yüzünü buruşturunca Thomas’ın nefesi kesildi; elektrik akımları Minho’nun kolundan yukarı yayıldı. Ama enerji büyük ölçüde zayıflamıştı ve Minho ayağa kalkıp Brenda’yı arkasından sürükleyebildi.

Thomas kollarını Brenda’nın omuzlarının altından geçirdi ve Newt bacaklarını kaldırdı. Kayaç’a doğru ilerlediler. Hangar âdeta ses, duman ve ışık patlamaları yuvasıydı. Bir kurşun Thomas’ın bacağını sıyırdı; yakıcı bir

acıyı sızan kan izledi. Bir santim farkla hayatı boyunca topal kalabilir ya da kan kaybından ölebilirdi. Öfkeli bir çığlık kopardı ve siyahlar içindeki herkesi kendisini vuran kişi olarak hayal etti.

Göz ucuyla Minho'ya baktı. Brenda'yı sürüklerken sarf ettiği çabayla yüzü gerilmişti. Thomas adrenalini dizginlemeye çalışarak risk aldı, bir eliyle Brenda'yı yerde sürüklemeye çalışırken diğer eliyle de Fırlatıcısını kaldırdı ve rastgele yönlerde ateş etti.

Girişin ayağına ulaştılar. Jorge hemen dev silahını bıraktı ve yokuştan kayıp Brenda'yı bir kolundan tuttu. Thomas Minho ile Jorge'nin kızı gemiye çekmesi için onun tişörtünü bıraktı. Brenda'nın topukları yukarı çekilirken, yükselen pervaza çarpıyordu.

Newt bir kez daha ateş etmeye başladı, mühimmatı bitene kadar sağa sola bomba gönderdi.

Thomas da bir kez daha ateş etti ve Fırlatıcısı boşaldı.

Hangardaki korumalar fazla zamanları kalmadığının farkındaydılar ve grup halinde gemiye doğru koşmaya başlayıp yeniden ateş açtılar.

"Yeniden doldurmayı boş verin!" diye bağırdı Thomas. "Gidelim!"

Newt dönüp rampadan çıktı. Thomas da hemen arkasındaydı. Kapının eşiğini tam geçmişti ki sırtına bir şey çarpıp patladı. Anında üzerine binlerce yıldırım düşmüş gibi, yakıcı gücü hissetti. Geriye doğru sendeledi ve yuvarlanarak sonunda hangarın zeminine düştü, tüm vücudu kasılıyor ve görüşü kararıyordu.

19. BÖLÜM

Thomas’ın gözleri açıktı ama hiçbir şey göremiyordu. Hayır, böyle değildi. Görüş alanındaki parlak ışıklar onu kör ediyordu. Gözünü kırpamıyor, göz kapaklarını indirip ışığı engelleyemiyordu. Tüm vücudunu bir ağrı kapladı; teni sanki kaslarına ve kemiklerine kadar eriyordu. Çığlık atmaya çalıştı ama tüm fonksiyonlarını yitirmiş gibiydi: durdurmak için ne kadar uğraşsa da kolları, bacakları ve gövdesi sarsılıyordu.

Elektrik cızırtısı kulaklarını doldurdu ama çok geçmeden yerini başka bir ses aldı. Derinden gelen uğultu kulaklarına vuruyor, başında ötüyordu. Bilincini yitirmek üzereydi, onu yutmak isteyen boşluğa girip çıktığını hissediyordu. Ama içten içe sesin ne olduğunu biliyordu.

Kayaç’ın motorları çalışmış, pervanelerinden mavi alevler çıkmaya başlamıştı.

Hemen onu bıraktıklarını düşündü. Önce Teresa ve diğerleri, şimdi de en yakın arkadaşları ve Jorge. Daha fazla ihaneti kaldıramayacaktı. Canını çok acıtıyordu. Çığlık atmak istedi, vücudunun her yerindeki ağrı ve yanık kokusu çok fazla gelmişti. Hayır, onu geride bırakmazlardı. Bunu biliyordu.

Yavaş yavaş görüşü düzelmeye başladı ve akkor sıcaklık gitgide azaldı. Gözünü kırptı. Siyahlar içindeki iki, sonra üç silüet başında durmuş, silahlarını yüzüne doğrultmuşlardı. Korumalar. Onu öldürecekler miydi? Daha fazla deney yapabilmesi için Fare Adam’a mı götüreceklerdi? Biri konuştu ama Thomas onu duyamıyordu, kulaklarında parazit sesi uğulduyordu.

Birdenbire korumalar gitti, yerlerini sanki havada süzülür gibi görünen iki silüet aldı. Arkadaşları. Bunlar arkadaşları olmalıydı. Thomas ince bir sisin ardından hangarın yüksek tavanını görebiliyordu. Ağrısı neredeyse tamamen geçmişti ve yerini, hareket edip edemeyeceğini merak ettiği bir uyuşma almıştı. Sağ tarafa doğra kaydı, sonra sola yuvarlandı, ardından sersemlemiş ve güçsüz bir halde dirseğinin üzerinde kalktı. Son akımlar da vücudunda gezinip betona karışmıştı. En kötüsü bitmişti. Öyle umuyordu.

Yeniden kıpırdandı ve omzunun üzerinden baktı. Minho ve Newt iki korumayı yakalamış, adamlara vuruyorlardı. Jorge, Kayranlıların arasında durmuş, alevli Fırlatıcısını her yöne ateşliyordu.

Koramaların çoğu pes etmiş ya da etkisiz hale getirilmişti, aksi takdirde Thomas ve diğerleri bu kadarını başaramazlardı. Belki de, diye düşündü Thomas, korumalar sadece numara yapıyordu, tıpkı Deneyler'de herkesin yaptığı gibi.

Umurunda değildi. Yalnızca bu yerden çıkmak istiyordu. Ve kaçış yolu tam önündeydi.

Homurdanarak karnının üzerine döndü ve kendini iterek elleri ile dizlerinin üzerinde durmaya zorladı. Kırık camlar, silahların patlamaları, kurşunların metale çarpma sesleri etrafını doldurmuştu. O anda biri onu vurursa hiçbir şey yapamazdı. Yalnızca Kayaç'a emekleyebilirdi. Geminin pervaneleri çalışırken uğulduyordu; koca gemi titriyordu ve Thomas'ın altındaki yerin de sarsılmasına neden oluyordu. Giriş kapısı yalnızca birkaç adım ilerideydi. Gemiye binmeleri gerekiyordu.

Minho ve diğerlerine seslenmeye çalıştı ama ağzından sadece anlaşılmaz bir hırıltı çıktı. Yaralı bir köpek gibi elleri ile dizleri üzerinde, vücudunun izin verdiği hızla emeklemeye başladı; kalan son gücü için mücadele etmesi gerekiyordu. Rampanın ucuna uzandı, kendini üzerine çekti ve yokuşu santim santim çıkmaya başladı. Kasları ağrıyordu ve midesi bulanıyordu. Savaşın sesleri kulaklarında gümbürdüyordu ve sinirlerini geriyordu; her an bir şey tarafından vurulabilirdi.

Yolu yarıladı. Dönüp arkadaşlarına baktı. Üçü de geri geri ona doğru gelirken ateş ediyordu.

Minho'nun durup silahını doldurması gerekti, Thomas onun vurulacağından emindi. Ama arkadaşı doldurma işini halledip yeniden ateş etmeye koyuldu. Üçü de kapının ucuna ulaşmışlardı. Artık çok yaklaşmışlardı.

Thomas bir kez daha konuşmaya çalıştı; bu defa sesi yaralı bir köpeğinki gibiydi.

"İşte bu!" diye bağırdı Jorge. "Onu yakalayıp içeri sürükleyin!"

Jorge rampayı koşarak çıkıp Thomas'ın yanından geçti ve içeride gözden kayboldu. Yüksek bir *klik* sesi duyuldu ve rampa yavaşça yukarı çıkmaya başladı, menteşeleri gıcırdıyordu. Thomas yere düştüğünü fark etti, yüzü altındaki metale yapışmıştı ama bunun ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu. Tişörtünü çekiştiren elleri ve ardından havaya kaldırıldığını hissetti. Sonra kapı kapanıp kilitlendiği sırada yere çarptı.

"Üzgünüm, Tommy," diye fısıldadı Newt kulağına. "Sanırım daha kibar olabilirdim."

Thomas bilincini kaybetmek üzere olmasına rağmen kalbi tarif edilemez bir neşeyle doldu; İSYAN’dan kaçıyorlardı. Bunu arkadaşıyla paylaşmak isterken zayıf bir homurtu çıkardı. Ardından gözlerini kapadı ve bayıldı.

20. BÖLÜM

Thomas uyandığında Brenda'nın yüzünü karşısında buldu. Endişeli görünüyordu. Ten rengi solmuş, kurmuş kanla lekelenmişti, alnında is lekesi vardı ve yanağındaki yara morarmaya başlamıştı. Kızın yaraları hatırlatmışçasına, birdenbire kendisininkilerin tüm vücudunda sızladığını hissetti. Fırlatıcılar'ın nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama yalnızca bir kez vurulduğu için mutluydu.

"Biraz önce uyandım," dedi Brenda. "Nasıl hissediyorsun?"

Thomas dirseğinin üzerinde kalkmak için kımıldanınca kurşunun sıyırdığı bacağındaki keskin acıyla yüzünü buruşturdu. "Çok kötü."

İçinde birbirinden alakasız mobilyalardan başka bir şey olmayan yük ambarında alçak bir kanepede yatıyordu. Minho ve Newt, tüm vücutlarım sardıkları ve çenelerinin altına sıkıştırdıkları battaniyelerle çirkin koltuklarda çoktan hak ettikleri uykuya dalmışlardı. Thomas battaniyeleri üzerlerine Brenda'nın örttüğünden şüphelendi; küçük çocuklar gibi kıvrılmışlar, huzurlu görünüyorlardı.

Thomas'ın kanepesinin yanında diz çökmüş olan Brenda ayağa kalkıp birkaç adım ilerideki eski koltuğa oturdu. "Neredeyse on saat uyuduk."

"Ciddi misin?" Thomas buna inanmıyordu; sanki kısa süreliğine içi geçmiş gibi hissetmişti. Ya da bayıldı demek daha doğru olurdu. Brenda başını onaylarcasına salladı.

"O kadar uzun süredir uçuyor muyuz? Nereye gidiyoruz, aya mı?" Thomas ayaklarını sarkıtıp kanepenin ucuna oturdu.

"Hayır. Jorge bizi yüz kilometre kadar uçurduktan sonra büyük bir açıklığa indik. O da şu an uyuyor. Pilotumuz yorgun olmamalı." "İkimizin de Fırlatıcılar'la vurulduğuna inanamıyorum. Tetiği çeken kişi olmak daha çok hoşuma gitmişti." Thomas yüzünü ovuşturup esnedi. Ardından kollarındaki yanıkların bazılarını inceledi. "Sence bunların izi kalır mı?"

Brenda bir kahkaha attı. "Endişelenecek başka hiçbir şey yokmuş gibi."

Thomas gülümsemesine engel olamadı. Kız haklıydı. "Peki," diye başladı ve yavaş yavaş devam etti, "oradayken İSYAN'dan kaçmak kulağa müthiş geliyordu ama... gerçek dünyanın nasıl olduğunu bilmiyorum bile... Alev'e benzemiyor, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Brenda. "Yalnızca tropikal kuşaktaki bölgeler çöle dönüştü, diğer her yerde de iklimde aşırı değişimler oldu.

Gidebileceğimiz birkaç güvenli şehir var. Ayrıca bağışık olduğumuz için muhtemelen kolayca iş buluruz."

"İş mi?" dedi Thomas sanki o ana dek duyduğu en tuhaf şeymiş gibi. "Şimdiden iş bulmayı mı düşünmeye başladın?"

"Sen de karnını doyurmayı düşünüyorsundur herhalde?"

Thomas cevap vermedi, gerçekliğin yoğun baskısını üzerinde hissediyordu. Gerçek dünyaya ciddi anlamda kaçacaklarsa gerçek insanlar gibi yaşamaya başlamak zorundaydılar. Ama Işıl'ın var olduğu bir dünyada bu mümkün müydü? Arkadaşlarını düşündü. "Teresa," dedi.

Brenda şaşkınlıkla geri çekildi. "Ne olmuş ona?"

"O ve diğerlerinin nereye gittiğini bulmamızın bir yolu var mı?"

"Jorge çoktan buldu; Kayaç takip sistemini kontrol etti. Denver adındaki bir şehre gitmişler."

Thomas bir an panikledi. "Bu, İSYAN'ın da bizi bulabileceği anlamına mı geliyor?"

"Jorge'yi tanımıyorsun." Yüzünde yaramaz bir gülümseme vardı. "Sistemi hayal bile edemeyeceğin şekilde değiştirebiliyor. En azından bir süre onlardan bir adım önde oluruz."

"Denver," dedi Thomas bir dakika sonra. İsmi söylediğinde kulağına tuhaf gelmişti. "Nerede?"

"Rocky Dağlarında. Yüksek rakımlı bir yer. Mükemmel bir karantina bölgesi çünkü güneş ışınlarından sonra çok çabuk toparlandı. Gidilecek en iyi yerlerden biri."

Neresi olduğu Thomas'ın çok da umurunda değildi; tek bildiği Teresa ve diğerlerini bulmak, onlarla yeniden bir araya gelmekti. Henüz bunun nedeninden tam olarak emin değildi ve bunu Brenda'yla tartışmaya kesinlikle hazır değildi. Bu yüzden zaman kazanmaya çalıştı. "Orası nasıl bir yer?"

"Çoğu büyük şehir gibi Deliler'i dışarıda tutma konusunda oldukça acımasızlar ve yaşayanların gelişigüzel ve sık sık test edilmesi gerekiyor. Hatta vadinin diğer tarafında enfeksiyonu yeni kapmış olanları gönderdikleri bir şehir kurdular. Çok tehlikeli olmasına rağmen bağışıklığı olanlar onlarla ilgilenmek için yüksek miktarda para alıyorlar. İki yer de çok sıkı korunuyor."

Thomas bazı şeyleri hatırlıyor olsa bile, bağışık olan insanlar hakkında pek bir şey bilmiyordu. Ama Fare Adam'ın söylediği bir şeyi hatırladı.

“Janson insanların bağışık olanlardan ciddi anlamda nefret ettiğini söyledi, onlara Bağışık dediklerini. Bununla ne demek istedi?”

“Işıl’a yakalandıysan delirip öleceğini biliyorsun demektir. Bu bir olasılık değil, an meselesi. Dünya ne kadar çabalamış olsa da virüs bir şekilde karantina alanlarına sızmayı başarıyor. Bu gerçeği ve diğer yandan bağışık olanların iyi olacağını bildiğini bir düşün. Işıl onlara hiçbir şey yapmıyor; virüsü yaymıyorlar bile. Sen de sağlıklı olanlardan nefret etmez miydin?”

“Muhtemelen,” dedi Thomas, bağışık olanların tarafında olduğuna sevinerek. Hasta olmaktansa nefret edilmek daha iyiydi. “Ama onların da etrafta olması önemli değil mi? Yani sonuçta hastalığa yakalanmayacakları biliniyor.”

Brenda omuz silkti. “Kesinlikle kullanılıyorlar -özellikle de hükümet ve güvenlik görevlerinde- ama diğerleri onlara kötü davranıyor. Ayrıca bağışık olmayan çok daha fazla kişi var. Bu yüzden Bağışıklar’a koruma olmaları için bu kadar çok para ödeniyor, yoksa buna katlanmazlar. Hatta çoğu bağışık olduğunu saklamaya bile çalışıyor. Ya da İSYAN için çalışıyorlar, Jorge ve benim gibi.”

“Yani siz buraya gelmeden önce mi tanıştınız?”

“Alaska’da bağışık olduğumuzu öğrendikten sonra tanıştık. Bizim gibi insanlar için bir toplanma yeri var; daha çok gizli bir kamp gibi. Bir süre sonra Jorge benim amcam gibi oldu ve beni hep koruyacağına yemin etti. Babam çoktan öldürülmüştü ve annem de hastalığı kapınca beni kendinden uzaklaştırdı.”

Thomas dirsekleri dizinin üzerinde, öne eğildi. “Bana babanı İSYAN’ın öldürdüğünü söylemiştin. Buna rağmen onlarla çalışmaya gönüllü mü oldun?”

“Hayatta kalmak için, Thomas.” Yüzünden karanlık bir ifade geçti. “İSYAN’ın kanatları altında büyümenin aslında ne kadar iyi bir şey olduğunu bilmiyorsun. Dışarıda, gerçek dünyada bir sürü kişi bir gün daha hayatta kalabilmek için her şeyi yapar. Deliler ve Bağışıklar’ın farklı sorunları var ama bu tamamen hayatta kalmakla ilgili. Herkes yaşamak istiyor.”

Thomas karşılık vermedi, ne diyeceğini bilmiyordu. Hayatla ilgili tek bildiği Labirent, Alev ve İSYAN’daki çocukluğuyla ilgili bulanık anılardı. Kendini bomboş ve kaybolmuş hissetti, sanki hiçbir yere gerçekten ait

değilmiş gibi. Kalbine ani bir sızı saplandı. “Anneme ne olduğunu merak ediyorum,” dedi ve söylediğine kendi de şaşırdı.

“Annen mi?” diye sordu Brenda. “Onu hatırlıyor musun?”

“Onunla ilgili birkaç rüya gördüm. Sanırım anılarımdı.”

“Neler hatırladın? Nasıl biriydi?”

“O... anneydi işte. Yani beni seviyordu, benimle ilgileniyordu, benim için endişeleniyordu.” Thomas’ın sesi çatallaştı. “Beni ondan ayırdıklarından beri kimse bunları yapmadı sanırım. Onun delirdiğini, ona ne olduğunu düşünmek beni üzüyor. Ne tür kana susamış bir Deli olabil...”

“Kes şunu, Thomas. Dur.” Brenda’nın, elini tutup sıkması Thomas’a iyi geldi. “Senin hayatta olduğunu, hâlâ savaştığını bilse ne kadar mutlu olacağını bir düşün. Senin bağışık olduğunu, dünya ne kadar korkunç bir yer olursa olsun yaşlanma fırsatın olduğunu bilerek öldü. Ayrıca kesinlikle yanılıyorsun.”

Thomas yere bakıyordu ama son cümle üzerine Brenda’ya baktı. “Hı?”

“Minho. Newt. Tava. Tüm arkadaşların senin için endişeleniyorlar. Teresa bile... Alev’de yaptıklarını sırf başka çaresi olmadığını düşündüğü için yaptı.” Brenda duraksadı, ardından alçak sesle devam etti: “Chuck.”

Thomas’ın hissettiği sızı göğsünü sıkıştırdı. “Chuck. O... o...” Kendini toplayabilmek için bir an durması gerekti. Düşününce, İSYAN’dan nefret etmesinin en somut sebebi Chuck’tı. Chuck’ı öldürmekle ellerine ne gibi iyi bir şey geçebilirdi ki? Sonunda devam etti: “Onun ölümünü izledim. Son saniyelerinde gözlerinde gördüğüm tek şey dehşetti. Bunu kimseye yapmamalısın. Bir insana bunu yapamazsın. Diğerlerinin bana ne dediği umurumda değil, kaç kişinin delirip öldüğü, insanlığın sonu da gelse umurumda değil. Bu, tedavi bulmanın tek yolu bile olsaydı, yine de karşı çıkardım.”

“Thomas, sakin ol. Kendi parmaklarını sıkarak kopartacaksın.”

Thomas onun elini bıraktığını hatırlamıyordu; başını indirince iki elini sıkıca tuttuğunu ve teninin bembeyaz olduğunu gördü. Gevşedi ve kanın yeniden ellerine hücum ettiğini hissetti.

Brenda ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Alev şehrinde sonsuza dek değiştim. Her şey için özür dilerim.”

Thomas başını iki yana salladı. “Senin de benim gibi özür dilemek için bir nedenin yok. Her şey berbat durumda.” Homurdandı ve kanepeye yeniden uzanıp tavandaki metal ızgaralara baktı.

Uzun bir sessizliğin ardından Brenda yeniden konuştu: “Belki Teresa ve diğerlerini bulabiliriz. Onlara katılırız. Onlar da kaçtıklarına göre bizim tarafımızdalar demektir. Bence hemen yargılamamalıyız; belki bizi bırakıp gitmekten başka şansları yoktu. Hem gittikleri yer de hiç sürpriz değil.”

Thomas ona bakmak için döndü, haklı olduğunu umut etmeye cesaret etti. “Yani biz de mi oraya gitmeliyiz?..”

“Denver’a.”

Thomas aniden kendinden emin hissetti; bu his hoşuna giderek başıyla onayladı. “Evet, Denver.”

“Ama bunun tek sebebi arkadaşların değil.” Brenda gülümsedi. “Orada çok daha önemli bir şey var.”

21. BÖLÜM

Thomas, Brenda’nın ne söyleyeceğini merak ederek ona baktı.

“Beyninde ne olduğunu biliyorsun,” dedi. “Yani bu durumda en büyük sorunumuz ne?”

Thomas düşündü. “İSYAN’ın bizi takip ya da kontrol etmesi.”

“Kesinlikle,” dedi Brenda.

“Ee?” Bir kez daha sabırsızlandı.

Brenda karşısına oturup dizlerinin üzerinde öne doğru eğilerek heyecanla ellerini ovuşturdu. “Denver’a taşınan, Hans adında bir adam tanıyorum; o da bizim gibi bağışık. Bir doktor. Beyin implantlanyla ilgili protokollerde üst düzeydekilerle anlaşmazlık yaşayana kadar İSYAN için çalışıyordu. Yaptıklarının çok riskli olduğunu düşünüyordu. Sınırı aştıklarını ve acımasız olduklarını. İSYAN gitmesine izin vermedi ama o bir yolunu bulup kaçmayı başardı.”

“Adamların güvenlik konusunda çok eksiği var,” diye mırıldandı Thomas.

“Şansımıza.” Brenda sırıttı. “Neyse, Hans tam bir dâhi. Kafanızın içindeki implantları en küçük ayrıntısına kadar biliyor. Denver’da olduğunu biliyorum çünkü ben Alev’e gönderilmeden hemen önce bana mesaj gönderdi. Eğer yanına gidebilirsek kafanızdaki o şeyleri çıkarabilir. Ya da en azından engelleyebilir. Nasıl çalıştığını bilmiyorum ama bunu ancak o yapabilir. Üstelik bunu seve seve yapar. Adam İSYAN’dan en az bizim kadar nefret ediyor.”

Thomas kısa bir süre düşündü. “Ve bizi kontrol edebiliyorlarsa başımız belada demektir. Bunu en az üç defa gördüm.” Alby’nin Çiftlik Evi’nde görünmez bir güce karşı mücadele vermesi, Gally’nin, elinde Chuck’a saplanan bıçakla kontrol edilmesi ve Alev’deki kulübenin dışında Teresa’nın Thomas’la konuşmaya çalışması. Bu üçü, en rahatsız edici anılarıydı.

“Kesinlikle. Seni yönlendirebilir, sana bir şeyler yaptırabilirler. Gözlerin aracılığıyla göremezler ya da sesini falan duyamazlar ama seni düzeltmemiz lazım. Eğer seni gözlem altında tutacak kadar yakınlarsa ve buna değeceğine karar verirlerse yaparlar. Ki bu da en son ihtiyacımız olan şey.”

Thomas’ın fazla düşünmesine gerek yoktu. “Görünüşe bakılırsa Denver’a gitmek için bir sürü sebebimiz var. Uyandıklarında Newt ve

Minho'ya da ne düşündüklerini sorarız."

Brenda başını onaylamasına salladı. "Güzel. Ayağa kalkıp yaklaştı ve eğilerek Thomas'ı yanağından öptü. Thomas'ın tüyleri diken diken oldu. "O tünellerde olanların çoğu numara *değildi* Ayağa kalktı ve bir dakika boyunca sessizce ona baktı. "Gidip Jorge'yi uyandıracağım; kaptan köşkünde uyuyor."

Dönüp gitti ve Thomas orada oturup onunla Alt Kısım'da yakınlaşmasını hatırlayınca yüzünün kıpkırmızı olmadığını umdu. Ellerini başının arkasına koyup kanepeye uzanarak duyduklarını düşünmeye çalıştı. Sonunda bir yol bulmuşlardı. Yüzünde oluşan tebessümü hissetti ve bunun tek sebebi az önce Brenda'nın onu öpmüş olması değildi.

Minho görüşmelerine, eski günlerin hatırına Toplantı demişti. Sonuna doğru Thomas'ın başı ağrıyordu, ağrı o kadar şiddetliydi ki gözlerinin pörtleyeceğini sandı. Minho her konuda karşıt fikirler sundu ve nedense Brenda'ya sürekli kötü bakışlar attı. Thomas her konuya mümkün olduğunca her açıdan bakmaları gerektiğini biliyordu ama yine de Minho'nun Brenda'yı biraz rahat bırakmasını diledi.

Bir saat tartıştıktan ve defalarca dönüp dolaşıp aynı noktaya gelindikten sonra -oy birliğiyle- Denver'a gitmeye karar verdiler. Hükümet için nakliyat işi arayan bağışıklar hikâyesiyle Kayaç'ı özel bir havaalanına indireceklerdi. Neyse ki Kayaç'ın üzerinde İSYAN'a ait olduğu belirtilmemişti; görünüşe bakılırsa dış dünyada kendilerini afişe etmiyorlardı. Birtakım testlerden geçirilip bağışık olarak damgalanacaklardı ve böylece şehre girebileceklerdi. Tabii hastalığı olan Newt dışında. Diğerleri bir şey bulana kadar o Kayaç'ta beklemek zorundaydı.

Hızlıca yemek yediler ve Jorge gemiyi kaldırmak üzere yanlarından ayrıldı. İyi dinlendiğini ve şehre ulaşmaları birkaç saat alacağından diğer herkesin uyumasını söyledi. Daha sonra kimbilir ne zaman geceyi geçirecek bir yer bulacaklardı.

Thomas yalnız kalmak istiyordu, bu nedenle baş ağrısını bahane olarak kullandı. Bir köşede geriye yatan bir koltuk buldu ve sırtını çevirerek kıvrıldı. Battaniyesini etrafına sarıp kendini uzun zamandır hissetmediği kadar rahat hissetti. Olabileceklerden korkuyor olsa da aynı zamanda huzurluydu. Belki de sonunda İSYAN'la bağlarını sonsuza dek koparmaya yaklaşmışlardı.

Kaçışlarını ve o sırada yaşananları düşündü. Olanlara kafa yordukça tüm bunların İSYAN tarafından önceden ayarlandığına inanmamaya

başladı. Birçok durumda anlık kararlar almışlardı ve korumalar da onların gitmesini engellemek için çetin bir mücadele vermişlerdi.

Sonunda uyku onu tüm bu düşüncelerden çıkardı ve rüya gördü. Henüz on iki yaşındaydı; orada olduğu için mutsuz görünen bir adamın karşısında, sandalyede oturuyordu. Gözlem penceresi olan bir odadaydılar.

“Thomas,” diye başladı adam, “son zamanlarda biraz... kopuksun. Önemli konuya odaklanman gerek. Teresa ve sen telepati yeteneğinizde ilerleme kaydettiniz ve her şey planladığımız gibi gayet iyi gidiyor. Artık yeniden odaklanmaksın.”

Thomas utanıyor ve sonra da utandığı için utanıyordu. Bu, kafasını karıştırıyor, kaçıp yatakhanesine geri dönmek istemesine neden oluyordu.

Adam bunu hissetti. “Senin bağlılığından tatmin olmadığım sürece bu odadan çıkmayacağız.” Sözleri, kalpsiz bir hâkim tarafından verilmiş ölüm cezası gibiydi. “Sorularımı cevaplayacaksın ve dürüst olsan iyi edersin. Anladın mı?”

Thomas başını onaylamasına salladı.

“Neden buradayız?” diye sordu adam.

“Işıl yüzünden.”

“Bundan daha fazlasını istiyorum. Ayrıntılı anlat.”

Thomas duraksadı. Son zamanlarda kendini asi hissediyordu ama adamın duymak istediklerini söyledikten sonra bunun geçeceğini biliyordu. Kendinden istenenleri yapmaya ve önüne ne koyduklarını öğrenmeye devam edecekti.

“Devam et,” diye üsteledi adam.

Thomas hepsini bir çırpıda söyledi; uzun zaman önce ezberlediği gibi, kelimesi kelimesine. “Güneş ışınları dünyaya vurdu. Birçok hükmet binasındaki güvenlik ihlal edildi. Biyolojik savaş çıkarma amaçlı, insan yapımı bir virüs, askerî bir salgın önleme merkezinden sızdı. Bu virüs, başlıca şehir merkezlerine vurup hızla yayıldı. İnsanlar arasında Işıl olarak biliniyordu. Kurtulan devletler tüm kaynaklarını bağışık olanlar içinde en iyi ve en zeki olanları bulan İSYAN’a yatırdılar. Bilinen tüm insani duyguları tetiklemek ve taslağını çıkarmak ve beynimizin, Işıl virüsü yerleşmesine rağmen nasıl çalıştığını incelemek üzere planlarına başladılar. Bu araştırma sonucunda da...”

Hiç durmadan, nefret ettiği kelimeleri bir solukta dudaklarından dökerek, anlatmaya devam etti.

Rüyayı gören Thomas arkasını dönüp koştu... karanlığa doğru.

22. BÖLÜM

Thomas herkese gördüğü rüyalardan bahsetmesi gerektiğine karar verdi. Anılarını hatırladığından şüphelendiğini.

O gün ikinci Toplantı için bir araya geldiklerinde sözlerini bitirene dek konuşmamaları için onlara yemin ettirdi. Jorge'nin de her şeyi duyabilmesi için sandalyeleri kokpitin yakınına çektiler. Ardından Thomas gördüğü rüyaların hepsini anlattı: Çocukluk anılarını; İSYAN'ın, bağışık olduğunu öğrenince onu almasını; Teresa'yla eğitimini... hepsini. Hatırladığı kadarıyla her şeyi anlattıktan sonra tepkileri için bekledi.

"Bunun herhangi bir şeyle ne gibi bir alakası olduğunu anlamıyorum," dedi Minho. "Yalnızca İSYAN'dan daha çok nefret etmeme sebep oldu. Kaçtığımız iyi oldu ve umarım Teresa'nın suratını bir daha görmek zorunda kalmam."

Asabi ve mesafeli duran Newt, ilk Toplantı'dan beri ilk kez konuştu: "Bayan-çokbilmişin yanında Brenda lanet bir prenses kalır."

"Şey... teşekkürler?" diye karşılık verdi Brenda gözünü devirerek.

"Ne zaman değiştin?" diye soruverdi Minho.

"Ne?" diye cevapladı Brenda.

"İSYAN'a ne zaman böyle delicesine karşı olmaya başladın? Onlara çalıştın, Alev'de senden istedikleri her şeyi yaptın. Suratımıza maskeyi geçirip bizimle yeniden uğraşmaları için yardım etmeye çok hazırdın. Ne zaman ve nasıl bu kadar net bir şekilde bizim tarafımıza geçtin?" Brenda iç geçirdi; yorgun görünüyordu ama sözlerinde öfke vardı. "Hiçbir zaman onların tarafında olmadım. Asla. Onların yöntemlerine hep karşıydım ama tek başıma ne yapacaktım? Ya da Jorge'yle bile olsam? Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım. Ama sonra sizinle Alev'de olanlardan sonra... bir şansımız olabileceğini fark ettim."

Thomas konuyu değiştirmek istedi. "Brenda, sence İSYAN bize bir şeyleri zorla yaptırmaya başlayacak mı? Bizle oynamaya, bizi yönlendirmeye falan?"

"İşte bu yüzden Hans'ı bulmamız lazım." Omuz silkti. "İSYAN'ın neler yapacağını ancak tahmin edebilirim. Birini beynindeki cihaz sayesinde kontrol ettiklerini her gördüğümde o kişi yakında ve gözlem altında oluyordu. Siz kaçtığınıza ve tam olarak ne yaptığınızı görme şansları olmadığına göre bu riske girmek istemeyebilirler."

“Neden olmasın?” diye sordu Newt. “Neden bizi bulana dek kendimizi bacağımızdan bıçaklamamızı sağlamıyorlar ya da bir sandalyeye kelepçeletmiyorlar?”

“Dediğim gibi, yeterince yakında değiller,” diye cevap verdi Brenda. “Size *ihtiyaçları* olduğu kesin. Yaralanmanız ya da ölmeniz riskine giremezler. Her iddiasına girerim ki herkesi peşinize takmışlardır. Gözlem yapabilecek kadar yaklaştıkları zaman beyninizi kurcalamaya başlarlar. Ve bunu yapacaklarından da eminim bu yüzden Denver’a gitmemiz şart.”

Thomas kararını çoktan vermişti. “Gidiyoruz, o kadar. Ve bence bir dahaki toplantımız için yüz yıl falan bekleyelim.”

“Güzel,” dedi Minho. “Katılıyorum.”

Üçte ikiydi. Herkes Newt’e baktı.

“Ben Deli’yim,” dedi Newt. “Ne düşündüğümün bir önemi yok.”

“Seni şehre sokabiliriz,” dedi Brenda onu duymazdan gelerek. “En azından Hans’ın, beyninizdeki işini halletmesine yetecek bir süreliğine. Sadece çok dikkat etmemiz gerekiyor ki seni...”

Newt aniden ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasındaki duvarı yumrukladı. “Öncelikle, o şeyin beynimin içinde olup olmaması bir şey fark etmiyor; zaten kısa süre içinde deliliğin ötesine geçmiş olacağım. Ayrıca sağlıklı insanların yaşadığı bir şehirde dolanıp onlara virüs bulaştırdığımı bilerek ölmek istemiyorum.”

Thomas’ın aklına cebindeki zarf geldi, neredeyse unutmuştu. Parmakları, onu çıkarıp okumak için kıvrıldı.

Kimse bir şey söylemedi.

Newt’in ifadesi karardı. “Beni ikna etmeye çalışırken kendinize zarar vermeyin,” diye homurdandı sonunda. “İSYAN’ın hayalini kurduğu tedavinin işe yaramayacağını hepimiz biliyoruz ve ben bunu yapmak istemiyorum. Bu berbat gezegende yaşamak için pek bir neden yok. Siz şehre girdiğinizde ben Kayaç’ta kalacağım.” Arkasını dönüp öfkeyle yürüyerek ortak alanın köşesinde gözden kayboldu.

“İyi gitti,” diye mırıldandı Minho. “Sanırım Toplantı sona erdi.” Ayağa kalkıp arkadaşının peşinden gitti.

Brenda kaşlarını çattı, sonra Thomas’ın suratına odaklandı. “Doğru şeyi yapıyorsun... yapıyoruz.”

“Artık doğru ya da yanlış olduğunu düşünmüyorum,” dedi Thomas, sesindeki donukluğu fark ederek. Uykuya ihtiyacı vardı. “Yalnızca korkunç ve ‘o kadar da korkunç olmayan’ var.”

Diğer iki Kayranlı’ya katılmak üzere, cebindeki nota dokunarak ayağa kalktı. Ne yazıyor olabilir ki? diye düşündü yürürken. Ve onu açmak için doğru zamanın geldiğini nasıl anlayacaktı?

23. BÖLÜM

Thomas'ın, İSYAN'ın kontrolünün dışındaki dünyanın nasıl olabileceğini düşünecek fazla zamanı olmamıştı. Ama artık bununla gerçekten yüzleşecekleri için sinirleri beklentiyle gerilmişti ve kanımın kasıldığını hissediyordu. Bilinmeyen bölgeye girmek üzereydi.

"Buna hazır mısınız?" diye sordu Brenda. Kayaç'ın dışında, kargo kapısının rampasında, büyük demir kapılan olan beton bir duvarın yaklaşık yüz metre önünde duruyorlardı.

Jorge homurdandı. "Buranın ne kadar da çekici bir yer olduğunu unutmuşum."

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye sordu Thomas ona.

"Sadece çeneni kapalı tut, *hermano* ve her şeyi bana bırak. Gerçek isimlerimizi sahte soyadlarıyla kullanacağız. Sonunda umurlarında olan tek şey, bağışık olup olmadığımız; bizi kaydetmeye bayılacaklar. Devlet adına bir şey yapmamız için peşimize düşmelerinden önce en fazla iki günümüz olacak. Biz değerliyiz. Ve bunu daha ne kadar vurgulayabilirim bilmiyorum; Thomas, çeneni kapalı tutman gerekiyor."

"Senin de, Minho," diye ekledi Brenda. 'Tamam mı? Jorge hepimize sahte belgeler hazırladı ve profesyonel bir hırsız gibi yalan söyler."

"Hadi canım," diye homurdandı Minho.

Jorge ve Brenda kapılara doğru yürümeye başladılar; Minho da hemen arkalarındaydı. Thomas tereddüt etti. Duvara baktı; ona Labirent'i hatırlatmıştı ve bir an için orada yaşadığı korkunç anılar gözünün önüne geldi: özellikle de Izdırap Verenler'den saklanmak için Alby'yi sarmaşıklara bağladığı gece. Bu duvarların boş olduğuna memnundu.

Çıkış yolu sanki saatler sürmüş gibiydi, devasa duvarlar ve kapılar grup onlara yaklaştıkça daha da yüksek görünüyordu. Sonunda geniş kapıların önüne geldiklerinde bir yerden elektronik bir titreşim, hemen arkasından da kadın sesi duyuldu.

"İsminizi ve işinizi belirtin."

Jorge yüksek sesle cevap verdi: "Ben Jorge Gallaraga ve bunlar da arkadaşlarım Brenda Despain, Thomas Murphy ve Minho Park. Buraya bilgi almak ve alan testi için geldik. Ben lisanslı Kayaç pilotuyum. Gerekli

tüm belgelerim yanımda, bakabilirsiniz.” Arka cebinden birkaç veri kartı çıkarıp duvardaki kameraya doğru tuttu.

“Bekleyin lütfen,” diye komut verdi ses. Thomas terliyordu; kadının her an alarmı çalacağından emindi. Korumalar akın edecekti. Onu İSYAN’a geri göndereceklerdi; beyaz odaya ya da daha da kötüsüne.

Beklerken aklından milyonlarca şey geçiyordu. Dakikalar geçmiş gibi gelen bir sürenin sonunda birbiri ardına gelen *klik* sesleri duyuldu ve onları takiben bir gürültü. Ardından demir kapılardan biri, menteşeleri gıcırdayarak dışarı doğru açıldı. Thomas giderek genişleyen aralığa baktı ve diğer taraftaki dar yolun boş olduğunu görünce rahatladı. Sonunda yine kapı olan bir başka devasa duvar vardı. O kapılar daha modern görünüyordu ve sağ taraflarında ekranlar ve levhalar vardı.

“Hadi,” dedi Jorge. Sanki bunu her gün yapıyormuş gibi kapıdan geçti. Thomas, Minho ve Brenda, o diğer duvarın önünde durana dek onu takip ettiler. Thomas’ın diğer taraftan gördüğü ekranlar ve levhalar yakından bakınca karmaşıktı. Jorge en geniş olandaki bir düğmeye basıp sahte isimlerini ve kimlik numaralarını girmeye başladı. Birkaç bilgi daha yazdı ve veri kartlarını duvardaki geniş bir yuvaya yerleştirdi.

Dakikalar geçerken grup sessizce bekliyordu ve her geçen saniyeyle Thomas’ın korkusu da artıyordu. Belli etmemeye çalışıyordu ama bir anda bunun büyük bir hata olduğunu düşünmeye başlamıştı. Daha az güvenlikli bir yere gitmeli ya da şehre bir şekilde gizlice girmeyi denemeliydiler. Bu insanlar içlerini okuyacaktı. Belki İSYAN çoktan kaçakların bulunması için haber göndermişti.

Kes şunu, dedi kendi kendine ve bir an için bunu sesli söylediğinden endişelendi.

Kadının sesi yeniden duyuldu. “Belgeler tam. Lütfen virüs test merkezine ilerleyin.”

Jorge sağa doğru bir adım attı ve duvardaki bir levha açıldı. Thomas oradan mekanik bir kolun çıkışını izledi. Göz yuvaları varmış gibi görünen tuhaf bir mekanizmaydı. Jorge öne eğilip başını makineye bastırdı. Gözleri yuvaların hizasına gelince küçük bir kablo dışarı çıkıp boynuna hafifçe battı. Birkaç tıslama ve *klik* sesinin ardından kablo yeniden cihazın içine girdi ve Jorge geri çekildi.

Tüm levha duvarın içinde dönünce Jorge’nin kullandığı cihaz ortadan kayboldu ve yerine aynısı gibi görünen başka bir tane geldi.

“Sıradaki,” diye duyurdu kadın.

Brenda, Thomas'la huzursuzca bakıştı ve makineye doğru ilerleyip öne eğildi.

Kablo onun da boynuna battı, tıslayıp *klik* sesi çıkararak işlem tamamlandı. Brenda rahatladığını belli eden derin bir nefes alıp uzaklaştı.

"Bunları son kullanışımın üzerinden çok zaman geçti," diye fısıldadı Thomas'a. "Beni geriyorlar, sanki bir anda artık bağışık olmayacakmışım gibi hissettiriyor."

Kadın bir kez daha, "Sıradaki," dedi.

Minho da aynı işlemi tekrarladı.

Sonunda sıra Thomas'a gelmişti. Test paneli döndüğü sırada ona doğru yürüdü ve yeni cihaz çıkıp yerine yerleşince öne eğilip gözlerini, koyması gereken yere yerleştirdi. Kendini kablonun acısına hazırladı ama boynundaki batmayı neredeyse hiç hissetmedi. Makinenin içinde tek gördüğü, ışık ve renk parlamasıydı. Yüzüne doğru hava üflenince gözerini sıkıca kapatmak zorunda kaldı; tekrar açtığındaysa her yer yeniden karanlıktı.

Birkaç saniye sonra geri çekildi ve bundan sonra olması gereken şeyi bekledi.

Kadın sonunda tekrar konuştu: "Hepinizin BVT'si temiz çıktı ve bağışık olduğunuz kanıtlandı. Sizin gibiler için Denver'daki fırsatların ne kadar bol olduğunun farkındasınızdır. Fakat bunu sokaklarda etrafa yaymayın. Burada herkes sağlıklı ve virüssüz ama bir sürü kişi hâlâ bağışık olanları hoş karşılamıyor."

"Birkaç görev için buradayız, sonrasında döneceğiz. Muhtemelen bir hafta içinde," dedi Jorge. "Umarım bu küçük sırrımızı... sır olarak tutabiliriz."

"BVT nedir?" diye fısıldayarak sordu Thomas, Minho'ya.

"Sence bir fikrim var mı?"

"Bulaşıcı Virüs Tehdidi," diye yanıtladı Brenda, Thomas ona sormadan. "Ama sessiz olun. Bunun ne olduğunu bilmeyen kişiler burada şüpheli görünür."

Thomas bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama kapılar kayarak açılırken çıkan yüksek bip sesi karşısında afalladı. Karşılarına bir koridor daha çıktı; duvarları metaldi. Onun sonunda da kapılar vardı. Thomas bunun daha ne kadar süreceğini merak etti.

"Dedektöre teker teker girin lütfen," diye emretti kadın. Sesi onları üçüncü koridorda takip ediyor gibiydi. "Önce Bay Gallaraga."

Jorge küçük alana girdi ve kapılar arkasından kapandı.

"Dedektör ne?" diye sordu Thomas.

"Bir şeyler buluyor," diye cevapladı Brenda ters ters.

Thomas ona bakıp yüzünü buruşturdu. Beklediğinden daha hızlı bir şekilde kapılar açılırken bir alarm daha öttü. Jorge artık orada değildi.

"Sıradaki, Bayan Despain," dedi artık sıkılmış olan sözcüleri.

Brenda, Thomas'a bakıp başını salladı ve dedektöre girdi. Yaklaşık bir dakika sonra Minho'ya sıra gelmişti.

Minho ciddi bir ifadeyle Thomas'a baktı. "Eğer seni diğer tarafta göremezsem," dedi aşırı duygusal bir tavırla, "seni sevdiğimi unutma." Thomas gözünü devirince sırıtarak içeri geçti ve kapılar kapandı.

Çok geçmeden kadın, Thomas'ın girmesi için seslendi.

Thomas içeri girdi ve kapılar arkasından kapandı. Birkaç alçak bip sesi yankılanırken yüzüne hava çarptı; önündeki kapılar açıldı ve her yerde insan vardı. Nabzı hızlandı ama bekleyen arkadaşlarını görünce rahatladı. Onlara katılırken etrafındaki tüm hareket karşısında afallamıştı. Kadın ve erkeklerden oluşan canlı kalabalık -çoğu ağızlarını bir bezle kapatmıştı- üzeri camla kaplı, güneş ışınlarının içeri dolduğu bir avluyu doldurmuştu. Bir köşeden birkaç gökdelenin tepesini görebiliyordu ama bunlar Alev'de gördüklerine hiç benzemiyordu. Gün ışığında muhteşem duruyorlardı. Thomas etraftaki her şeyden o kadar sersemlemişti ki daha bir dakika önce ne kadar gergin olduğunu neredeyse unutuyordu.

"Çok kötü değildi, değil mi, *muchacho*?" diye sordu Jorge.

"Ben sevdim aslında," dedi Minho.

Thomas kesinlikle hayran kalmıştı; girdikleri geniş yapının her yerine bakabilmek için kafasını geriye atmaktan kendini alamıyordu. "Burası neresi böyle?" diye sordu sonunda. "Tüm bu insanlar kim?" Bir cevap bekleyerek karşısındaki üç ortağına baktı: Jorge ve Brenda onunla olmaktan utanıyor gibi görünüyorlardı. Ama Brenda'nın ifadesi aniden değişerek üzüntüye benzer bir şeye dönüştü.

"Hafızanı kaybettiğini unutup duruyorum," diye mırıldandı, ardından kollarını açıp etrafını gösterirken. "Buraya alışveriş merkezi deniyor. Şehri çevreleyen duvarlar boyunca uzanıyor. Çoğunlukla mağaza ve işyerleri var."

"Daha önce hiç bu kadar çok..." Sesi söndü. Koyu mavi ceketli bir adam onlara yaklaştı, bakışlarını Thomas'a dikmişti. Ve pek de mutlu görünmüyordu.

“Hey,” diye fısıldadı Thomas, başıyla yabancıyı göstererek.

Kimse karşılık veremeden adam yanlarına ulaştı. Grubu başıyla kısaca selamladı ve konuştu: “İSYAN’dan kaçan bazı kişiler olduğunu biliyoruz. Ve geldiğiniz Kayaç’a bakılırsa siz de o gruba dâhilsiniz. Size yapacağım öneriyi kabul etmenizi şiddetle öneririm. Korkmanızı gerektirecek hiçbir şey yok: yalnızca yardım istiyoruz ve geldiğinizde korunacaksınız.”

Thomas’a bir kâğıt uzattı ve tek kelime daha etmeden arkasını dönüp uzaklaştı.

“Bu da neydi böyle?” diye sordu Minho. “Ne yazıyor?”

Thomas kâğıda bakıp okudu. “Diyor ki, ‘Acilen benimle buluşmanız gerekiyor; Sağ Kol denilen bir grupla birlikteyim. Kenwood ve Brookshire köşesi, Apartman No. 2792.”’

Kâğıdın en altındaki imzayı gören Thomas’ın boğazına bir yumru oturdu. Minho’ya bakarken renginin solduğundan emindi. “Gally’den geliyor.”

24. BÖLÜM

Thomas'ın açıklama yapmasına gerek olmadığı anlaşıldı. Brenda ve Jorge İSYAN'da yeterince uzun süre çalışmışlardı ve Gally'nin kim olduğunu, Kayran'da bir tür serseri olduğunu ve Gally'nin Değişim sonunda hatırladıkları yüzünden Thomas'la rakip olduklarını biliyorlardı. Fakat Thomas'ın tek düşünebildiği Chuck'ın, kollarında kan kaybederek ölmesine neden olan bıçağı fırlatışıydı.

Ardından kendini kaybetmiş, çocuğu öldürdüğünü düşününceye kadar onu dövmüştü. Bu not gerçekten Gally'dense, Thomas onun ölmemiş olabileceğini fark ederek şaşkınlıkla rahatladı. Çocuktan ne kadar nefret ediyor olsa da, katil olmak istemiyordu.

"O olamaz," dedi Brenda.

"Neden olmasın?" diye sordu Thomas; rahatlama duygusu yok olmaya başlamıştı. "Biz götürüldükten sonra ona ne oldu? O..."

"Öldü mü? Hayır. Yaklaşık bir hafta revirde kaldı, kırılan elmacık kemiğinin iyileşmesi için. Ama psikolojik zararın yanında bu hiçbir şeydi. Onu, Chuck'ı öldürmesi için *kullandılar* çünkü psikologlar bu modellerin değerli olduğunu düşünüyorlardı. Her şey planlanmıştı. Chuck'ı senin önüne atlamaya zorladılar."

Thomas'ın, Gally'ye karşı hissettiği tüm öfke bu kez İSYAN'a kaydı, onlara duyduğu nefreti daha da güçlendirdi. Gally tam bir baş belasıydı ama ya Brenda'nın söyledikleri doğruysa ve yalnızca İSYAN'ın bir piyonuysa? Kendisinin yerine Chuck'ın öldürülmesinin bir yanlışlık olmadığını öğrenmek Thomas'ı iyice öfkelendirdi.

Brenda devam etti: "Psikologlardan birinin bu olayı bir Değişken olarak, sadece senin ve olayı gören Kayranlılar için değil, aynı zamanda son anlarını yaşayan Chuck için de tasarladığını duymuştum." Korkunç bir anlığına Thomas öfkeye yenileceğini sandı; kalabalıktan geçen rastgele bir yabancıyı çekip tıpkı Gally'ye yaptığı gibi öldüresiye döveceğini.

Derin bir nefes aldı ve titreyen elini saçlarına daldırdı. "Artık hiçbir şeye şaşırmıyorum," dedi güçlükle, sıktığı dişlerinin arasından.

"Gally'nin aklı, yaptığı şeyi kaldıramadı," dedi Brenda. "Delirdi ve onu göndermek zorunda kaldılar. Eminim kimsenin, hikâyesine inanmayacağını düşünmüşlerdir."

“Peki neden notu gönderenin o olamayacağım düşünüyorsun?” diye sordu Thomas. “Belki iyileşip burada kendine bir hayat kurmuştur.”

Brenda başını iki yana salladı. “Bak, her şey mümkün. Ama çocuğu gördüm; sanki Işıl’a yakalanmış gibiydi. Sandalyeleri yemeye çalışıyor, tükürüyor, bağırıyor ve kendi saçını yoluyordu.”

“Ben de gördüm,” diye ekledi Jorge. “Bir gün korumaları atlatıp ciğerlerini yırtarcasına bağırarak koridorlarda çırılçıplak koştu.”

Thomas net bir şekilde düşünmeye çalıştı. “Sağ Kol derken neyi kastediyor acaba?”

Jorge cevapladı: “Onlarla ilgili birçok söylenti var. İSYAN’ı alt etmeye kararlı, gizli bir örgüt deniliyor.”

“Notta yazanı yapmamız için bir neden daha,” dedi Thomas.

Brenda’nın ifadesi şüpheliydi. “Ben her şeyden önce Hans’ı bulmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Thomas elindeki kâğıdı kaldırıp salladı: “Gally’yi görmeye gideceğiz. Şehri bilen birine ihtiyacımız var.” Bunun da ötesinde içgüdüleri ona, oradan başlamaları gerektiğini söylüyordu.

‘Ya bu bir tür tuzaksa?”

“Evet,” dedi Minho. “Belki de bunu biraz düşünmeliyiz.”

“Hayır.” Thomas başını iki yana salladı. “Artık onları yenmeye çalışamayız. Bazen bir şeyleri sırf yapacağımı düşündükleri şeyin tersini yapmam için yapıyorlar.”

“Hı?” diye sordu üçü aynı anda, suratlarından kafa karışıklıkları okunuyordu.

“Bundan böyle bana doğru gelen şeyi yapacağım,” diye açıkladı Thomas. “Ve içimden bir ses bana o yere gidip Gally’yi görmemiz gerektiğini söylüyor; en azından gerçekten o olup olmadığını öğrenmemizi. O, Kayran’ı biliyor ve bizim tarafımızda olmakta çok haklı.”

Diğerleri, daha fazla argüman bulmaya çalışır gibi boş ifadelerle Thomas’a bakıyordu.

“Güzel,” dedi Thomas. “Bu bakışlarınızı evet olarak sayıyorum. Hepinizin benimle aynı fikirde olmanıza sevindim. Şimdi, oraya nasıl gideceğiz?”

Brenda abartılı bir şekilde iç geçirdi. “Taksi diye bir şey duydun mu hiç?”

Alışveriş merkezinde hızlıca yemek yedikten sonra onları şehre götürecek bir taksiye bindiler. Jorge, ödeme yapmak için taksiciye bir kart uzattığında Thomas yine İSYAN'ın kendilerini takip etmesinden endişelendi. Taksiye biner binmez, sürücünün duyamayacağı şekilde fısıldayarak bunu Jorge'ye sordu.

Jorge ona tedirgin bir bakış atmakla yetindi.

"Gally geldiğimizi bildiği için endişelisin, değil mi?" diye tahmin yürüttü Thomas.

Jorge başıyla onayladı. "Biraz. Ama adamın kendini tanıtma şeklini düşününce, kaçış haberinin sızdığını ve bu Sağ Kol grubunun o zamandan beri bizi aradığını umuyorum. Karargâhlarının burada olduğunu duymuştum."

"Ya da belki Teresa'nın grubunun buraya gelmesiyle ilgilidir," diye önerdi Brenda.

Thomas pek rahatlamamıştı. "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye sordu Jorge'ye.

"Merak etme, *muchacho.* Artık buraya geldiğimize göre İSYAN bizi yakalamak için çok uğraşacak. Şehirde araya kaynamak sandığından daha kolay. Rahatla artık."

Thomas bunu yapabileceğinden pek emin değildi ama koltuğunda arkasına yaslanıp pencereden dışarı baktı.

Denver'a yolculuk nefesini kesmişti. Havada süzülen araçları çocukluğundan hatırlıyordu; insansız, silahlı polis arabaları... herkes onlara polis makineleri derdi. Ama gördüğü birçok şey de eskiden gördüklerine hiç benzemiyordu -muazzam gökdelenler, müthiş holografik reklamlar, sayısız insan- ve bunun gerçek olduğuna inanmakta çok zorlandı. İçinde küçük bir yanı optik sinirlerinin İSYAN tarafından bir şekilde manipüle edildiğinden, bunun bir başka simülasyon olduğundan şüpheleniyordu. Eskiden böyle bir şehirde yaşayıp yaşamadığını ve yaşadıysa tüm bu görkemi nasıl olup da unutabildiğini merak etti.

Kalabalık caddelerde ilerledikleri sırada dünyanın o kadar da kötü bir yer olmayabileceğini düşündü. Koskoca bir topluluk, binlerce kişi günlük hayatını yaşıyordu. Ama yolculukları devam ediyordu ve zaman geçtikçe daha önce fark etmediği şeyleri görmeye başladı. Ve yolculuk uzadıkça Thomas daha da huzursuzlaştı. Gördüğü herkes huzursuz görünüyordu. Herkes birbirinden kaçınır gibiydi ve bunu yalnızca kibar olmak için yapmıyorlardı. Başkalarından uzak durmak için belirgin önlemler almış gibi

duruyorlardı. Tıpkı alışveriş merkezinde olduğu gibi, yürürken çoğu maske takmış ya da ağız ve burunlarını kapatacak şekilde bez parçası tutuyordu.

Binaların duvarları yırtılmış ya da sprey boyayla okunmaz hale getirilmiş poster ve duyurularla doluydu. Bazıları Işıl hakkında uyarıyor, diğerleri şehirleri terk etmenin tehlikelerinden ya da virüslü biriyle karşılaşırsanız ne yapmanız gerektiğinden bahsediyordu. Birkaçında deliliğin ötesine geçmiş Deliler'in tüyler ürpertici fotoğrafları vardı. Thomas, saçı arkada toplanmış, gergin yüzlü bir kadının yakın çekim fotoğrafının olduğu bir poster gördü. Alt kısmında ŞANSÖLYE PAIGE SİZİ SEVİYOR, yazıyordu.

Şansölye Paige. Thomas bu ismi hemen hatırladı. Brenda'nın, güvenebileceklerini söylediği kişiydi... tek kişi. Brenda'ya bunu sormak için döndü ama duraksadı. İçinden bir ses yalnız kalacakları zamanı beklemesini söylüyordu. Yola devam ettikçe kadının fotoğrafının olduğu başka posterler de gördü ama çoğunun üzeri grafitilerle kaplanmıştı. Şeytan boynuzları ve saçma bıyıkların altında aslında nasıl biri olduğunu çıkarmak zordu.

Bir tür güvenlik kuvveti her sokakta devriye geziyordu, sayıca çok fazlalardı; yüzlerceydiler, hepsi de kırmızı üniforma giymiş ve gaz maskesi takmıştı. Bir ellerinde silah, diğerindeyse Thomas ve arkadaşlannm şehre girmeden önce başlarını soktukları virüs test cihazının küçük bir versiyonu vardı. Dış bariyer duvarından uzaklaştıkça sokaklar da giderek pisleşti. Her yerde çöpler vardı, pencereler kırılmıştı ve neredeyse her duvarda grafitiler vardı. Ve yükseklerdeki pencerelerden parlayan güneşe rağmen şehrin üzerine bir karanlık çökmüştü.

Taksi bir ara sokağa döndü ve Thomas sokağın ıssız olmasına şaşırdı. En az yirmi katlı, betonarme bir binanın önünde durdular ve taksici Jorge'nin kartını, soktuğu yerden çıkarıp ona geri uzattı; Thomas bunu arabadan inmeleri için bir işaret olarak aldı.

Hepsi arabadan inince Jorge en yakındaki merdiveni işaret etti. "2792 numara hemen orada, ikinci kat."

Minho ıslık çaldı. "Ne kadar da ev hissi veriyor."

Thomas ona katılıyordu. Burası çekicilikten uzaktı ve grafitiyle kaplı gri tuğlalar onu geriyordu. Merdivenlerden çıkıp içeride kimin beklediğini görmek istemiyordu.

Brenda onu arkasından itti. "Bu senin fikrindi, önden sen."

Thomas güçlükle yutkundu ama bir şey söylemedi ve yavaşça merdivenleri çıkmaya koyuldu. Diğer üçü de arkasından geliyordu. 2792 numaralı dairenin kırık dökük kapısı, oraya sanki binlerce yıl önce konmuş gibi duruyordu, soluk yeşil boyadan geriye yalnızca biraz döküntü kalmıştı.

“Bu delilik,” diye fısıldadı Jorge. “Bu kesinlikle delilik.”

Minho homurdandı. “Thomas onun bir defa pestilini çıkardı, yeniden yapabilir.”

“Ateş ederek gelmezse,” diye karşı çıktı Jorge.

“Susar mısınız?” dedi Thomas; sinirleri bozulmuştu. Tek kelime daha etmeden uzanıp kapıyı çaldı. İşkence gibi gelen birkaç saniyenin sonunda kapı açıldı.

Thomas kapıyı açan siyah saçlı çocuğun Kayran’daki Gally olduğunu hemen anladı. Buna hiç şüphe yoktu. Ama yüzünde çok kötü yaralar vardı, küçük beyaz sümüklüböcekleri andıran kabarık çizgilerle kaplanmıştı. Sağ gözü kalıcı olarak şişmiş gibi görünüyordu ve Chuck olayından önce de büyük ve hafif biçimsiz olan burnu belirgin bir biçimde yamuktu.

“Geldiğinize sevindim,” dedi hırıltılı bir ses tonuyla. “Çünkü dünyanın sonu geldi.”

25. BÖLÜM

Gally bir adım geri çekilip kapıyı genişçe açtı. “İçeri gelin.”

Thomas, Gally’ye yaptıklarını görünce kendini bir an suçlu hissetti. Nasıl davranması ya da ne söylemesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece başını onaylarcasına salladı ve kendini içeri girmeye zorladı.

Hiç eşyası olmayan, karanlık ama düzenli bir odaydı ve pastırma gibi kokuyordu. Geniş pencerenin üzerine san bir battaniye atılmıştı ve içeriye ürkütücü bir loşluk katıyordu.

“Oturun,” dedi Gally.”

Thomas’ın tek düşünebildiği Sağ Kol’un, onun Denver’da olduğunu nasıl öğrendiği ve ne istedikleriydi ama içgüdüleri ona cevap almadan önce onların kurallarına göre oynaması gerektiğini söylüyordu. O ve arkadaşları bir sıra halinde Gally’nin karşısında, boş zemine oturdular. Gally’nin suratı loş ışıkta berbat görünüyordu; şişmiş sağ gözü kanlanmıştı.

“Minho’yu tanıyorsun,” dedi Thomas tuhaf bir biçimde. Minho ve Gally birbirlerini kısaca başlarıyla selamladılar. “Bunlar da Brenda ve Jorge. Onlar İSYAN’dan ama...”

“Kim olduklarını biliyorum,” diye sözünü kesti Gally. Sesi kızgın çıkmamıştı, sadece biraz duygusuzdu. “O çıkıntılar bana İSYAN’da hatıralanmı geri verdiler. Bana sormadan yaptıklarını da eklemeliyim.” Bakışları Minho’nun üzerinde odaklandı. “Hey, son Toplantı’da bana çok iyi davranmıştın. Teşekkürler.” İğnelemesi belirgindi.

Thomas, Minho’nun Gally’yi yere çarpıp onu tehdit edişini hatırlayınca olduğu yerde sindi. Bunu tamamen unutmuştu.

“Kötü bir gün geçirmiştim,” diye karşılık verdi Minho, ifadesinden ciddi ya da azıcık da olsa üzgün olup olmadığını anlamak imkânsızdı.

“Her neyse,” dedi Gally. “Eski defterleri kapatalım, değil mi?” Sırıtışından, söylediğinde hiç ciddi olmadığı anlaşılıyordu.

Minho pişman olmayabilirdi ama Thomas pişmandı. “Yaptığım şey için üzgünüm, Gally.” Bunu söylerken çocuğun gözlerinin içine bakmıştı. Gally’nin kendisine inanmasını; İSYAN’ın, ortak düşmanları olduğunu bilmesini istiyordu.

“Üzgün müsün? Ben Chuck’ı öldürdüm. O öldü. Benim yüzümden.” Bunu söylemesi Thomas’ı rahatlatmıyor, yalnızca üzüyordu.

“Senin suçun değildi,” dedi Brenda teskin eder bir tonda.

“Bu saçmalık,” dedi Gally sertçe. “Biraz olsun cesaretim olsa onların beni kontrol etmesine son verebilirdim. Ama yapmalarına izin verdim çünkü Thomas’ı öldüreceğimi sanıyordum, Chuck’ı değil. O zavallı çocuğu öldürmemi sağlamalarına asla izin vermezdim.”

“Ne kadar da yüce gönüllüsün,” dedi Minho.

“Yani benim ölmemi mi istiyordun?” diye sordu Thomas, çocuğun dürüstlüğüne şaşırarak.

Gally güldü. “Şimdi bana mızmızlanma. Senden, hayatımda kimseden etmediğim kadar nefret ediyordum. Ama geçmişimde olanların artık bir önemi yok. Gelecekle ilgili konuşmamız gerekiyor. Dünyanın sonuyla ilgili.”

“Dur biraz, *muchacho,”* dedi Jorge. “Öncelikle bize İSYAN’dan gönderildikten sonra şimdi burada oturmana kadar geçen zamanda neler olduğunu tüm ayrıntısıyla anlatacaksın.”

“Bizim geldiğimizi nereden bildiğini öğrenmek istiyorum,” diye ekledi Minho. “Ve ne zaman. Ve bize o mesajı ileten tuhaf adam kimdi?”

Gally yeniden sırıttı, ki bu suratının daha da korkunç görünmesine neden oluyordu. “Sanının İSYAN’la yaşamak insanın güven duygusunu beslemiyor, öyle değil mi?”

“Haklılar,” dedi Thomas. “Bize neler olduğunu anlatmak zorundasın. Özellikle de yardımımızı istiyorsan.”

“Yardımınızı mı?” diye sordu Gally. “Bunu bu şekilde ifade eder miydim, bilmiyorum. Ama amaçlarımızın aynı olduğuna eminim.”

“Dinle,” dedi Thomas. “Sana güvenmek için bir nedene ihtiyacımız var. O yüzden konuş.”

Uzun bir duraksamanın ardından Gally konuşmaya başladı. “Size notu veren adamın adı Richard. Sağ Kol adlı bir grubun üyesi. Bu rezil gezegendeki her şehir ve kasabada adamları var. Tek görevleri eski dostlarımızı alt etmek -asıl önemli olan konularda İSYAN’ın parasını ve nüfuzunu kullanmak- ama böylesine güçlü ve büyük bir kurumu altüst edecek kaynakları yok. Harekete geçmek istiyorlar fakat hâlâ bilgi eksikliği var.”

“Onları duyduk,” dedi Brenda. “Ama sen nasıl buna dâhil oldun?”

“İSYAN’daki ana tesiste birkaç casusları var ve beni yakalayıp deli taklidi yaparsam oradan gönderileceğimi açıkladılar. Oradan çıkmak için her şeyi yapardım. Her neyse. Sağ Kol binanın içindeki her şeyin işleyişini, güvenlik sistemlerini bilen, içeriden birini istiyordu. Bu yüzden beni

götüren araca saldırdılar ve buraya getirdiler. Sizin geldiğinizi nereden bildiğime gelecek olursak, özel ağ üstünden anonim bir mesaj aldık. Sizin gönderdiğinizi sanmıştım.”

Thomas bir açıklama bekleyerek Brenda’ya baktı ama alabildiği tek karşılık kızın omuz silkmesiydi.

“Siz değildiniz yani,” dedi Gally. “O zaman belki genel merkezden biri kelle avcısı falan bulmaya çalışarak alarm vermiştir. Konu şu ki, bunu öğrenir öğrenmez oradan havaalanı sistemini kırıp Kayaç’ın nerede olduğunu öğrenmek an meselesiydi.”

“Ve bizi buraya İSYAN’ı alt etmek için konuşmak üzere mi çağırdın?” diye sordu Thomas. Böyle bir şeye dair ufacık bir olasılık bile içini umutla dolduruyordu.

Gally konuşmadan önce başıyla yavaşça onayladı. “Çok kolaymış gibi söylüyorsun. Ama evet, konunun aslı bu. Gerçi iki büyük sorunumuz var.”

Brenda’nın sabırsızlandığı her halinden belliydi. “Ne? Söyle artık.”

“Sen sussana.”

“Ne sorunu?” diye üsteledi Thomas.

Gally, Brenda’ya sert bir bakış attıktan sonra Thomas’a baktı. “Öncelikle, söylentilere göre Işıl bu şehirde iyice yayılmaya başlamış ve bunu saklamak için her türlü rüşvet olayları dönüyormuş çünkü hasta olanlar hükümette üst düzeyden kişilermiş. Hastalığı Kut’la saklıyorlar; Işıl’ı yavaşlatıyor böylece hasta insanlar diğer herkes gibi hayatlarına devam edebiliyorlar ama virüs yayılmaya devam ediyor. Tahminimce, dünyanın her yerinde durum aynı. Bu canavarı uzak tutmanın hiç yolu yok.”

Thomas korktuğunu hissetti. Deliler’le dolup taşan bir dünya düşüncesi korkunçtu. İşlerin ne kadar dehşet verici bir boyut alacağını hayal bile edemiyordu; öyle bir durumda bağışık olmanın bir önemi olmazdı.

“Diğer sorun nedir?” diye sordu Minho. “Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi.”

“Bizim gibiler.”

“Bizim gibiler mi?” diye tekrarladı Brenda, kafası karışmış bir ifadeyle. “Bağışık olanları mı kastediyorsun?”

“Evet.” Gally öne eğildi. “Ortadan kayboluyorlar. Kaçırılıyorlar ya da kaçıyorlar; arkalarında hiç iz bırakmıyorlar, kimse bir şey bilmiyor. Bir kuş bana onların toplanarak İSYAN’a satıldığını fısıldadı, böylece Deneyler e devam edebilecekler. Gerekirse en başından başlamaları için. Bu doğru olsun olmasın, bu şehirde ve diğerlerindeki bağışıkların nüfusu son altı ayda

yarıya indi ve çoğu da hiçbir iz bırakmadan kayboldu. Bu çok soruna yol açıyor. Bu şehrin onlara, sanıldığından daha fazla ihtiyacı var.”

Thomas’ın kaygısı biraz daha arttı. “Birçok kişi Bağışıklardan nefret etmiyor mu? Bize böyle diyorlar, değil mi? Belki de öldürülüyorlardır.” Aklına gelen diğer seçenekten nefret etmişti: İSYAN’ın onları kaçırıp, kendi yaşadıklarının aynısını onlara da yaşatabileceğinden.

“Bundan şüpheliyim,” dedi Gally. “Küçük kuşum güvenilir bir kaynaktır ve bu olay tam da İSYAN’ın tarzı. Bu sorunlar bir araya gelince durum daha da kötüleşiyor. Devlet ne kadar aksini iddia etse de Işıl şehrin her yerinde. Ve bağışık olanlar ortadan kayboluyor. Her ne oluyorsa, Denver’da kimse kalmayacak. Diğer şehirlerde neler oluyor kimbilir.”

“Peki, bunun bizimle ne ilgisi var?” diye sordu Jorge.

Gally şaşırmış görünüyordu. “Ne yani, uygarlığın sona ermek üzere olması umurunda değil mi? Şehirler çöküyor. Çok yakında dünya, seni akşam yemeğinde yemek isteyen psikopatlardan ibaret olacak.”

“Tabii ki umurumuzda,” diye karşılık verdi Thomas. “Ama bu konuyla ilgili ne yapmamızı istiyorsun?”

“Hey, tek bildiğim İSYAN’ın tek bir amacı olduğu: tedavi bulmak. Ve bunun gerçekleşmeyeceği de gayet açık. Onların parasına ve kaynaklarına sahip olursak bunları *gerçekten* yardım amaçlı kullanabiliriz. Sağlıklı olanları korumak için. Bunu sizin de isteyeceğinizi düşünmüştüm.”

Thomas bunu elbette istiyordu. Umutsuzca.

Kimseden tepki gelmeyince Gally omuz silkti. “Kaybedecek zamanımız yok. Bir şeyler denesek iyi olur.”

“Gally,” dedi Thomas, “bizim gibi bugün kaçan Teresa ve diğerleriyle ilgili bir şey biliyor musun?”

Gally başıyla onayladı. “Evet, onları da bulduk ve aynı mesajı onlara da ilettim. Küçük kuşumun kim olduğunu sanıyordun?”

“Teresa,” diye fısıldadı Thomas. İçinde bir anlık umut filizlendi; Kıymık’ı çıkardıklarında İSYAN’la ilgili her şeyi hatırlamış olmalıydı. Ameliyat, bakış açısını değiştirmiş olabilir miydi? İSYAN’ın iyi olduğuna dair ısrarı artık geçmişte kalmış olabilir miydi?

“Doğru. Aynı döngüyü yeniden başlatmalarını kabul edemeyeceğini söyledi. Sizi bulmayı umduğuyla ilgili bir şeyler de. Ama bir şey daha var.”

Thomas homurdandı. “Kulağa hiç hoş gelmiyor.”

Gally omuz silkti. “Bugünlerde hep böyle. Grubunuzu arayan adamlarımızdan biri ilginç bir dedikodu duymuş. Bunun bir şekilde İSYAN

karargâhından kaçanlarla ilgili olduğunu söyledi. Sizi takip edebildiler mi emin değilim ama görünüşe bakılırsa Denver’a geleceğinizi tahmin edebilmişler.”

“Neden?” diye sordu Thomas. “Dedikodu nedir?”

“Eskiden orada çalışan ve artık burada yaşayan Hans adındaki bir adamın yakalanması için oldukça yüksek miktarda bir ödül koymuşlar. İSYAN buraya onun için geldiğinizi düşünüyor ve onu öldürmek istiyor.

26. BÖLÜM

Brenda ayağa kalktı. “Gidiyoruz. Hemen. Hadi.”

Jorge ve Minho da kalktılar ve Thomas da onlara katıldı; Brenda’nın öncesinde haklı olduğunu biliyordu. Hans’ı bulmak şu an öncelikleri olmalıydı. Takip cihazını başından çıkartmalıydı ve eğer İSYAN Hans’ın peşindeyse, onu onlardan önce bulmaları gerekiyordu. “Gally, söylediğin her şeyin doğru olduğuna yemin eder misin?”

“Hepsi doğru.” Kayranlı yerdeki pozisyonunu bozmamıştı. “Sağ Kol harekete geçmek istiyor. Biz konuşurken bile bir şeyler planlıyorlar. Fakat İSYAN’la ilgili bilgiye ihtiyaçları var ve bize sizden daha iyi kim yardım edebilir? Teresa ve diğerlerine ulaşabilirsek çok daha iyi olur. Bulabildiğimiz herkese ihtiyacımız var.”

Thomas, Gally’ye güvenmeye karar verdi. Birbirlerini hiç sevmemiş olabilirlerdi ama düşmanları ortaktı ve bu da aynı safta oldukları anlamına geliyordu. “Katılmak istersek ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu sonunda. “Buraya mı gelelim? Başka bir yere mi gidelim?”

Gally gülümsedi. “Buraya geri gelin. Bir hafta daha sabah dokuzdan önce herhangi bir saatte. Burada olurum. Daha öncesinde bir hamle yapacağımızı sanmıyorum.”

“Hamle mi?” Thomas meraktan ölüyordu.

“Yeterince şey söyledim. Daha çok şey öğrenmek istiyorsanız, geri gelirsiniz. Burada olacağım.”

Thomas başını onaylarcasına salladı ve elini uzattı. Gally elini sıktı. “Seni hiçbir şey için suçlamıyorum,” dedi Thomas. “Değişim sırasında İSYAN için yaptıklarımı gördün. Ben de olsam kendime güvenmezdim. Ve Chuck’ı öldürmek istemediğini de biliyorum. Sadece seni her görüşümde sarılmamı bekleme.”

“Hislerimiz karşılıklı.”

Gitmek üzere arkasını döndüğünde Brenda çoktan kapıda onu bekliyordu. Ama Thomas çıkmadan Gally onun kolunu sıktı. “Zamanımız azalıyor. Ama bir şey yapabiliriz.”

“Geri geleceğiz,” dedi Thomas ve arkadaşlarının peşinden gitti. Artık bilinmeyenle ilgili duyduğu korku onu kontrolü altında tutmuyordu. Umut bir yolunu bulup içine kök salmıştı.

Hans'ı ancak bir sonraki gün bulabildiler.

Kıyafet ve yemek aldıktan sonra Jorge onları ucuz bir motele yerleştirdi ve Thomas ile Minho odadaki bilgisayarda özel ağ üzerinden arama yaparken Jorge ve Brenda da Thomas'ın daha önce hiç duymadığı bir düzine kişiye telefon açıyordu. Saatler süren çalışmanın ardından sonunda Jorge'nin "bir düşmanının düşmanının arkadaşının arkadaşı" dediği birinden adres buldular. Saat geç olmuştu ve geceyi orada geçirdiler; Thomas ve Minho yerde uyumaya mecbur kalırken diğer ikisi ikiz yatağı aldı.

Ertesi sabah duş alıpbir şeyler yediler ve yeni kıyafetlerini giydiler. Ardından bir taksiye atlayıp doğruca Hans'ın yaşadığı söylenen yere gittiler. Gally'ninkinden kısmen iyi durumda olan bir apartmandı. Dördüncü kata çıkıp gri metal bir kapıyı çaldılar. Kapıyı açan kişi ısrarla Hans adında birini daha önce hiç duymadığını söylüyordu ama Jorge üsteledi. Ardından gri saçlı, geniş çeneli bir adam kadının omzunun üzerinden kapıya göz attı.

"İçeri al," dedi pürüzlü bir sesle.

Yaklaşık bir dakika sonra Thomas ve arkadaşları mutfakta, köhne bir masanın etrafında oturmuş, tüm dikkatlerini kaba bir şekilde mesafeli duran, Hans adlı adama vermişlerdi.

"İyi olduğunu görmek güzel, Brenda," dedi Hans. "Seni de öyle, Jorge. Ama sohbet havamda değilim. En iyisi hemen ne istediğinizi söyleyin."

"Sanırım burada olmamızın asıl sebebini biliyorsun," diye yanıtladı Brenda ve başıyla Thomas ile Minho'yıı işaret etti. "Ama aynı zamanda İSYAN'ın, kellen için ödül koyduğunu öğrendik. Acele edip bunu halletmemiz lazım, sonra da buradan gitmelisin."

Hans son kısmı önemsememiş gibi görünerek iki olası müşterisine baktı. "Hâlâ implantlarınız var, öyle mi?"

Thomas başıyla onayladı. Gergindi ama bu işi bitirmeye kararlıydı. "Sadece beni kontrol ettikleri cihazın çıkarılmasını istiyorum. Anılarımı geri almak istemiyorum. Ve öncelikle bu operasyonun nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum."

Hans tiksinircesine suratını buruşturdu. "Bu nasıl bir saçmalık? Evime getirdiğin bu zayıf karakterli korkak kim böyle, Brenda?"

"Ben korkak değilim," dedi Thomas, Brenda cevap veremeden. "Sadece kafama çok fazla kişi girdi."

Hans ellerini kaldırıp masaya çarptı. "Kafana bir şey yapacağımı kim söyledi? Senden bunu yapacak kadar hoşlandığımı?"

“Denver’da hiç iyi birileri var mı?” diye homurdandı Minho.

“Evimden kovulmanıza yaklaşık üç saniye kaldı.”

“Hepiniz bir saniye susun!” diye bağırdı Brenda. Hans’a doğru eğildi ve daha alçak sesle konuştu: “Dinle, bu önemli. Thomas önemli ve İSYAN onu yakalamak için her şeyi yapar. Onu ya da Minho’yu kontrol etmeye başlayacak kadar yaklaşmaları riskini göze alamayız.”

Hans, Thomas’a dik dik bakarken bir örneği dikkatlice inceleyen bilim insanı gibiydi. “Bana çok da önemli gibi görünmedi.” Başını iki yana sallayıp ayağa kalktı. “Hazırlanmam için beş dakika verin,” dedi ve daha fazla açıklama yapmadan yan kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Thomas, adamın onu tanıyıp tanımadığını merak etti. Labirent’ten önce Thomas’ın İSYAN için yaptıklarını bilip bilmediğini.

Brenda sandalyesine oturup iç geçirdi. “Çok kötü değildi.”

Evet, diye düşündü Thomas, *kötü kısım gelmek üzere.* Hans’ın onlara yardım edecek olması onu rahatlatmıştı ama etrafına baktıkça giderek daha çok geriliyordu. Eski, pis bir dairede bir yabancının, beyniyle oynamasına izin verecekti.

Minho pis pis sırıttı. “Korkmuş gibi görünüyorsun, Tommy.”

“Unutma, *muchacho,*” dedi Jorge, “aynı şeyi sen de yapacaksın. Gri saçlı büyükbaba beş dakika dedi, bu yüzden hazırlanın.”

“Ne kadar erken, o kadar iyi,” diye karşılık verdi Minho.

Thomas dirseklerini masaya koyup ağrımaya başlayan başını ellerinin arasına aldı.

“Thomas?” diye fısıldadı Brenda. “İyi misin?”

Thomas başını kaldırdı. “Sadece...”

Omurgasına keskin bir ağrı saplanınca sözleri boğazında takıldı. Ama ağrı, geldiği gibi gitti. Sandalyede dikleşti, afallamıştı; ardından spazm girerek kollarını önünde uzatmasına, bacaklarının tekmelemesine neden oldu. Vücudu kıvranınca sandalyeden kayıp yere düştü, titriyordu. Sırtı sert zemine çarpınca bağırdı ve kasılan uzuvlarının kontrolünü sağlamaya çalıştı. Ama yapamıyordu. Ayakları yere vuruyor; kaval kemiği masanın ayaklarına çarpıyordu.

“Thomas!” diye bağırdı Brenda. “Sorun ne?”

Vücudunun kontrolünü yitirmiş olmasına rağmen zihni açıktı. Göz ucuyla Minho’nun, yerde hemen yanında kendisini sakinleştirmeye çalıştığını ve Jorge’nin kocaman açılmış gözlerle olduğu yerde

donakaldığını görebiliyordu. Konuşmaya çalıştı ama ağzından yalnızca anlaşılmaz sesler çıktı.

“Beni duyabiliyor musun?” diye bağırdı Brenda üzerine eğilip. “Thomas, neyin var!”

Ardından uzuvları aniden hareketsizleşti, bacaklarını uzattı, kolları cansız bir şekilde iki yanına düştü. Onları hareket ettiremiyordu. Kendini zorladı ama hiçbir şey olmadı. Yeniden konuşmaya çalıştı fakat kelimeleri oluşturamadı.

Brenda’nın yüz ifadesi korkuya yakın bir hal aldı. “Thomas?”

Thomas nasıl olduğunu bilmiyordu ama bedeni, o komut vermemesine rağmen yeniden hareket etmeye başladı. Kol ve bacakları kıpırdadı, ayağa kalkıyordu. Sanki kuklaya dönüşmüştü. Çığlık atmaya çalıştı, yapamadı.

“İyi misin?” diye sordu Minho.

Thomas isteği dışında bir şeyler yapmayı sürdürürken paniğe kapıldı. Başı aniden hareket etti ve Hans’ın çıktığı kapıya doğru döndü. Kelimeler, ağzından çıkmaya başladı ama nereden geldikleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Bunu... yapmanıza... izin... veremem.”

27. BÖLÜM

Thomas umutsuzca savaştı, kaslarının kontrolünü geri almaya çalıştı. Ama yabancı bir şey vücudunu ele geçirmişti.

“Thomas, seni yakaladılar!” diye bağırdı Brenda. “Karşı koy!”

Kendi elinin Brenda’yı suratından itip yere düşmesine neden olmasını çaresizce izledi.

Jorge onu korumak için atıldı ama Thomas uzanıp hızla çenesine yumruk attı. Jorge’nin kafası geriye doğru dönerken dudağından kan püskürdü.

Kelimeler bir kez daha Thomas’ın ağzından zorla çıkıyordu. “Bunu... yapmanıza... izin... veremem!” O sırada bağırmaya başlamıştı ve sarf ettiği güç boğazını yakıyordu. Beyni sanki tek cümleye programlanmıştı ve başka bir şey söyleyemiyordu.

Brenda yeniden ayağa kalkmıştı. Minho serseme dönmüş bir halde, suratında şaşkın bir ifadeyle olduğu yerde duruyordu. Gözleri öfkeyle parlayan Jorge çenesindeki kanı siliyordu.

Ve Thomas’ın zihninde bir anı belirdi. Beynine yerleştirilen cihazın çıkarılmasını engellemek için implantına programlanan bir tedbir yazılımıyla ilgili bir şey. Arkadaşlarına bağırmak, kendisine sakinleştirici vermelerini söylemek istiyordu. Ama yapamıyordu. Minho’yu yolundan itip sallana sallana kapıya doğru ilerlemeye başladı. Yarı tökezleyerek mutfak tezgâhını geçerken eli uzanıp lavabonun kenarında duran bıçağı kaptı. Sapından tuttu, onu atmaya çalıştıkça parmakları daha da sıkı kavrıyordu.

“Thomas!” diye bağırdı Minho sonunda sersemliğini atarak. “Savaş, dostum! O lülekafaları beyninden çıkar!”

Thomas dönüp ona baktı ve bıçağı havaya kaldırdı. Bu kadar zayıf olduğu için, kendi vücudunu kontrol edemediği için kendinden nefret ediyordu. Bir kere daha konuşmaya çalıştı ama hiçbir şey olmadı. Artık vücudunun tek yaptığı, ne pahasına olursa olsun implantın çıkarılmasını önlemekti.

“Beni öldürecek misin?” diye sordu Minho. “Gally’nin Chuck’a yaptığı gibi o şeyi bana fırlatacak mısın? Yap öyleyse. Fırlat.”

Bir an için Thomas tam da bunu yapacağından korktu ama onun yerine vücudu aksi yönde döndü. Bunu yaptığı sırada Hans kocaman açılmış gözlerle kapıdan içeri girdi. Thomas asıl hedefinin Hans olduğunu tahmin

etti; tedbir mekanizmasının, implantı çıkarmak isteyen her kimse ona saldıracağını.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Hans.

“Bunu... yapmanıza... izin... veremem,” diye yanıtladı Thomas.

“Ben de bundan korkuyordum,” diye mırıldandı Hans ve diğerlerine döndü. “Buraya gelip yardım edin!”

Thomas mekanizmanın içini, küçücük aletlerin küçücük örümcekler tarafından çalıştırıldığını zihninde canlandırdı. Onlarla mücadele etti, dişlerini sıktı. Ama kolu kalkmaya başladı, yumruk yaptığı elinde sıkıca tuttuğu bıçakla.

“Bunu..Sözünü bitiremeden biri ona arkasından vurdu ve bıçağı elinden düşürdü. Yere düşüp dönünce Minho’yu gördü.

“Kimseyi öldürmene izin vermeyeceğim,” dedi arkadaşı.

“Üzerimden kalk!” diye bağırdı Thomas, bunların kendi sözleri mi yoksa İSYAN’ın mı olduğunu bilemeyerek.

Fakat Minho, Thomas’ın kollarını yere yapıştırmıştı. Soluklanmak için üzerinde kaldı. “Onlar zihninin kontrolünü bırakmadan kalkmıyorum.”

Thomas gülümsemek istedi ama suratı en küçük komutu bile yerine getiremiyordu. Her bir kasındaki gerilimi hissediyordu.

“Hans onu düzeltene dek geçmeyecek,” dedi Brenda. “Hans?”

Yaşlı adam, Thomas ve Minho’nun yanında diz çöktü. “Bir zamanlar o insanlar için çalıştığıma inanamıyorum. Sizin için.” Son cümlesini Thomas’a bakarak âdeta tükürür gibi söylemişti.

Thomas tüm olanları çaresizce izliyordu. Rahatlamayı, Hans’ın yapması gereken şey için ona yardım etmeyi arzuluyordu. O sırada içinde bir şey tutuşarak karnının üzerinde yay gibi durmasına neden oldu. Vücudu itiraz ediyor, kollarının serbest kalması için mücadele ediyordu. Minho onu yere bastırıp Thomas’ın sırtına oturabilmek için bacaklarını hizaladı. Fakat Thomas’ı kontrol eden her neyse, çocuğun içine adrenalin pompalıyor gibiydi; gücü Minho’nukini aştı ve Minho’yu üzerinden attı.

Thomas anında ayağa kalktı. Yerdeki bıçağı kapıp keskin kısmını savurarak Hans’a doğru atıldı. Adam koluyla bıçağın yönünü değiştirip de derin bir yara açıldığı sırada ikisi çarpışıp yerde yuvarlanarak birbirleriyle mücadele ettiler. Thomas kendini durdurabilmek için elinden geleni yaptı ama Hans ondan kaçtıkça bıçağı savurmaya devam etti.

“Tut onu!” diye bağırdı Brenda yakınlarda bir yerden.

Thomas ellerin yaklaştığını gördü ve omuzlarından yakalandığını hissetti. Biri onu saçından tutup geriye çekti. Thomas acıyla bağırdı ve önünü görmeden bıçağı rastgele savurdu. Bir an içini rahatlık kapladı; Jorge ve Minho kontrolü ele alıyor ve onu Hans'ın üzerinden çekiyordu. Thomas sırtüstü düştü ve bıçak da elinden fırladı; biri onu mutfağın uzak bir köşesine iterken yerdeki takırtısını duydu.

"Bunu yapmanıza izin veremem!" diye bağırdı Thomas. Kontrolü olmadığını bildiği halde kendinden nefret ediyordu.

Jorge'yle birlikte Thomas'ın kurtulma çabalarıyla mücadele eden Minho, "Kes sesini!" diye bağırdı suratına. "Delirdin, dostum! Seni delirtiyorlar!"

Thomas ona haklı olduğunu; kendi dediklerine aslında inanmadığını söylemeyi umutsuzca istiyordu.

Minho dönüp Hans'a bağırdı: "Çıkar şu şeyi kafasından!"

"Hayır!" diye bağırdı Thomas. "Hayır!" Kollarını burkup salladı, aşın bir güçle onlarla savaştı. Ama dördü birden çok fazlaydı. Bir şekilde bacaklarını sıkıca tutmayı başardılar. Onu yerden kaldırıp mutfaktan çıkardılar ve Thomas duvarlardaki birkaç çerçeveyi tekmeleyerek düşürürken kısa bir koridor boyunca taşıdılar. Arkalarından, kırılan camların sesi geliyordu.

Thomas çığlık attı, ardından bir kez daha ve sonra tekrar tekrar. İç güçlere karşı koyacak enerjisi kalmamıştı; vücudu Minho ve diğerlerine karşı savaşıyor, İSYAN ne yapmasını isterse yapıyordu. Pes etmişti.

"Buraya!" diye bağırdı Hans üzerinden.

Üzeri aletlerle dolu iki masa ve bir yatağın olduğu küçük bir odaya girdiler. İSYAN'da gördüğü maskelerin basit bir versiyonu boş yatağın üzerinden sarkıyordu.

"Yatağa yatırın!" diye bağırdı Hans. Thomas'ı sırtüstü yatağa yapıştırdılar ve Thomas mücadele etmeye devam etti. "Şu bacağını tutun; bayıltmam lazım."

Diğer bacağını tutan Minho şimdi ikisini birden tutuyor ve vücuduyla yatağa bastırıyordu. Thomas'ın aklına hemen Kayran'daki Çiftlik Evi'nde Alby Değişim'den uyandığında Newt'le birlikte ona aynı şeyi yaptıkları geldi.

Hans bir şey bulmak için çekmeceyi karıştırırken çıkardığı çatırtı ve çınlamalar duyuluyordu; ardından geri geldi.

"Mümkün olduğunca sabit tutun!"

Thomas özgür kalma umuduyla son kez çabalarken ciğerleri yırtılırcasına bağırıyordu. Bir kolu Brenda’dan kurtuldu ve Jorge’ye yumruk attı.

“Kes şunu!” diye bağırdı Brenda ona uzanırken.

Thomas bir kez daha geriye doğru yay gibi kıvrıldı. “Bunu yapmanıza... izin veremem!” Daha önce hiç böyle bir hüsran hissetmemişti.

“Sabit tutun, lanet olsun!” diye bağırdı Hans.

Brenda bir şekilde kolunu yeniden tutmuştu ve vücudunun üst kısmıyla üzerine yaslandı.

Thomas bacağında keskin bir batma hissetti. Bir şeyi tüm benliğiyle isterken ona karşı bu kadar şiddetle savaşması oldukça garipti.

Sonunda karanlık onu ve vücudunu esir alırken kontrolünü geri kazandı. Son saniyede, “O çıkıntılardan nefret ediyorum,” dedi. Ve bayıldı.

28. BÖLÜM

İlaçların karanlık pusunda kaybolan Thomas rüya gördü.

On beş yaşındaydı, bir yatağın üzerinde oturuyordu. Masanın üzerinde yanan lambanın kehribar rengi ışığı dışında oda karanlıktı. Teresa da yanındaydı; bir sandalye çekip yanına oturdu. Suratı asıktı: ızdırabın maskesi gibi.

“Bunu yapmak zorundaydık,” dedi sessizce.

Thomas oradaydı ama değildi de. Olanların ayrıntılarını hatırlamıyordu fakat içten içe çürümüş ve pis hissediyordu. Teresa’yla birlikte korkunç bir şey yapmışlardı ama rüyayı gören Thomas bunun ne olduğunu kavrayamıyordu. Bunu yaptıkları kişiler yapmalarını söylemiş olsa bile dehşet verici bir şeydi.

“Bunu yapmak zorundaydık,” diye tekrarladı Teresa.

“Biliyorum,” diye karşılık verdi Thomas cansız bir sesle.

Aklına bir kelime geldi: *Tasfiye*. Anılarını engelleyen duvar bir an için inceldi ve korkunç bir gerçek diğer tarafa belirdi.

Teresa yeniden konuşmaya başladı: “Bu şekilde sonlanmasını istediler, Tom. Her geçen yıl daha da delirmektense ölmek daha iyi. Artık yoklar. Ne başka seçeneğimiz ne de bunu yapacak daha iyi bir yol vardı. Olan oldu. Yenileri eğitip Deneyler’i devam ettirmeliyiz. Bu kadar ilerleme kaydettikten sonra dağılmasına izin veremeyiz.”

Thomas bir an için ondan nefret etti ama bu çok kısa sürdü. Güçlü olmaya çalıştığını biliyordu. “Bunu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor.” Ve sevmiyordu da. Daha önce kendinden hiç bu kadar yoğun bir şekilde nefret etmemişti.

Teresa başını onaylarcasına salladı ama bir şey söylemedi.

Rüyayı gören Thomas genç halinin zihnine girmeyi, o kontrolsüz alanda anılarını keşfetmeyi denedi. Asıl Yaratıcılar’ın Işıl virüsüne yakalanmaları, tasfiye edilip öldürülmeleri. Onların yerini almak isteyen sayısız gönüllü. Bir senedir sağlam bir şekilde devam eden ve her gün daha da çok sonuç veren iki Labirent Deneyi. Yavaşça ama kesin olarak hazırlanan taslak. Yenilerin eğitimi.

Hepsi ortadaydı. *Hatırlaması* için. Ama sonra fikrini değiştirdi, hepsine sırtını döndü. Geçmiş geçmişti. Artık yalnızca gelecek vardı.

Karanlık unutulmuşluğa daldı.

Thomas bitkin bir halde ve gözlerinin arkasında hafif bir ağrıyla uyandı. Rüya hâlâ vücudunda tıpkı nabız gibi atıyordu ama detayları bulanıktı. Tasfiye'yle; asıl Yaratıcılar'ın yerine yenilerinin gelmesiyle ilgili yeterince şey biliyordu. Salgından sonra Teresa'yla birlikte tüm kadroyu yok etmek zorunda kalmışlardı; başka seçenekleri yoktu, içlerinde bağışık olan yalnızca kendileri vardı. Bunu bir daha düşünmemeye yemin etti.

Minho yakındaki bir sandalyede oturmuş, rahatsız bir uykuda horlarken başı yanına düşmüştü.

"Minho," diye fısıldadı Thomas. "Hey. Mino. Uyan."

"Hı?" Minho gözlerini yavaşça açtı ve öksürdü. "Ne? Ne oldu?"

"Hiç. Neler olduğunu bilmek istedim. Hans o şeyi kapattı mı? Düzeldik mi?"

Minho esnerken başını onaylarcasına salladı. "Evet, ikimiz de. En azından öyle olduğunu söyledi. Dostum, balatayı fena sıyırdın. Olanları hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum." Utanç dalgası yüzünün kızarmasına neden oldu. "Ama sanki felç geçirmiş gibiydim. Sürekli denedim ama beni kontrol eden her neyse, onu durduramadım."

"Dostum, oramı kesmeye çalıştın, bilirsin işte!"

Thomas güldü; bu, uzun zamandır yapmadığı bir şeydi. Hoşuna gitti. "Yapamamam kötü olmuş. Dünyayı, doğacak küçük Minho'lardan kurtarmış olurdum."

"Sadece bana borçlu olduğunu unutma."

"Tamamdır." Hepsine borçluydu.

Brenda, Jorge ve Hans içeri girdi, üçü de ciddi görünüyordu ve Thomas'ın gülümsemesi silindi.

"Gally gelip size bir moral konuşması daha mı yaptı?" diye sordu Thomas, sesinin neşeli çıkmasına gayret ederek. "Fazlasıyla sıkkın görünüyorsunuz."

"Ne zaman bu kadar neşelendin, *muchacho*?" diye karşılık verdi Jorge. "Daha birkaç saat önce bize bıçak saplıyordun."

Thomas özür dilemek -açıklama yapmak- için ağzını açtı ama Hans onu susturdu. Yatağın üzerine eğildi ve Thomas'ın gözlerine ışık tuttu. "Görünüşe bakılırsa beynin hemen toparlanmış. Ağrın kısa süre içinde geçer; o tedbir mekanizması yüzünden operasyon biraz daha kötü geçti."

Thomas dikkatini Brenda'ya çevirdi. "Halledildi mi?"

“İşe yaradı,” dedi Brenda. “Ve artık bizi öldürmediğini düşünecek olursak, devre dışı kaldı. Ve...”

“Ne?”

“Bir daha Teresa’yla ya da Aris’le konuşamayacak ya da onları duyamayacaksın.”

Thomas daha bir gün önce bile hafifçe üzgün hissedebilirdi ama şu an tek hissettiği rahatlamaydı. “Bana uyar. Herhangi bir sorun oldu mu?”

Brenda başını salladı. “Hayır. Ama risk alamazlar; Hans ve kansı gidecek ama Hans gitmeden sana bir şey söylemek istiyor.”

Hans muhtemelen aralarına mesafe koymak için bir adım gerileyip duvarın yanına geçmişti. Gözlerinde kederli bir ifadeyle yaklaştı. “Keşke size yardım edebilseydim ancak karım var ve o benim tek ailem. Önceliğim. Size şans dilemek istedim. Umarım benim denemeye cesaret edemediğim şeyi siz başarırsınız.”

Thomas başını salladı. Adamın tavrındaki değişim çarpıcıydı; belki son olay ona İSYAN’ın neler yapabileceğini hatırlatmıştı. “Teşekkürler. Eğer İSYAN’ı durdurabilirsek senin için geri geleceğiz.”

“Göreceğiz,” diye mırıldandı Hans. “Birçok şeyi göreceğiz.”

Hans dönüp duvarın kenarında durduğu yere gitti. Thomas, adamın aklında bir sürü karanlık anı olduğundan emindi.

“Sırada ne var?” diye sordu Brenda.

Thomas dinlenecek zamanları olmadığını biliyordu. Ve ne yapmaları gerektiğine de karar vermişti. “Diğer arkadaşlarımızı bulup onları bize katılmaya ikna edeceğiz. Sonra yeniden Gally’nin yanına gideceğiz. Şu hayatta başardığım tek şey başarısız olan ve bir grup çocuğa işkence eden bir deneyin yapımına yardım etmekti. Listeye yeni bir şey eklemenin zamanı geldi. İSYAN bağışık olan başka insanların üzerinde işe koyulmadan önce tüm süreci durduracağız.”

Bir süredir sessiz kalan Jorge yeniden konuştu: “Biz mi? Ne demek istiyorsun, *hermano*?”

Thomas bakışlarını adama kaydırdı, kararlılığı gözlerinden okunuyordu. “Sağ Kol’a yardım etmemiz gerek.”

Kimse bir şey söylemedi.

“Tamam,” dedi Minho sonunda. “Ama önce bir şeyler yiyelim.”

29. BÖLÜM

Hans ve karısının önerdiği, yakınlardaki bir kafeye gittiler.

Thomas daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştı. En azından hatırladığı kadarıyla. Tezgâhın önünde sıraya giren müşteriler kahve ve pastalarını alıp ya bir masaya oturuyorlar ya da dışarı çıkıyorlardı. Gergin, yaşlı bir kadının kahvesini içmek için yüzündeki tıbbi maskeyi kaldırıp durmasını izledi. Kırmızı üniformalı korumalardan biri kapının önünde duruyor, birkaç dakikada bir gelişigüzel seçtiği insanlara elindeki aletle Işıl testi yapıyordu. Suratında ağzını ve burnunu kapatan tuhaf metal bir aparat vardı.

Thomas, Minho ve Brenda ile uzak bir köşedeki masada otururken Jorge de yiyecek ve içecek bir şeyler almaya gitti. Thomas'ın bakışları otuz beş-kırk yaşlarında, sokağa bakan geniş pencerenin önündeki bir koltukta oturan adama kayıp duruyordu. Thomas ve arkadaşları geldiğinden beri kahvesine dokunmamıştı ve artık fincanından duman çıkmıyordu. Adam kamburunu çıkarmış, dirsekleri dizlerinin üzerinde, ellerini gevşekçe birleştirmiş, dükkânın diğer tarafındaki bir noktaya odaklanmıştı. Yüz ifadesinde rahatsız edici bir şey vardı. Gözleri yuvalarında neredeyse kayıyordu ama yine de gizli bir haz alıyormuş gibiydi. Thomas ondan Brenda'ya bahsedince Brenda adamın muhtemelen Kut etkisi altında olduğunu ve yakalanırsa hapse gireceğini fısıldadı. Bu, Thomas'ın tüylerini ürpertti. Adamın kısa süre içinde gitmesini umdu.

Jorge sandviç ve dumanı tüten kahve fincanlarıyla döndü ve dördü birden sessizce yiyip içtiler. Thomas hepsinin, durumlarının aciliyetinin farkında olduğunu biliyordu ama dinlenip biraz güç kazandığı için de memnundu.

Yemeklerini bitirip gitmek üzere kalktıklarında Brenda yerinde oturmaya devam etti. "Biraz dışarıda bekleyebilir misiniz?" diye sordu. Bakışlarından Jorge ve Minho'yu kastettiği açıkça belli oluyordu.

"Efendim?" diye karşılık verdi Minho, çileden çıkmış bir tonda. "Daha fazla sır mı?"

"*Hayır.* Öyle bir şey değil. Yemin ederim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Thomas'a bir şey söylemek istiyorum."

Thomas şaşırmıştı ama meraklanmıştı da. Yeniden oturdu. "Gidin," dedi Minho'ya. "Sizden bir şey saklamayacağımı biliyorsun. Ve bunu Brenda da

biliyor.”

Arkadaşı söylendi ama sonunda Jorge’yle birlikte gitti ve ikisi birlikte kaldırımda en yakın pencerenin önünde durdu. Minho, Thomas'a şapşal bir ifadeyle sırıttı ve el salladı; bu alayı, hiç de mutlu olmadığını gösteriyordu. Thomas da ona el salladı ve ardından Brenda’ya odaklandı.

“Ee? Nereden çıktı bu?” diye sordu.

“Acele etmemiz gerektiğini biliyorum bu yüzden olabildiğince çabuk olacağım. Yalnız kalacak zamanımız olmadı ve ben Alev’de olanların bir oyundan ibaret olmadığından emin olmanı istiyorum. İşim sebebiyle oradaydım, bir şeylerin yürümesi için ama sana yakın hissetmeye başladım ve bu beni *değiştirdi.* Ayrıca bilmeyi hak ettiğini düşündüğüm birkaç şey var. Benimle, Şansölye Paige ile ilgili ve...”

Thomas elini kaldırarak sözünü kesti. “Lütfen dur.”

Brenda şaşkınlıkla geri çekildi. “Ne? Neden?”

“Bilmek *istemiyorum.* Hiçbir şey. Umurumda olan tek şey bundan sonra ne yapacağımız; benim, senin ya da İSYAN’ın geçmişi değil. Ayrıca artık harekete geçmemiz gerekiyor.”

“Ama...”

“Hayır, Brenda. Ciddiyim. Buradayız, bir amacımız var ve odaklanmamız gereken tek şey bu. Daha fazla konuşma yok.”

Brenda bir şey söylemeden ona baktı, ardından bakışlarını masanın üzerindeki ellerine indirdi. “O halde söyleyeceğim tek şey, senin doğru olanı yaptığını, doğru yolda ilerlediğini bildiğim. Ve elimden geldiğince yardımcı olacağım.”

Thomas onun duygularını incitmediğini umdu ama söylediklerinde ciddiydi. Kız kendisine bir şey söylemeye can atıyor olmasına rağmen artık bazı şeyleri boş vermenin vakti gelmişti. Bir cevap ararken bakışları yeniden koltukta oturan tuhaf adama kaydı. Adam cebinden Thomas’ın göremediği bir şey çıkarmıştı ve onu sağ dirseğinin kıvrımına bastırıyordu. Bir süre gözlerini kapalı tuttu, yeniden açtığında sersemlemiş görünüyordu. Başı yavaşça yana kaydı ve sonunda pencereye yaslandı.

Kırmızı üniformalı Işıl denetçisi kafeye girdi ve Thomas daha iyi görebilmek için öne eğildi. Kırmızı Üniforma, uyuşturucu etkisinde olan ve huzur içinde oturan adamın yanına doğru ilerledi. Kısa boylu bir kadın, denetçinin yanından yürürken kulağına bir şeyler fısıldıyor, telaşla kıpırdanıyordu.

“Thomas?” diye sordu Brenda.

Thomas parmağını dudağına götürdü ve başıyla gerçekleşmek üzere olan yüzleşmeyi gösterdi. Brenda neler olduğunu görmek için oturduğu yerde döndü.

Kırmızı Üniformalı, koltuktaki adamın ayağını tekmeledi ve adam irkilerek yukarı baktı. Konuşmaya başladılar ama Thomas, kalabalık kafenin koşuşturma ve uğultusunda söylediklerini duyamıyordu. Orada rahatlayan adam bir anda korkmuş göründü.

Brenda, Thomas'a döndü. "Buradan çıkmamız lazım. Hemen."

"Neden?" Hava ağırlaşmıştı sanki ve Thomas neler olacağını merak ediyordu.

Brenda çoktan ayağa kalkmıştı. "Gel hadi!"

Brenda çıkışa doğru hızla yürüdü ve Thomas da sonunda onun peşinden gitmek üzere hareketlendi. Tam sandalyesinden kalkmıştı ki Kırmızı Üniformalı silahını çıkardı ve koltuktaki adama doğrulttu, ardından test cihazını adamın suratına yerleştirmek için eğildi. Fakat adam cihaza vurup öne atıldı ve görevliyi alt etti. Silahı elinden düşüp bir tezgâhın altında kaybolduğu sırada Thomas şaşkınlıktan donakalmıştı. İki adam masaya çarptılar ve yere devrildiler.

Kırmızı Üniformalı bağırmaya başladı; sesi, ağzını ve burnunu örten metal maskenin ardından robot sesi gibi çıkıyordu. "Virüslü biri var! Herkes binayı boşaltsın!"

Kafe bir anda savaş alanına döndü, herkes çıkışa doğru koştururken etrafı çığlıklar dolduruyordu.

30. BÖLÜM

Thomas tereddüt etmemiş olmayı umdu. Şansı varken kaçmalıydı. Bir sürü vücut hızla ilerleyerek kapının önünü tıkadı. Brenda denese bile geri dönemezdi. Thomas masaya yapışmış, afallayarak sessizlik içinde iki adamın yerde birbirlerini yumruklayıp çekiştirmelerini ve birbirlerini alt etme çabalarını izliyordu.

Thomas telaş içinde kaçan kalabalık tarafından yaralanabileceğini fark etse de, endişelenecek bir şey yoktu. Zaten bağışıktı. Kafedeki insanlar virüs bu kadar yakında olduğu için çılgına dönmüşlerdi. Ve büyük olasılıkla en az bir tanesi virüsü kapmıştı. Kargaşadan uzakta kalabildiği sürece muhtemelen durduğu yerde güvendeydi.

Biri camı yumruklayınca Thomas dönüp Brenda'nın Minho ve Jorge'nin yanında kaldırımda durduğunu gördü; kız çılgına dönmüş gibi onun çıkması için el hareketleri yapıyordu.

Kırmızı Üniformalı sonunda adamı yere yapıştırdı. "Bitti! Çoktan yola çıktılar bile," diye bağırdı o ürpertici, mekanik ses tonuyla.

Hasta adam mücadele etmeyi bıraktı ve sarsılarak hıçkırıklara boğuldu. Thomas ancak o an herkesin dışarı çıktığını ve iki adam ve kendisi dışında kahve dükkânının boş olduğunu algıladı. Uğursuz bir sessizlik çöktü.

Kırmızı Üniformalı ona baktı. "Neden hâlâ buradasın, çocuk? Canına mı susadın?" Ne var ki Thomas'ın cevap vermesine izin vermedi. "Burada duracaksan bir işe yara bari. Silahımı bul." Dikkatini yeniden alıkoyduğu adama çevirdi.

Thomas kendini rüyada gibi hissediyordu. Türlü türlü şiddete tanık olmuştu ama bu kez nedense farklıydı. Tezgâhın alünda kaybolan silahı almaya gitti. "Ben... Ben bağışığım," diye kekeledi. Dizlerinin üzerine çöküp uzandı ve parmakları soğuk metali buluncaya dek gerildi. Silahı alıp Kırmızı Üniformalının yanına yürüdü.

Adam ona teşekkür etmedi. Silahını alıp ayağa kalktı ve hasta adamın yüzüne doğrulttu. "Kötü, çok kötü. Giderek artıyor; birinin Kut etkisi altında olduğunu anlayabiliyorsun."

"Yani bu gerçekten de Kut'tu," diye mırıldandı Thomas.

"Biliyor muydun?" diye sordu Kırmızı Üniformalı.

"Şey, buraya geldiğimden beri tuhaf görünüyordu."

“Ve hiçbir şey söylemedin mi?” Adamın maskesinin altındaki suratı neredeyse üniformasıyla aynı renk olmuştu. “Senin sorunun ne?”

Thomas, Kırmızı Üniformalının ani öfkesi karşısında şaşırdı. “Ben... üzgünüm. Neler olduğunu tam olarak bilmiyordum.”

Hasta adam yerde top gibi kıvrıldı, hıçkırıyordu. Kırmızı Üniformalı sonunda ondan uzaklaştı ve sert bir ifadeyle Thomas’a baktı. “Bilmiyor muydun? Sen nasıl... Nerelisin?”

Bu kez Thomas gerçekten de kaçmış olmayı diledi. “Ben... Adım Thomas. Önemli biri değilim. Sadece...” Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı... açıklama yapacak. “Ben buralı değilim. Üzgünüm.”

Kırmızı Üniformalı silahını ona çevirdi. “Otur. Otur şuraya.” Tabancasını en yakındaki sandalyeye hafifçe vurdu.

“Dur! Yemin ederim ben bağışığım.” Thomas’ın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. “Bu yüzden...”

“Otur dedim! Hemen!”

Thomas’ın dizleri çözüldü ve kendini sandalyeye bıraktı. Kapıya doğru baktı ve Minho’nun, arkasında Jorge ve Brenda ile orada durduğunu görünce göğsü biraz olsun gevşedi. Ama bu işe arkadaşlarının karışmasını, yaralanmaları riskini almak istemiyordu. Karışmamalarını belirtmek için başını hızla salladı.

Kırmızı Üniformalı kapıdakileri umursamadı, dikkati tamamen Thomas’ın üzerindeydi. “Bağışık olduğundan bu kadar eminsen, o zaman bunu kanıtlamak için test olmaya da bir şey demezsin, değil mi?”

“Hayır.” Hatta bu fikir Thomas’ı rahatlatmıştı; doğruyu söylediğini anlayınca adam belki gitmesine izin verirdi. “Yap hadi.”

Adam tabancasını kılıfına soktu ve Thomas’a doğru ilerledi. Cihazını çıkarıp Thomas’ın yüzüne koymak için öne eğildi. “İçine bak, gözlerini açık tut,” dedi. “Sadece birkaç saniye sürecek.”

Thomas bunun bir an önce sona ermesini isteyerek dediğini yaptı. Şehrin girişinde gördüğü gibi, aynı renkli ışık parlamasını gördü, aynı hava üflemesini ve boynunda aynı batmayı hissetti.

Kırmızı Üniformalı cihazı geri alıp küçük ekrandaki yazılara baktı. “Evet, gerçekten de lanet bir Bağışıkmışsın. Denver’a neden geldiğini, Kut’la ve onu kullanan birini tespit etmekle ilgili nasıl olup da en ufak bir şey bilmediğini açıklayabilir misin?”

“Ben İSYAN için çalışıyordum.” Tam olarak düşünemeden, kelimeler ağzından çıkmıştı. Sadece oradan çıkmak istiyordu.

“Buna ancak bu adamın uyuşturucu probleminin Işıl’la bir ilgisi olmadığına inandığım kadar inanırım. Kıçını oradan kaldırayım deme yoksa ateş etmeye başlarım.”

Thomas yutkundu. Korkmaktan çok, böylesine saçma bir duruma düştüğü için kendi kendine kızıyordu. “Tamam,” dedi.

Ama Kırmızı Üniformalı çoktan arkasını dönmüştü. Yardım gelmişti: yüzleri dışında baştan ayağa yeşil naylon içinde dört kişi. Büyük, koruyucu gözlükler takmışlardı ve onların altında da Kırmızı Üniformalı’nınki gibi maske vardı. Thomas’ın aklından birtakım görüntüler geçti ama en kalıcısı tamamen hatırladığı bir anıydı; kurşun yarası enfeksiyon kaptıktan sonra Alev’den alındığı zaman. Kayaç’taki herkesin üzerinde de bu dört kişinin giydiği türde giysi vardı.

“Bu da ne?” dedi bir tanesi, aynı mekanik sesle. “İki tane mi yakaladın?”

“Pek sayılmaz,” dedi Kırmızı Üniformalı. “Bir Bağışık var, oturup gösteriyi izlemek istiyormuş.”

“Bağışık mı?” dedi diğer adam, duyduklarına inanamamış gibi.

“Bağışık. Herkes firar ettiğinde o burada kalakaldı, ne olduğunu görmek istediğini iddia etti. Daha da fenası, müstakbel Delimizin Kut etkisinde olduğundan şüphelendiğini ve kimseye bundan bahsetmediğini söyledi, hiçbir şey olmamış gibi kahvesini yudumlamaya devam etmiş.”

Hepsi Thomas’a baktı ama Thomas’ın âdeta dili tutulmuştu. Yalnızca omuz silkmekle yetindi.

Korumalı dört çalışan, yerde kıvrılıp yatmakta olan ve hâlâ hıçkıran hasta adamın etrafını sararken Kırmızı Üniformalı geri çekildi. Yeni gelenlerden biri iki eliyle birden kalın, mavi plastik bir nesne tutuyordu. Ucunda tuhaf bir ağızlık vardı ve sanki silahmış gibi yerde yatan adama doğrultmuştu. İşlevi oldukça kötü görünüyordu, Thomas onun ne olabileceğini anlamak için eski anılarından yoksun zihnini yokladı fakat bir şey bulamadı.

“Bacaklarınızı uzatmanız gerekiyor, bayım,” dedi çalışanların lideri. “Vücudunuzu sabit tutun, kıpırdamayın, rahatlamaya çalışın.”

“Bilmiyordum!” diye feryat etti adam. “Nasıl bilebilirdim!”

“Biliyordun!” diye bağırdı Kırmızı Üniformalı yan taraftan. “Kimse eğlence olsun diye Kut almaz.”

“Hissettirdikleri hoşuma gidiyor!” Yalvaran adamın sesi Thomas’ın onun için inanılmaz derecede üzülmesine neden oluyordu.

“Ondan daha ucuz bir sürü uyuşturucu var. Yalan söylemeyi kes ve çeneni kapa.” Kırmızı Üniformalı, sinek kovar gibi elini salladı. “Kimin umurunda. Toparlayın şu asalağı.”

Thomas, hasta adamın daha da kıvrılarak iki eliyle bacaklarını göğsüne çekişini izledi.

“Bu adil değil. Bilmiyordum! Beni şehirden kovun. Yemin ederim bir daha gelmem. Yemin ederim!” Bir kez daha acı veren hıçkırıklara boğuldu.

“Ah, seni atacaklar, evet,” dedi Kırmızı Üniformalı, nedense Thomas’a bakarak. Sanki maskenin altından gülümsüyordu; gözleri neşeye parlar gibiydi. “İzlemeye devam et, Bağışık. Bu hoşuna gidecek.”

Thomas bir anda Kırmızı Üniformalıdan daha önce kimseden etmediği kadar nefret etti. Onunla göz temasını kesti ve dikkatini özel giyimli dört adama çevirdi. Yerdeki zavallı adama yaklaşırken artık çömelmişlerdi. “Bacaklarını uzat!” diye tekrarladı bir tanesi. “Yoksa çok fena canın yanacak. Uzat. Şimdi!”

‘Yapamıyorum. Lütfen izin verin de gideyim!”

Kırmızı Üniformalı, adamın yanma ilerledi, çalışanlardan birini yolundan itti ve eğilip silahının ucunu hasta adamın başına dayadı. “Bacaklarını uzat yoksa beynine kurşunu sıkıp herkesin işini kolaylaştırırım. Dediğimi yap!”

Thomas, korumanın bu kadar merhametsiz olduğuna inanamıyordu.

Gözleri korku dolu, ağlayan hasta adam yavaşça bacaklarını bırakıp uzattı. Yerde dümdüz yatarken tüm bedeni titriyordu. Kırmızı Üniformalı silahını kılıfına koyup oradan uzaklaştı. Tuhaf, mavi nesne taşıyan kişi hemen hareket ederek adamın başının arkasına geçti ve nesneyi saçlarına bastırarak kafasının tepesine yerleştirdi. “Kımıldamamaya çalış.” Konuşan kadındı ve maskenin ardından gelen sesi erkeklerinkinden daha da ürkütücüydü. “Yoksa bir şey kaybedersin.”

Thomas’ın, bunun ne anlama geldiğini düşünecek vakti olamadan kadın bir düğmeye bastı ve ağızlıktan jelimsi bir madde çıktı. Mavi ve yapışkandı fakat hızlı hareket ediyordu ve adamın başına yayıldı, oradan kulaklarına ve yüzüne aktı. Adam çığlık attı ama jel ağzını kaplayınca sesi kesildi ve boynuna ve omuzlarına indi. Madde hareket ettikçe sertleşiyor, Thomas’ın içini görebildiği, kabuk gibi bir tabaka halinde donuyordu. Birkaç saniye içinde hasta adamın vücudunun yansı kaskatı kesildi, sıkıca, tenindeki her çatlağa ve kıyafetlerinin içine sızan tuhaf maddeye sarınmıştı.

Thomas, Kırmızı Üniformalının kendisine baktığını fark etti ve bakışlarına karşılık verdi. “Ne?” diye sordu.

“Süper gösteri, değil mi?” diye cevap verdi adam. “Henüz sona ermemişken tadını çıkar. Bittiğinde benimle geleceksin.”

31. BÖLÜM

Thomas endişelendi. Kırmızı Üniformalının bakışlarında sadist bir ifade vardı ve gözlerini ondan kaçırarak hasta adama baktı. Mavi jel ayaklarına ulaşmıştı ve etrafında katılaşmıştı. Adam sert, plastik gibi kaplamanın içinde artık tamamen hareketsiz yatıyordu. Jel silahı olan kadın ayağa kalktı ve Thomas onun artık boş bir poşetten ibaret olduğunu gördü. Kadın poşeti katlayıp yeşil tulumunun cebine tıkıştırdı.

"Hadi götürelim onu," dedi.

Dört görevli eğilip hasta adamı kaldırırken Thomas'm gözleri, diğerlerinin esirlerini taşımasını izleyen Kırmızı Üniformalıya kaydı. Thomas'ın kendisiyle geleceğini söylerken ne demek istemişti? Nereye? Neden? Adamın silahı olmasaydı Thomas kaçardı.

Diğerleri kapıya yöneldiğinde Minho yeniden göründü. Tam içeri girecekti ki Kırmızı Üniformalı silahını çıkardı. "Orada dur!" diye bağırdı adam. "Çık dışarı!"

"Ama biz onunla birlikteyiz." Minho, Thomas'ı gösterdi. "Ve gitmemiz lazım."

"Bu hiçbir yere gitmiyor." Sanki o anda aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. "Bir dakika. Siz de mi Bağışıksınız?"

Thomas panikledi ama Minho hızlı davrandı. Hiç tereddüt etmeden kaçtı.

"Dur!" diye bağırdı adam kapıya doğru koşarak.

Thomas yalpalayarak pencereye yürüdü. Minho, Brenda ve Jorge'yi tam sokağın köşesinde gözden kayboldukları sırada gördü. Kırmızı Üniformalı, kahve dükkânının hemen önünde durmuştu; onları yakalama ümidinden vazgeçerek içeri girdi. Tabancasını Thomas'a doğrultmuştu.

"Seni boynundan vurup o küçük arkadaşının yaptığı yüzünden kan kaybından ölmeni izlemem gerekirdi. Yukarıdaki Tanrıya ve Bağışıkların çok değerli olduğuna şükret yoksa bunu sırf zevk olsun diye yapardım. Kötü bir gündü."

Thomas tüm yaşadıklarından sonra böylesine saçma bir durumda kaldığına inanamıyordu. Korkmuyordu, yalnızca hayal kırıklığı vardı. "Eh, benim için de pek iyi olduğu söylenemez," diye homurdandı.

"Bana iyi para getireceksin. Söyleyebileceğim tek şey bu. Ayrıca bilgin olsun, seni sevmedim. Sana bakmam bunu anlamama yetti."

Thomas gülümsedi. “Pekâlâ, hislerimiz karşılıklı.”

“Komik çocuksun. Esprili. Akşam güneş battığında nasıl hissedeceğini göreceğiz. Hadi.” Silahıyla kapıyı işaret etti. “Ve inan bana, sabrım taştı. Bir şey yapmaya kalkarsan seni başının arkasından vururum ve polise hasta gibi davranıp kaçtığını söylerim. Sıfır tolerans ilkesi. Sorguya bile çekilmem. Şüphe çekmez.”

Thomas olduğu yerde durup seçeneklerini gözden geçirdi. İroniyi görmemesi imkânsızdı. İSYAN’dan kaçmıştı ve şimdi sıradan bir şehir çalışanı tarafından başına silah doğrultulmuştu.

“Tekrar ettirme,” diye uyardı Kırmızı Üniformalı.

“Nereye gideceğiz?”

“Zamanı gelince anlayacaksın. Ve ben de zengin piçin teki olacağım. Hadi, kıpırda.”

Thomas şimdiye dek iki kez vurulmuştu ve ne kadar acıdığını biliyordu. Eğer yeniden aynı şeyleri yaşamak istemiyorsa, tek seçeneği adamla gitmek gibi görünüyordu. Öfkeyle adama baktı ve kapıya ilerledi. Ulaştığında durdu. “Ne tarafa?” diye sordu.

“Sola dön. Yaklaşık üç blok boyunca yavaşça yürüyeceğiz, sonra bir sol daha yapacağız. Arabam orada. Bir şey yapmaya kalkarsan ne olacağı konusunda bir kez daha uyarmama gerek var mı?”

“Silahsız bir çocuğu başından vuracaksın. Anladım, gayet iyi anladım.”

“Ah, dostum. Bağışıklardan nefret ediyorum. Yürümeye başla.” Tabancasının namlusunu Thomas’ın omurgasına bastırdı v e Thomas yürümeye başladı.

Üçüncü bloğun sonuna ulaştılar ve birbirlerine tek kelime etmeden sola döndüler. Hava boğuktu ve Thomas’ın tüm vücudu terden ıslanmıştı. Alnını silmek için kolunu kaldırdığında Kırmızı Üniformalı tabancasının arkasıyla başına vurdu.

“Yapma,” dedi. “Heyecanlanıp beyninde delik açabilirim.”

Thomas sessiz kalmak için tüm iradesini kullandı.

Sokak bomboştu ve her yer de çöp vardı. Posterler -bir kısmında Işıl hakkında uyanlar, diğerlerinde de Şansölye Paige’in fotoğrafları vardı- duvarların alt kısmını kaplamıştı ve her şeyin üzerinden kat kat sprey boyayla geçilmişti. Bir kavşağa gelip de arabaların geçmesi için durmak zorunda kaldıklarında Thomas hemen yanındaki üzeri temiz postere

odaklandı; üzerinde grafiti olmayışından, posterin yeni olduğunu tahmin etti. Uyarı sözcüklerini okudu.

Kamu Spotu
!!! Işıl'ın Yayılmasını Durdurun !!!
Isıl'ın yayılmasının durdurulmasına yardımcı olun. Komşularınıza ve sevdiklerinize bulaştırmadan, belirtileri öğrenin.
Işıl, Işılvirüsü (VC321xb47) isimli bir virüstür. Bulaşıcı, insan yapımı bulaşıcı hastalık güneş ışını felaketi yaşandığı sırada yanlışlıkla salıverildi. Işıl ilerleyici, dejeneratif bir beyin hastalığıdır ve kontrolsüz hareketlere, duygusal rahatsızlıklara ve akli bozulmaya yol açar. Sonuç ise Işıl salgınıdır.
Bilim insanları ileri safhalarda klinik deneyler yürütüyor fakat şu an Işıl için belli bir tedavi yok. Virüs genel olarak ölümcüldür ve hava yoluyla bulasabilmektedir.
Bu salgının daha fazla yayılmasını önlemek için vatandaşların birlik olmaları gerekmektedir. Kendinizi ve diğerlerini Bulaşıcı Virüs Tehdidi (BVT) olarak görürseniz Işıl'la* savaşta ilk adımı atmış olursunuz.
*** Şüpheli kişiler derhal yetkililere ihbar edilmelidir.**

Devamında beş ila yedi gün süren kuluçka döneminden ve belirtilerden bahsediyordu: asabiyet ve denge sorunlarının hastalığın ilk belirtileri olduğundan ve ardından bunları kişilik bölünmesi, paranoya ve aşırı saldırganlığın izlediğinden. Thomas birkaç defa Delilerde karşılaştığından hepsine doğrudan tanık olmuştu.

Kırmızı Üniformalı, Thomas'ı hafifçe itti ve yürümeye devam ettiler. İlerledikleri sırada Thomas posterdeki uğursuz mesajı düşünmeden edemiyordu. Işıl'ın insan yapımı olmasıyla ilgili kısım onu hem rahatsız ediyor hem de beyninde, tam anımsayamadığı bir anıyı tetikliyordu. Uyarıda açıkça yazmıyor olsa da başka bir şey daha olduğunu biliyordu. Ve ilk kez, sadece bir dakikalığına bile olsa geçmişine ulaşabilmeyi diledi.

"Hemen şurada."

Kırmızı Üniformalı'nm sesi onu kendine getirdi. Küçük, beyaz bir araba bloğun sonunda, sokağın yaklaşık on beş metre ilerisinde duruyordu. Thomas umutsuzca bir kaçış yolu düşünmeye çalıştı; araca binerse her şey sona erebilirdi. Ama vurulma riskini göze alabilir miydi?

"Yavaşça arka koltuğa oturacaksın," dedi Kırmızı Üniformalı. "Orada kelepçem var; kendine taktığını göreceğim. Bunu aptalca bir şeye kalkışmadan yapabilir misin?"

Thomas cevap vermedi. Çaresizce Minho ve diğerlerinin yakında olmalarını ve bir plan yapmalarını umuyordu. Onu esir tutan adamın dikkatini dağıtacak birine ya da bir şeye ihtiyacı vardı.

Arabaya ulaştılar ve Kırmızı Üniformalı anahtar kartı çıkarıp öndeki yolcu koltuğunun camına bastırdı. Kilitlerden *klik* sesi geldi ve tabancasını Thomas'ın üzerinden çekmeden arka koltuğun kapısını açtı.

"Bin. Acele etme."

Thomas tereddütle herhangi biri ya da bir şey var mı diye sokaklara bakındı. Etraf bomboştu ama göz ucuyla bir hareket gördü. Neredeyse araba büyüklüğünde, havada duran motorlu bir araçtı. Dönüp baktı ve polis makinesinin iki blok öteden sokağa girerek onlara doğru ilerlemeye başladığını gördü. Yaklaştıkça uğultu sesi de artıyordu.

"Bin dedim," diye tekrarladı Kırmızı Üniformalı. "Kelepçeler ortadaki konsolda."

"Şu polis makinelerinden geliyor," dedi Thomas.

"Ee, ne var? Devriye geziyor, bu tür durumlarla hep karşılaşıyorlar. Onu kontrol eden insanlar benim tarafımda, senin değil. Ki bu da senin için kötü talih oluyor, koca adam."

Thomas iç geçirdi; en azından denemeye değerdi. Arkadaşları neredeydi? Etrafa son kez göz attı ve açık kapıdan içeri girdi. Tam Kırmızı Üniformalı'ya baktığı sırada havayı ağır silah sesleri doldurdu. Ardından Kırmızı Üniformalı sarsılıp aniden geriye doğru tökezledi. Kurşunlar göğsünü deliyor, metal maskesine çarparak kıvılcımlar çıkartıyordu. Thomas afallayarak korkuyla adamın yana doğru düşüşünü izledi.

Ardından silah sesi kesildi. Thomas donakalmış bir halde, kendisinin de vurulup vurulmayacağını merak etti. Araç, açık kapısının önüne gelirken devamlı çıkardığı uğultuyu duydu ve saldırının kaynağının o olduğunu fark etti. Bu şeyler insansızdı ama ağır silahlarla donatılmıştı. Tepesindeki hoparlörden tanıdık bir ses çınladı.

"Arabadan in, Thomas."

Thomas ürperdi. Bu sesi her yerde tanırdı.

Konuşan Janson'dı. Fare Adam.

32. BÖLÜM

Thomas daha fazla şaşıramazdı. Başta tereddüt etti ama sonra hızla arabadan indi. Polis makinesi yalnızca birkaç metre önünde duruyordu. Yan tarafından bir panel açıldı ve Janson'ın suratının kendisine baktığı bir ekran ortaya çıktı.

Thomas'ın içine rahatlık dalgası yayıldı. Fare Adam'dı ama polis makinesinin içinde değildi; yalnızca onun video görüntüsüydü. Thomas, adamın da kendisini görebildiğini tahmin etti. "Ne oldu?" diye sordu, hâlâ şaşkınlık içindeydi. Gözlerini yerde yatan adama çevirmemeye çalışıyordu. "Beni nasıl buldun?"

Janson'ın suratı her zamanki gibi asıktı. "Oldukça fazla çaba ve şans gerektirdi, inan bana. Ve rica ederim. Seni az önce bir kelle avcısından kurtardım."

Thomas kahkaha attı. "Onlara ödeme yapan zaten sizsiniz. Ne istiyorsun?"

"Thomas, seninle açık konuşacağım. Denver a gelip seni almamamızın tek sebebi hastalık oranının astronomik boyutlarda olması. Bu, seninle iletişim kurmamızın en güvenli yolu. Geri dönüp testleri tamamlaman için ısrar ediyorum."

Thomas adama bağırmak istiyordu. İSYAN a neden dönsündü ki? Ama Kırmızı Üniformalı'nın saldırısı -cesedi birkaç adım ötesindeydi- zihninde fazlasıyla netti. Kozunu iyi oynamalıydı. "Neden geri döneyim?"

Janson'ın ifadesi boştu. "Verilerimizi, Son Aday'ı seçmek için kullanıyorduk ve o kişi sensin. Sana ihtiyacımız var, Thomas. Her şey sana bağlı."

Hayatta olmaz, diye düşündü Thomas. Ama bunu söyleyerek Fare Adam'dan kurtulamazdı. Bunun yerine başını eğip bunu değerlendiriyormuş gibi yaptı ve "Düşüneceğim," dedi.

"Sana inanıyorum." Fare Adam duraksadı. "Sana söylemek zorunda hissettiğim bir şey var. Bunun, kararını etkileyeceğini düşünüyorum çünkü. İstediklerimizi yapman gerektiğini fark etmeni sağlayacak."

Thomas arabanın yuvarlatılmış kaportasına yaslandı. Bu sıkıntılı durum onu fiziksel ve duygusal anlamda bitkin düşürmüştü. "Ne?"

Fare Adam sanki kötü haberi söyleyerek bir sim açığa çıkarır gibi yüzünü buruşturarak iyice fareye benzedi. "Arkadaşın Newt'le ilgili.

Korkarım kendisinin başı fena halde belada.”

“Ne tür bir bela?” diye sordu Thomas, midesi kasılmıştı.

“Onda Işıl olduğunu bildiğinin farkındayım ve şimdiye kadar birtakım etkilerini göstermeye başladığını da gördün.”

Thomas birden cebindeki notu hatırlayarak başını onaylamasına salladı. “Evet.”

“Hastalığa hızla yenik düştüğü gözleniyor. Siz gitmeden önce çoktan öfke ve dikkat eksikliği gibi belirtileri göstermeye başlamış olması çok kısa zamanda delireceği anlamına geliyor.”

Thomas kalbinin sıkıştığını hissetti. Newt’in bağışık olmadığı gerçeğini kabullenmişti ama durumunun kötüleşmesinin haftalar ya da aylar alacağını düşünmüştü. Fakat Janson haklıydı; tüm bu stres Newt’in hastalığa çabuk yenik düşeceğini gösteriyordu. Ve onu şehrin dışında yapayalnız bırakmışlardı.

“Onu kurtarabilirsin,” dedi Janson sessizce.

“Bundan zevk mi alıyorsun?” diye sordu Thomas. “Çünkü bazen fazlasıyla hoşuna gidiyormuş gibi görünüyor.”

Janson başını iki yana salladı. “Ben yalnızca işimi yapıyorum, Thomas. Tedaviyi bulmayı herkesten çok istiyorum. Tabii belki senin dışında, yani anılarını senden almadan önceki zaman.”

“Git,” dedi Thomas.

“Umarım gelirsin,” diye karşılık verdi Janson. “Büyük şeyler yapma şansın var. Anlaşmazlıklarımız için üzgünüm. Ama Thomas, acele etmelisin. Zaman azalıyor.”

Thomas kendini, bunu yeniden söylemeye zorlayarak, “Düşüneceğim,” dedi. Fare Adam’ı rahatlatıyor olmak midesini bulandırıyordu ama zaman kazanmak için aklına gelen tek şeydi. Ayrıca Janson’ı oyalamazsa sonu, birkaç metre önünde duran polis aracı tarafından vurulan Kırmızı Üniformalı gibi olabilirdi.

Janson gülümsedi. “Tek istediğim de bu. Seni burada görmeyi umuyorum.”

Ekran kararıp panel kapandı ve ardından araç havalanarak uçtu, uğultusu giderek daha az duyuldu. Thomas onu bir köşeyi dönüp gözden kayboluncaya dek izledi. Gittiğinde gözleri ölü adama ilişti. Çabucak bakışlarını kaçırdı; bu, görmek istediği son şeydi.

“İşte orada!”

Başını çevirince Minho'nun kaldırımdan kendisine doğru koştuğunu gördü. Brenda ve Jorge de hemen arkasındaydı. Thomas birini gördüğüne daha önce hiç bu kadar sevinmemişti.

Minho bir anda yerde yatan Kırmızı Üniformalı'yı gördü. "Lanet... Ne oldu?" Dikkatini Thomas'a çevirdi. "Peki sen? Sen iyi misin? Bunu sen mi yaptın?"

Tuhaf bir şekilde, Thomas kahkaha atmak istedi. "Evet, makineli tüfeğimle onu parçalara ayırdım."

Minho'nun suratından, bu espriden hoşlanmadığı belli oluyordu ama sert bir cevap veremeden Brenda konuştu.

"Kim öldürdü onu?"

Thomas gökyüzünü işaret etti. "Şu polis makinelerinden biri. Buraya uçtu, onu öldürdü, sonra bir baktım bir ekranda Fare Adam belirdi. Beni İSYAN'a geri dönmem için ikna etmeye çalıştı."

"Dostum," dedi Minho, "sakın ola..."

"Bana biraz güven!" diye bağırdı Thomas. "Oraya hayatta geri dönmem ama onların yardımıma bu kadar ihtiyaç duymaları bir noktada işimize yarayabilir. Asıl endişelenmemiz gereken, Newt. Janson onun Işıl'a normalden daha hızlı bir şekilde yenik düştüğünü düşünüyor. Gidip onu kontrol etmeliyiz."

"Bunu gerçekten söyledi mi?"

"Evet." Thomas arkadaşına patladığı için kendini kötü hissetti. "Ve bu konuda ona inanıyorum. Newt'in nasıl davrandığını sen de gördün."

Minho, acı dolu gözlerle Thomas'a baktı. O an Thomas Minho'nun Newt'i iki seneden fazla süredir tanıdığını hatırladı. Onunla gerçekten yakındılar.

"Gidip ona baksak iyi olur," diye tekrarladı Thomas. "Onun için bir şeyler yapmalıyız."

Minho başıyla onaylamakla yetindi ve başka yöne baktı. Thomas hemen orada Newt'in notunu cebinden çıkarıp okumak için can atıyordu ama doğru zamanın geldiğinden emin oluncaya dek okumayacağına söz vermişti.

"Geç oluyor," dedi Brenda. "Geceleri insanların şehre girip çıkmalarına izin vermiyorlar; zaten gün içinde bile her şeyi kontrol altında tutmak yeterince zor."

Thomas ilk kez o an gün ışığının azalmaya başladığını, binaların üzerinde gökyüzünün turuncu bir renk aldığını fark etti.

Sessiz duran Jorge konuştu: “Bu, diğer sorunlarımızın yanında hiçbir şey. Burada tuhaf bir şeyler dönüyor, *muchachos.”*

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Thomas.

“Son yarım saatte bütün insanlar ortadan kayboldu ve gördüğüm birkaçı da normal görünmüyordu.”

“Kafedeki olay herkesi kaçırdı,” diye belirtti Brenda.

Jorge omuz silkti. “Bilmiyorum. Bu şehir beni ürkütüyor, *hermana.*Sanki canlı gibi ve berbat bir şeyi açığa çıkarmak için bekliyor.”

Thomas huzursuz olduğunu hissetti ve dikkatini yeniden Newt’e çevirdi. “Hızlı hareket edersek çıkabilir miyiz? Ya da kaçabilir miyiz?”

“Deneyebiliriz,” dedi Brenda. “Umarım taksi bulabiliriz, şehre girdiğimiz yerin diğer tarafındayız.”

“Deneyelim o zaman,” diye önerdi Thomas.

Sokakta yürümeye koyuldular ama Minho’nun yüz ifadesi iyi görünmüyordu. Thomas bunun kötü şeyler olacağına dair bir işaret olmamasını umdu.

33. BÖLÜM

Bir saat boyunca yürüdüler ama taksi bulmak şöyle dursun tek bir araba bile görmediler. Tek tük, perişan haldeki insanlarla ve rahatsız edici bir uğultuyla rastgele uçan polis makineleriyle karşılaştılar. Birkaç dakikada bir Thomas'a Alev'i hatırlatan uzaktan gelen sesler duyuyorlardı; birinin bağırarak konuşması, çığlık ya da kahkaha. Hava kararırken giderek panikliyordu.

Sonunda Brenda durup onlara döndü. "Yarına kadar beklememiz gerek," diye belirtti. "Bu gece ulaşım aracı bulamayacağız ve yürüyemeyecek kadar uzaktayız. Uyumamız lazım ki yarın sabah zinde olalım."

Thomas bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama kız haklıydı.

"Oraya çıkmanın bir yolu olmalı," diye karşı çıktı Minho.

Jorge onun omzunu sıktı. "İşe yaramaz, *hermano.* Havaalanı buradan en az on beş kilometre uzakta. Ve şehirdeki duruma bakılırsa yolda ya soyuluruz ya vuruluruz ya da dövülerek öldürülürüz. Brenda haklı; en iyisi dinlenip Newt'e yardım etmeye yarın gitmek."

Thomas, Minho'nun her zamanki gibi karşı çıkmak istediğinin farkındaydı ama çocuk tartışmadan razı oldu. Akşam olmuştu, büyük bir şehirdeydiler ve kendilerini rahat hissetmiyorlardı.

"Motelimize yakın mıyız?" diye sordu Thomas. Kendi kendine Newt'in bir gece daha yalnız kalabileceğini söyledi.

Jorge sol tarafı gösterdi. "Birkaç blok ötede."

O yönde yola koyuldular.

Jorge aniden durup elini kaldırarak bir parmağını dudaklarına götürdüğünde motelden bir blok uzaktaydılar. Thomas donakaldı, panik tüm sinirlerine yayıldı.

"Ne?" diye fısıldadı Minho.

Jorge yavaşça kendi etrafında dönüp etrafa göz gezdirirken Thomas da aynısını yaptı; adamı bir anda neyin bu kadar korkuttuğunu merak ediyordu. Karanlık bastırmıştı ve az sayıdaki sokak lambaları çok az ışık yayıyordu. Thomas'ın görebildiği kadarıyla dünya gölgelerden yapılmış gibiydi. Her birinin arkasında korkunç şeylerin gizlendiğini hayal etti.

"Ne?" diye fısıldadı Minho tekrar.

“Arkadan gelen bir ses duyduğumu sanıp duruyorum,” diye cevapladı Jorge. “Fısıldıyorlar. Siz...”

“Orada!” diye bağırdı Brenda, sessizlikte sesi gök gürültüsü gibi yankılandı. “Gördünüz mü?” Sol tarafını işaret ediyordu.

Thomas bakmak için uzandı ama bir şey görmedi. Görebildiği kadarıyla sokaklar bomboştu.

“Biri o binanın arkasından çıkıyordu, sonra hemen geri kaçtı. Yemin ederim gördüm.”

“Hey!” diye bağırdı Minho. “Kim var orada?”

“Delirdin mi sen?” diye fısıldadı Thomas. “Motele girelim hadi!”

“Kes şunu dostum. Bizi vurmak falan istiyor olsalardı sence de bunu şimdiye kadar yapmazlar mıydı?”

Thomas bıkkınlıkla iç geçirdi. Bu durum hiç hoşuna gitmemişti.

“İlk duyduğumda söylemeliydim,” dedi Jorge.

“Belki de önemli bir şey değildir,” diye karşılık verdi Brenda. “Yine de burada durmak iyi bir fikir değil. Hadi gidelim buradan.”

“Hey!” diye bir kez daha bağıran Minho, Thomas’ın yerinden sıçramasına sebep oldu. “Hey, sen! Kim var orada?”

Thomas onun omzuna vurdu. “Ciddiyim, keser misin şunu?”

Arkadaşı onu duymazdan geldi. “Ortaya çık ve göster kendini!”

Oradaki her kimse, cevap vermedi. Minho sokağın karşısına geçip bakacakmış gibi hareket etti ama Thomas onu kolundan yakaladı.

“Yok artık. Dünyanın en kötü fikri. Karanlık oldu, tuzak olabilir, bir sürü korkunç şey olabilir. Biraz uyuyalım, yarın daha dikkatli oluruz.”

Minho fazla tartışmadı. “İyi. Korkak gibi davranalım. Ama bu gece yataklardan biri benim.”

Böylece odalarına çıktılar. Thomas’ın uykuya dalması biraz zaman aldı; aklından onları kimin takip etmiş olabileceğine dair milyonlarca olasılık geçiyordu. Ama düşünceleri ne konuda olursa olsun aklı sonunda hep Teresa ve diğerlerine kayıyordu. Neredeydiler? Sokakta onları gözetleyen Teresa olabilir miydi? Yoksa Gally ve Sağ Kol muydu?

Ve Thomas, Newt’e bakmak için bir gece beklemekten başka çareleri olmamasından nefret ediyordu. Ya başına bir şey geldiyse?

Sonunda zihni yavaşladı, sorulan kayboldu ve uykuya daldı.

34. BÖLÜM

Ertesi sabah Thomas ne kadar dinlenmiş hissettiğine şaşırdı. Yatakta sürekli dönüp durmuştu ama bir noktada derin ve enerjisini yeniden kazandığı bir uykuya dalmış olmalıydı. Uzun, sıcak bir duşun ve otomattan alınan kahvaltının ardından yeni güne hazırdı.

Diğerleriyle birlikte motelden sabah sekizde ayrıldılar. Newt'i kontrol etmeye giderken şehirde neyle karşılaşacaklarını merak ediyorlardı. Etrafta birkaç kişi gördüler ama bir önceki gün en yoğun saatlerde gördüklerinden çok daha az sayıdaydı. Ve bir gece önceki uzun yürüyüşleri sırasında duydukları tuhaf sesleri duymadılar.

"Bir şeyler dönüyor, size söylüyorum," dedi Jorge, taksi bulmak için sokakta yürürken. "Çok daha fazla insan olmalıydı."

Thomas etraflarındaki birkaç yayayı inceledi. Hiçbiri onunla göz teması kurmuyordu; herkesin başı öne eğikti, çoğu sanki aniden çıkacak bir rüzgâr uçurabilirmiş gibi bir eliyle maskesini tutuyordu. Ve aceleyle, telaşla yürüyorlar, biri fazla yakınlaştığında neredeyse başka yöne atlayarak kaçıyorlardı. Thomas, bir kadının önceki gün Kırmızı Üniformalı'yla yürürken gördüğüne benzer, Işıkla ilgili bir poster okuduğunu fark etti. Hatırlayamadığı anı yeniden aklına geldi; bu durum onu neredeyse delirtecekti.

"Acele edelim ve şu havaalanına gidelim," diye homurdandı Minho. "Bu yer beni ürkütüyor."

"Büyük olasılıkla şu yöne gitmeliyiz," dedi Brenda eliyle göstererek. "Ofislerin orada taksi olmalı."

Karşıya geçip daha dar bir sokağa girdiler; bir tarafta boş arazi, diğer taraftaysa yıkık dökük bir bina vardı.

Minho, Thomas'a doğru eğilip yarı fısıldayarak, "Dostum, şu an kafam fena durumda. Newt'e ne olduğunu görmekten korkuyorum," dedi.

Thomas da korkuyordu ama itiraf etmedi. "Endişelenme. Eminim henüz iyidir."

"Ayrıca Işıl tedavisi her an kıçından çıkabilir."

"Kimbilir, belki öyle olur. Tuhaf kokabilir ama." Arkadaşı bunun komik olduğunu düşünür gibi görünmüyordu. "Bak, gidip onu görmeden bir şey yapamayız." Thomas bu kadar duygusuz görünmekten hiç hoşlanmıyordu ama zaten her şey yeterince kötüydü, bir de en kötüsünü varsayamazlardı.

“Cesaret verici konuşman için teşekkürler.”

Sağ taraflarındaki boş arazide eski tuğla bir binanın kalıntıları vardı ve her tarafı ot bürümüştü. Tam ortada geniş bir duvar vardı ve onlar geçerken Thomas duvarın en ucunda bir hareket gördü. Durdu ve içgüdüsel olarak elini uzatıp Minho’yu da durdurdu. Minho’nun neler olduğunu sormasına fırsat vermeden onu susturdu.

Brenda ve Jorge da bunu fark edip oldukları yerde durdular. Thomas gördüğü yeri işaret etti ve ardından daha iyi bakmaya çalıştı.

Üstü çıplak bir adam arkası onlara dönük şekilde bir şeyin üzerine eğilmişti ve elleriyle çamurda bir şey kaybetmiş de onu bulmaya çalışıyormuş gibi kazıyordu. Omuzlarını tuhaf şekilli çizikler kaplamıştı ve omurgasının ortasından geçen, kabuk bağlamış bir yara vardı. Thomas, hareketlerinin düzensiz ve... çaresiz olduğunu düşündü. Dirsekleri sürekli olarak sanki yerden bir şey çıkarıyormuş gibi geriye doğru çıkıyordu. Uzun otlar Thomas’ın, adamın çılgına dönmüş gibi neyle uğraştığını görmesini engelliyordu.

Brenda arkasından fısıldadı: “Devam edelim.”

“Adam hasta,” diye fısıldadı Minho. “Nasıl oluyor da serbest?”

Thomas’ın hiçbir fikri yoktu. “Gidelim hadi.”

Yeniden yürümeye başladılar ama Thomas gözlerini o rahatsız edici sahneden ayıramıyordu. Adam *ne yapıyordu?*

Sokağın sonuna ulaştıklarında Thomas da diğerleri gibi durdu. Belli ki hepsi, en az onun kadar rahatsız olmuştu; geri dönüp son kez bakmak istiyorlardı.

Bir anda adam doğruldu ve onlara doğru döndü; ağzı ve burnu kanla kaplıydı. Thomas geri geri giderken tökezleyip Minho’ya çarptı. Adam nahoş bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi, ardından onları göstermek ister gibi kanlı ellerini kaldırdı. Thomas tam bağıracaktı ki adam yeniden eğilip işine döndü. Neyse ki işinin ne olduğunu göremiyorlardı.

“Artık gitmeliyiz sanırım,” dedi Brenda.

Thomas’in tüyleri diken diken olmuştu; Brenda’yla aynı fikirdeydi. Dönüp koştular ve iki blok geçtikten sonra yavaşlayarak yürümeye başladılar.

Taksi bulmaları bir yarım saatlerini daha aldı ve sonunda yola çıktılar. Thomas boş arazide gördükleri şey hakkında konuşmak istiyordu ama kelimeleri toparlayamadı. Her yönüyle iğrençti.

Konuyu ilk açan Minho oldu. “O adam bir insanı yiyordu. Biliyorum.”

“Belki...” diye başladı Brenda. “Belki de sadece bir sokak köpeğiydi.” Thomas onun ses tonundan buna kendisinin de inanmadığını düşündü. “Bu da normal değil sonuçta.”

Minho yüzünü buruşturdu. “Gün ortasında karantina altındaki bir şehirde hoş bir gezinti yaparken görülecek bir şey olmadığına eminim. Gally’ye inanıyorum. Bence burası Deli kaynıyor ve çok yakında tüm şehir birbirini öldürmeye başlayacak.”

Kimse cevap karşılık vermedi. Havaalanına ulaşana kadar sessizliklerini korudular.

Güvenlikten geçip şehri çevreleyen devasa duvarların dışına çıkmaları fazla sürmedi. Hatta karşılaştıkları güvenlik görevlileri onların şehri terk etmelerine sevinmiş görünüyorlardı. Kayaç bıraktıkları yerde, sıcak ve tüten betonun üstünde devasa bir böceğin boş kabuğu gibi duruyordu. Çevresinde hiç hareket yoktu.

“Çabuk ol, aç hemen,” dedi Minho.

Jorge bu emre sinirlenmiş görünmüyordu; küçük kontrol kumandasını çıkarıp birkaç düğmeye bastı. Kargo kapısının rampası menteşeleri gıcırdayarak, ucu yere kazırcasma değene dek yavaşça aşağı indi. Thomas, Newt’in yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, onları gördüğüne sevinmiş bir şekilde rampadan inmesini umdu.

Ama ne içeride ne dışarıda hiçbir hareket olmayınca morali bozuldu.

Minho da belli ki aynı şeyi hissediyordu. “Ters giden bir şey var.” Thomas tepki veremeden kapıya koşup rampayı çıktı.

“Biz de girsek iyi olur,” dedi Brenda. Ya Newt tehlikeli bir hale geldiyse?”

Thomas bu sorudan nefret etmişti ama kızın haklı olduğunu biliyordu. Cevap vermeden Minho’nun peşinden koşup karanlık ve boğucu Kayaç’ın içine girdi. Bir ara bütün sistem kapanmıştı: havalandırma çalışmıyordu, ışık yoktu, hiçbir şey yoktu.

Jorge, Thomas’ın hemen arkasındaydı. “Şunu çalıştırayım yoksa terlemekten bir deri bir kemik kalacağız.” Kokpite doğru yürüdü.

Brenda, Thomas’ın yanında durdu, ikisi de geminin karanlığına bakıyordu, yalnızca aralıklı mazgallardan ışık geliyordu. Minho’nun geminin derinliklerinde bir yerde Newt’in adını seslendiğini duyuyorlardı

ama hasta çocuktan cevap gelmiyordu. Thomas içinde bir boşluk açıldığını hissetti, genişliyor ve tüm umudunu içine çekiyordu.

“Ben sol tarafa gideceğim,” dedi ortak alana çıkan koridoru göstererek. “Sen de Jorge’yi takip edip o tarafı araştır. Bu hiç iyi değil; her şey yolunda olsaydı bizi burada karşılardı.”

“Klima ve ışıkların da açık olacağını saymıyorum bile.” Thomas’a ciddi bir ifadeyle baktı ve yürümeye koyuldu.

Thomas koridordan ana salona geçti. Minho koltuklardan birinde oturmuş, bir kâğıt parçasına bakıyordu, suratı Thomas’ın daha önce hiç görmediği kadar duygusuzdu. İçindeki boşluk iyice büyüdü ve son umut kırıntısı da yok oldu.

“Hey,” dedi Thomas. “O ne?”

Minho cevap vermedi. Kâğıda bakmaya devam etti.

“Sorun ne?”

Minho ona baktı. “Gel, kendin gör.” Kâğıdı kaldırıp koltuğa yaslandı, her an gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyordu. “Gitmiş.”

Thomas ona doğru yürüyüp kâğıdı elinden aldı ve çevirdi. Siyah keçeli kalemle kargacık burgacık yazılmıştı:

Bir şekilde içeri girmeyi başardılar. Beni diğer Deliler’le yaşamam için götürüyorlar.
Böylesi daha iyi. Arkadaşım olduğunuz için teşekkürler.
Hoşça kalın.

“Newt,” diye fısıldadı Thomas. Arkadaşının ismi ölümcül bir sözcük gibi havada asılı kaldı.

35. BÖLÜM

Kısa bir süre sonra hepsi bir arada oturuyordu. Amaçları bir sonraki adımlarının ne olduğunu konuşmaktı ama aslında söyleyecek bir şeyleri yoktu. Dördü birden sadece yere bakıyor, tek kelime etmiyorlardı. Bir nedenden dolayı Thomas, Janson'ı aklından çıkaramıyordu. Geri dönerse gerçekten de Newt'i kurtarabilir miydi? Tüm benliği İSYAN'a geri dönme fikrine karşı çıkıyordu ama geri dönerse testleri tamamlayabilecekti...

Minho kasvetli sessizliği bozdu.

"Beni dinleyin." Bir an hepsine teker teker baktı, sonra devam etti: "İSYAN'dan kaçtığımızdan beri siz ne yapmamız gerektiğini söylediyseniz yaptım. Ve şikâyet etmedim. Fazla." Thomas'a alaycı bir ifadeyle sırıttı. "Ama şimdi de ben bir karar vereceğim ve siz de söylediğimi yapacaksınız. Eğer biri karşı çıkarsa canı cehenneme."

Thomas arkadaşının ne istediğini biliyordu ve bundan hoşnuttu.

"Daha büyük amaçlarımız olduğunu biliyorum," diye devam etti Minho. "Sağ Kol'la iletişime geçmemiz, İSYAN'la ilgili ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor; tüm şu dünyayı kurtarma lülesi. Ama öncelikle Newt'i bulacağız. Bu, tartışmaya açık bir konu değil. Dördümüz -hepimiz- nereye gitmemiz gerekiyorsa gideceğiz ve Newt'i oradan çıkaracağız."

"Oraya Deli Sarayı diyorlar," dedi Brenda. Thomas ona döndü; Brenda boşluğa bakıyordu. "Ondan bahsediyor olmalı. Muhtemelen Kırmızı Üniformalılar Kayaç'a girip Newt'i buldular ve hasta olduğunu öğrendiler. Bize not bırakmasına izin verdiler. Böyle olduğundan hiç şüphem yok."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Newt. "Oraya hiç gittin mi?"

"Hayır. Her büyük şehirde bir Deli Sarayı vardır. Delileri gönderip deliliğin ötesine geçene kadar bunu onlar için dayanılabilir kılmaya çalıştıkları bir yer. Orada onlara ne yaptıklarını bilmiyorum ama kim olursanız olun hoş bir yer değil, bu yüzden yalnızca hayal edebiliyorum. Bağışık olanlar orada çalışıyor ve çok iyi para kazanıyorlar çünkü bağışık olmayan kimse Işıl'a yakalanma riskini almaz. Gitmek istiyorsanız bunu ciddi ciddi konuşmalıyız. Cephanemiz bitti, yani silahsız olacağız."

Bu kaygı verici açıklamaya rağmen Minho'nun gözlerinde umut ışığı vardı. "Ciddi ciddi konuşuldu zaten. En yakındaki nerede biliyor musun?"

"Evet," diye cevapladı Jorge. "Buraya gelirken oradan geçtik. Vadinin en ucunda, batıdaki dağların hemen karşısında."

Minho bir defa ellerini çırptı. “O halde oraya gidiyoruz. Jorge, bu lüle parçasını gökyüzüne çıkar.”

Thomas en azından küçük bir tartışma ya da karşı çıkma beklemişti ama hiçbiri olmadı.

“Ufak bir maceraya hayır demem, *muchacho*,” dedi Jorge ayağa kalkıp. “Yirmi dakika içinde orada oluruz.

Jorge zamanlama konusunda haklıydı. Şaşırtıcı bir biçimde yeşil olan dağın yamacına doğru uzanan ormanın ucunda bir açıklığa Kayaç’ı indirdi. Ağaçların yansı cansızdı ama diğer yarısı yıllar süren aşırı sıcağın ardından yeni yeni kendine gelmiş gibi görünüyordu. Dünyanın bir gün muhtemelen güneş ışınlarının etkisinden kurtulacağını ama o zaman da yaşayan insan kalmayacağını düşünmek Thomas’ın canını sıktı.

Kargo rampasından indi ve yaklaşık elli metre ilerideki duvarlarla çevrili, Deli Sarayı denilen yere dikkatlice baktı. En yakındaki kapı açılmaya başladı ve iki kişi göründü, ikisinin de elinde büyük Fırlatıcılar vardı. Bitkin görünüyorlardı ama yorgun bir şekilde korumacı duruş alarak silahlarını doğrulttular; Kayaç’ın yaklaştığını duymuş ya da görmüşlerdi belli ki.

“İyi bir başlangıç değil,” dedi Jorge.

Korumalardan biri bağırarak bir şey söyledi ama Thomas ne dediğini anlayamadı. “Gidip konuşalım. Fırlatıcıları olduğuna göre bağışık olmalılar.”

“Deliler burayı ele geçirmediyse,” diye belirtti Minho ve ardından tuhaf bir sırıtışla Thomas’a baktı. “Her şekilde içeri gireceğiz ve Newt’i almadan çıkmayacağız.”

Cesaretle, yavaş yavaş kapıya doğru yürürken panik yaratacak bir şey yapmamaya özen gösteriyorlardı. Bir kez daha Fırlatıcı bombasıyla vurulmak, Thomas’ın en son istediği şeydi. İlerledikçe iki korumanın yakından daha kötü göründüğünü fark etti. Pis, terlilerdi ve yara bere içinde kalmışlardı.

Kapının önünde durdular ve korumalardan biri öne çıktı. “Siz de kimsiniz?” diye sordu. Siyah saç ve sakalları vardı ve yanındakinden daha uzundu. “Arada gelen bilimci sersemlere benzemiyorsunuz.”

Denver’daki havaalanında olduğu gibi burada da konuşmayı Jorge yaptı. “Geldiğimizden haberiniz olamazdı, *muchacho.* Biz İSYAN’danız ve adamlarımızdan biri yakalanıp yanlışlıkla buraya getirilmiş. Onu alacağız.”

Thomas şaşırmıştı. Aslında Jorge’nin söylediği teknik olarak doğruydu.

Koruma etkilenmiş görünmüyordu. “Sizin şaşaalı İSYAN işiniz umurumda mı sanıyorsun? Buraya gelip de buranın sahibi gibi davranan ilk kendini beğenmiş değilsiniz. Deliler’le mi takılmak istiyorsunuz? Nasıl isterseniz. Özellikle de son zamanlarda olanlardan sonra.” Kenara çekilip abartılı bir karşılama hareketi yaptı. “Deli Sarayı’nda kaldığınız sürenin tadını çıkarın. Kolunuzu ya da gözünüzü kaybetmeniz durumunda iade ya da değişim yapılmaz.”

Thomas ortamdaki gerilimi fazlasıyla hissediyordu ve Minho’nun zekice bir yorum yaparak adamları çileden çıkarmasından korkuyordu, bu yüzden çabucak konuştu. “Son zamanlarda olanlar derken ne demek istiyorsunuz? Neler oluyor?”

Adam omuz silkti. “Burası çok sevimli bir yer değil ve bu, bilmeniz gereken tek şey.” Başka bir şey söylemedi.

Thomas daha şimdiden buradaki işleyişten hoşlanmamıştı. “Pekâlâ... buraya son bir-iki gündür yeni...” *Deli* demek doğru gelmiyordu, “insanların gelip gelmediğini biliyor musunuz? Kayıt tutuyor musunuz?”

Kısa, tıknaz ve kafasını kazıtmış olan koruma boğazını temizledi ve ardından yere tükürdü. “Kimi arıyorsunuz? Kız mı, erkek mi?”

“Erkek,” diye cevapladı Thomas. “Adı Newt. Benden biraz daha uzun; kumral, uzun saçlı sayılır. Topallıyor.”

Adam yeniden tükürdü. “Bir şeyler biliyor olabilirim. Ama bilmek ve söylemek farklı şeyler. Siz çocukların çok parası var gibi görünüyor. Paylaşmak ister misiniz?”

Thomas, umutlanmayı göze alarak yüzü öfkeyle gerilmiş olan Jorge’ye baktı.

Jorge bir şey diyemeden Minho konuştu: “Paramız var, lüle kafa. Şimdi, arkadaşımızın nerede olduğunu söyle.”

Koruma, Fırlatıcısını onlara doğru sertçe doğrulttu. “Bana nakit kartınızı gösterin aksi takdirde bu konuşma sonlanmıştır. En az bin istiyorum.”

Gözleri yere sabitlenen Minho, “Hepsi onda,” dedi, başparmağıyla Jorge’yi göstererek. “Açgözlü herif.”

Jorge kartını çıkarıp salladı. “Bunu almak için beni öldürmeniz gerek ve parmak izim olmadan işinize yaramayacağını biliyorsunuz. Paranı alacaksın, *hermano.* Şimdi bize yolu göster.”

“Pekâlâ,” dedi adam, “beni takip edin. Ve unutmayın, vücudunuzun herhangi bir kısmını bir Deli’yle talihsiz bir karşılaşma sonucu

kaybederseniz o parçanızı geride bırakıp son hız koşmanızı tavsiye ederim. Bacak değilse tabii.”

Arkasını dönüp açık kapıdan içeri girdi.

36. BÖLÜM

Deli Sarayı korkunç, leş bir yerdi. Kısa boylu koruma fazlasıyla konuşkan çıktı ve dehşet verici alanın kaosunda yürürken Thomas'ın istemediği kadar bilgi verdi.

Hastalar için olan bu köyün orta kısımda ortak kullanım alanları -kafeterya, revir, dinlenme yeri- ve sıra sıra derme çatma konutlarla bir dizi halka içinde halka olduğunu açıkladı. Saraylar insani sayılıyordu; delilik onları ele geçirene kadar hastaların kalması için bir sığınaktı. Ondan sonra güneş ışınlarının en kötü olduğu dönemde terk edilmiş uzak yerlere gönderiliyorlardı. Sarayları inşa edenler, hasta insanlara son kez doğru düzgün yaşama fırsatı tanımak istemişlerdi. Proje, ayakta kalan şehirlerin yakınlarında hemen hayata geçirilmişti.

Fakat iyi niyetli amaçlarla başlayan bu fikir, kötü sonuçlanmıştı. Bir yeri hiç umudu olmayan ve korkunç bir delilik döngüsüne girmek üzere olduklarını bilen insanlarla doldurmak sonunda insan tarihinin bilinen en sefil anarşik bölgelerinin ortaya çıkmasına sebep olmuştu. Zaten çoktan karşı karşıya kaldıkları durumdan daha kötü ceza ya da sonuçlar olamayacağını bilen kişilerle suç oranı aşırı derecede artmıştı. Böylece bu bölgeler suç yuvaları haline gelmişti.

Grup evlerin önünden geçerken -bakımsız kalmış barakalardan başka bir şey değillerdi- Thomas böyle bir yerde yaşamanın ne kadar berbat olduğunu düşündü. Önünden geçtikleri evlerin çoğunun camları kırılmıştı ve koruma bu kasabalarda cama izin verilmesinin ne kadar büyük bir hata olduğunu açıkladı. Buradaki bir numaralı silah olmuştu. Sokaklar çöp doluydu ve Thomas henüz kimseyi görmemiş olsa da arkadaşlarının ve kendisinin gölgelerin ardından izlendiği hissine kapıldı. Uzaklarda birinin bağırarak açık saçık bir şey söylediğini duydu; ardından başka bir yönden gelen çığlık Thomas'ı iyice gerdi.

"Burayı neden kapatmıyorlar ki?" diye sordu, gruptan konuşan ilk kişiydi. "Yani, bu kadar kötüye gittiyse."

"Kötüye gitmek mi?" diye sordu koruma. "Kötü göreceli bir kavramdır. Burası böyle bir yer. Bu insanlarla başka ne yapacaksın ki? Kale gibi şehirlerde sağlıklı insanlarla takılmalarına izin veremezsin. Deliliğin ötesine geçmiş Deliler'in arasına bırakıp canlı canlı yenmelerine de göz yumamazsın. Ve henüz hiçbir hükümet, insanlar Işıl'ı kapar kapmaz onları

öldürecek kadar umutsuz duruma düşmedi. Bu iş böyle. Ayrıca burası bağışık olanların iyi para kazanmasının da yolu, çünkü burada başka kimse çalışmaz.”

Açıklamaları Thomas'ı fazlasıyla kasvete boğdu. Dünya acınacak haldeydi. Belki de testleri tamamlamalarında İSYAN’a yardım etmeyerek bencillik ediyordu.

Kasabaya girdiklerinden beri suratı iğrenme ifadesiyle buruşmuş olan Brenda konuştu: “Neden olduğu gibi söylemiyorsun? Hastalar, vicdanınız onlardan kurtulmak için yeterince rahat olacak kadar kötüleşene kadar onların bu terk edilmiş yerde takılmalarına izin veriyorsunuz.”

“Bu, durumu özetliyor,” diye cevapladı koruma duygusuzca. Thomas adama sempati duyuyordu ama daha çok acımıştı.

Hepsi de yıkık dökük ve pis olan sıra sıra evlerin önünden geçerek yürümeye devam ettiler. “Herkes nerede?” diye sordu Thomas. “Buranın ağzına kadar dolu olacağını sanmıştım. Ayrıca daha önce bir şeyler olduğunu söylerken neyi kastettiniz?”

Bu kez bıyıklı olan cevap verdi ve değişiklik olarak başka bir ses duymak iyi geldi. “Bazı şanslı olanlar Kut’u evlerinde alıyorlar. Ama çoğu Merkez Bölge’de yemek yiyor, oynuyor ya da kötü bir şeyler peşinde oluyor. Çok fazla gönderiyorlar; bizim onları buradan göndermemizden daha hızlı bir şekilde. Ayrıca bir de bağışık olanların ortadan kaybolduğu gerçeği var, sayımız her geçen gün azalıyor ve sonunda işler artık patlama noktasına gelecek. Bu sabah suyun iyice ısındığını söyleyebilirim.”

“Bağışık olanların ortadan kaybolması mı?” diye tekrarladı Thomas. Görünüşe bakılırsa İSYAN daha fazla Deney için bulabildiği her kaynağı kullanıyordu. Bunu yapmalarının tehlikeli sonuçları olsa da.

“Evet, son aylarda çalışanlarımızın neredeyse yarısı kayboldu. Ne bir iz ne de açıklama var. Bu da benim işimi bin kat zorlaştırıyor.” Thomas homurdandı. “Newt’i bulana kadar bizi kalabalıktan uzak tutup güvenli bir yere götürmeniz yeter.”

“İyi fikir,” diye ekledi Minho.

Koruma belli belirsiz omuz silkti. “Tamam. Paramı aldığım sürece.”

Korumalar sonunda Merkez Bölgenin iki çember gerisinde durup gruba beklemelerini söylediler. Thomas ve diğerleri barakalardan birinin arkasında, gölgede bir araya toplandı. Her geçen dakikayla birlikte kakofoni de artmıştı ve şimdi Saray’ın nüfusunun bu kadar yakmındayken sanki

hemen her köşede kavga varmış gibiydi. Thomas orada durup beklediği, korkunç sesler duyduğu ve korumaların Newt'i getirmeleri bile şöyle dursun, geri gelip gelmeyeceklerini merak ederek geçirdiği her saniyeden nefret etti.

Korumalar yanlarından ayrıldıktan yaklaşık on dakika sonra karşılarındaki dar patikadaki küçük kulübeden iki kişi çıktı. Thomas'ın nabzı hızlandı ve hiç de tehditkâr görünmediklerini anlamadan önce neredeyse koşarak kaçacaktı. El ele tutuşmuş bir çiftti; pis olmaları ve kırışık ve yıpranmış kıyafetler giymeleri dışında yeterince aklı başında duruyorlardı.

Gruba yaklaşıp önlerinde durdular. "Ne zaman geldiniz buraya?" diye sordu kadın.

Thomas ne diyeceğini düşünürken Brenda konuştu: "Son grupla geldik. Aslında bizimle birlikte olan bir arkadaşımızı arıyorduk. Adı Newt; kumral, topal. Onu gördünüz mü?"

Adam az önce hayatının en aptalca sorusunu duymuş gibi cevap verdi: "Burada bir sürü kumral insan var; kimin kim olduğunu nasıl bilelim? Ayrıca Newt nasıl bir isim öyle?"

Minho cevap vermek üzere ağzını açtı ama kasabanın merkezinden gelen bir ses dikkatini çekti ve hepsi birden dönüp baktı. Çift birbirine endişeli bakışlar attı. Ardından, tek kelime etmeden aceleyle evlerine gittiler. Kapıyı kapattılar ve Thomas kilidin dönme sesini duydu. Birkaç saniye sonra ahşap bir pano pencerelerini kapattı; küçük bir cam parçası dışarıya düştü.

"Burada olmaktan en az bizim kadar mutlular," dedi Thomas.

Jorge homurdandı. "Çok cana yakınlardı. Sanırım daha sonra ziyaretlerine geleceğim."

"Uzun süredir burada olmadıkları belli," dedi Brenda. "Nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Hasta olduğunu öğrenmek, buraya Deliler'le yaşamaya gönderilmek, neye dönüşeceğini başkasında görmek."

Thomas yavaşça başını salladı. Kesinlikle ızdırap verici bir durumdu.

"Bu *korumalar* nerede?" diye sordu Minho, ses tonundan sabırsızlandığı belli oluyordu. "Birini bulup ona arkadaşlarının burada olduğunu söylemek ne kadar sürer ki?"

On dakika sonra iki koruma bir köşede yeniden ortaya çıktı. Thomas ve arkadaşları oldukları yerde zıpladılar.

"Ne buldunuz?" diye sordu Minho aceleyle.

Kısa olan huzursuz görünüyor, önceki küstah tavrı yok olmuş gibi gözlerini kaçırıyordu. Thomas Merkez Bölge dedikleri yere gitmenin insanlarda hep böyle bir etki bırakıp bırakmadığını merak etti.

Ortağı cevap verdi. “Biraz soruşturmamız gerekti ama sanırım adamınızı bulduk. Tam tarif ettiğiniz gibi görünüyor ve adını seslendiğimizde bize doğru döndü. Ama...” Korumalar huzursuzca bakıştılar.

“Ama ne?” diye üsteledi Minho.

“Oldukça açık konuştuğunu belirtmeliyim; defolup gitmenizi söyledi.”

37. BÖLÜM

Sözleri Thomas’a bıçak gibi saplandı, Minho’nun nasıl hissettiğini düşünemiyordu bile.

“Bize nerede olduğunu gösterin,” diye emretti arkadaşı.

Koruma ellerini kaldırdı. “Ne dediğimi duymadın mı?”

“İşin henüz bitmedi,” diye ısrar etti Thomas. Kesinlikle Minho’nun yanındaydı. Newt’in ne söylediğinin önemi yoktu; bu kadar yakınındayken onunla konuşacaklardı.

Kısa boylu olan inatla başını salladı. “Asla. Bizden arkadaşınızı bulmamızı istediniz ve bulduk. Paramızı verin.”

“Sence şu an onunla birlikte miyiz?” diye sordu Jorge. “Bizi bir araya getirene kadar tek kuruş alamazsınız.”

Brenda bir şey söylemedi ama Jorge’nin yanında durmuş, desteğini gösterircesine başını salladı.

Thomas, Newt’in gönderdiği mesaja rağmen herkesin onu bulmaya kararlı olmasına rahatladı.

Korumalar hallerinden memnun görünmüyorlardı ve kendi aralarında fısıldayarak tartıştılar.

“Hey!” diye bağırdı Minho. “Parayı istiyorsanız gidelim hadi!”

“Pekâlâ,” dedi sonunda bıyıklı olan. Ortağı ona öfkeli bir bakış attı.
“Bizi takip edin.”

Dönüp, geldikleri yoldan ilerlediler. Minho hemen peşlerindeydi ve arkasından diğerleri geliyordu.

Saray’ın derinliklerine ilerledikleri sırada Thomas durumun daha da kötüleşemeyeceğini düşünüyordu ama kötüleşti. Binalar daha eski, sokaklar daha kirliydi. Birkaç kişinin kaldırımlarda yattığını gördü, başlarını pis çantalara ya da tomar haline getirdikleri giysilerin üzerine koymuşlardı. Her biri donuk gözlerle, katıksız neşeyle gökyüzüne bakıyordu. Kut’un adı yerinde olmuş, diye düşündü Thomas.

Korumalar yürürken üç metre yakınlarına gelenlere Fırlatıcılarını çeviriyorlardı. Bir ara perişan haldeki bir adam -kıyafetleri yırtıktı, saçları bir tür siyah yapışkanla keçe gibi olmuştu, teni kurdeşenle kaplanmıştı- uyuşturucu etkisindeki bir gencin üzerine düşüp sonra onu döverken önünden geçtiler.

Thomas yardım etmeleri gerekir mi, diye merak ederek durdu.

“Düşünme bile,” dedi kısa boylu olan, Thomas daha tek kelime edemeden. “Yürümeye devam et.”

“Ama sizin işiniz...”

Diğer koruma sözünü kesti. “Kes sesini ve işleri bize bırak. Eğer gördüğümüz her tartışma ve kavgaya karışırsak işimiz hiç bitmez. Muhtemelen ölürüz. O ikisi kendi sorunlarını kendileri çözebilir.”

“Yalnızca bizi Newt’e götürün,” dedi Minho sakince.

Yürümeye devam ettiler ve Thomas bir anda arkalarından gelen boğulurcasına çığlığı duymazdan gelmeye çalıştı.

Sonunda bir sürü kişiyle dolu alana çıkan büyük kemerli, yüksek bir duvarın önüne geldiler. Parlak harflerle yazılmış tepedeki tabela oranın Merkez Bölge olduğunu belirtiyordu. Thomas içeride neler olduğunu tam olarak çözemedi ama herkes meşgul görünüyordu.

Korumalar durdu ve bıyıklı olan gruba döndü. “Sadece bir defa soracağım. Oraya girmek istediğinize emin misiniz?”

“Evet,” diye cevapladı Minho hemen.

“Peki öyleyse. Arkadaşınız bovling salonunda. Onu gösterir göstermez paramızı istiyorum.”

“Hadi, kıpırdayalım,” diye homurdandı Jorge.

Korumaların peşinden, kemerden geçtiler ve Merkez Bölge’ye girdiler. Ardından hepsi içeriyi incelemek için durdu.

Thomas’ın aklına gelen ilk kelime *tımarhane* oldu ve bunun neredeyse kelimenin tam anlamıyla doğru olduğunu fark etti.

Deliler her yerdeydi.

Bir zamanlar mağazalar, restoranlar ve eğlence alanlarıyla çevrelendiği belli olan yuvarlak bir alanın karşısında boş boş durdular. Çoğu harap durumdaydı ve kapanmıştı. Hastaların büyük kısmı sokakta gördükleri keçeleşmiş saçlı adam kadar kötü durumda değildi ama çılgınca bir havaları vardı. Thomas’a göre hepsinin hareketleri ve davranışları... abartılıydı. Bazıları birbirlerinin sırtına sertçe vururken gözlerinde vahşi bir ifadeyle isterikçe gülüyordu. Diğerleri ellerini yüzlerine kapatmış, kontrol edilemez biçimde ağlıyor, tek başlarına ya yerde ya da daire çizerek yürürken hıçkırıyordu. Her yerde ufak çaplı kavgalar çıkmıştı ve bazı yerlerde kıpkırmızı suratlı, boyunlarındaki damarlar kabarmış insanlar boğazlarını yırtarcasına bağırıyorlardı.

Bir de grup halinde toplanmış, ellerini önlerinde birleştirmiş ve her an bir saldırı bekliyorlarmışçasına sürekli sağa sola bakanlar vardı. Ve tıpkı Thomas'ın dış halkalarda gördüğü gibi bazı Deliler Kut'un bulanıklığında kaybolmuş, gülümseyerek yerde oturuyor ya da yatıyor ve kaosu umursamıyordu. Etrafta silahlarını hazır şekilde tutarak dolaşan birkaç koruma vardı ama sayıca çok azlardı.

“Hatırlat da buradan ev almayayım,” diye espri yaptı Minho.

Thomas gülmeyi başaramadı. Oldukça gergindi ve işlerinin bir an önce bitmesini istiyordu.

“Nerede bu bovling salonu?” diye sordu.

“Şu tarafta,” dedi kısa boylu koruma.

Sola doğru yöneldi ve Thomas ile diğerleri peşlerinden gelirken duvarın yakınında kaldı. Brenda Thomas'ın yanından yürüyordu, her adımda kolları birbirine değiyordu. Thomas onun elini tutmak istiyordu ama dikkati kendine çekecek bir harekette bulunmak da istemiyordu. Bu yerde ne olacağı belli olmazdı ve çok zorunda kalmadıkça bir şey yapmak istemiyordu.

Küçük grup yaklaşıp yanlarından geçerken Deliler'in çoğu hararetli etkinliklerini bırakıp onlara bakıyordu. Thomas bakışlarını yerden kaldırmadı, biriyle göz teması kurarsa o kişinin düşmanca tavır takınmasından ya da kendisiyle konuşmaya çalışmasından korkuyordu. Yuhalamalar ve ıslıklar geliyordu ve yürümeye devam ettikleri sırada kötü şakalar ya da hakaretler yağdırıyorlardı. Harap edilmiş bir marketin önünden geçtiler ve Thomas açık pencerelerden -camları çoktan kırılmıştı- neredeyse tüm rafların boş olduğunu gördü. Muayenehane ve sandviç dükkânı vardı ama ikisinden de ışık gelmiyordu.

Biri Thomas'ı gömleğinin omzundan yakaladı. Thomas eli üzerinden çekerken kim olduğunu görmek için arkasını döndü. Bu bir kadındı; koyu renk saçları darmadağındı ve çenesinde yara izi vardı ama bunların dışında kısmen normal görünüyordu. Kaşlarını çattı ve bir dakika ona baktıktan sonra ağzını olabildiğince açıp sağlıklı duran ancak bir süredir fırçalanmamış gibi görünen dişlerini ve rengi solmuş, kabarık dilini ortaya çıkardı. Ardından yeniden ağzını kapadı.

“Seni öpmek istiyorum,” dedi kadın. “Ne dersin, Bağışık?” Güldü; homurtu dolu, çılgın bir kıkırdamadan başka bir şey değildi ve bir elini hafifçe Thomas'ın göğsünde gezdirdi.

Thomas hızla geri çekildi ve yürümeye devam etti; korumanın kötü bir şey olmadığından emin olmak için dönüp arkasına bile bakmadığını fark etmişti.

Brenda ona yaklaşıp fısıldadı: “Bu, şimdiye kadar ki en ürkütücü şey olabilirdi.”

Thomas yalnızca başıyla onayladı ve ilerlemeye devam etti.

38. BÖLÜM

Bovling salonunun kapısı yoktu; üzeri kalın bir pas tabakasıyla kaplanmış olan, açıkta duran menteşelere bakılırsa kapılar uzun zaman önce çıkartılıp atılmıştı. Girişin üzerinde büyük, tahta bir tabela asılıydı ama yazılar silinmiş, yalnızca renklerin soluk çizikleri kalmıştı.

“Arkadaşınız orada,” dedi bıyıklı koruma. “Şimdi, ödemeyi yapın.”

Minho adamın yanından geçip boş girişe doğru ilerledi ve içeriyi görebilmek için boynunu eğdi. Ardından dönüp Thomas’a baktı. “Arka tarafta,” dedi endişeyle yüzünü buruşturarak. “İçerisi karanlık ama kesinlikle o.”

Thomas arkadaşını bulma konusunda o kadar endişelenmişti ki ona ne söyleyecekleri hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Newt neden defolup gitmelerini söylemişti ki?

“Paramızı istiyoruz,” diye tekrarladı koruma.

Jorge etkilenmiş görünmüyordu. “Kayaç’a güvenli bir şekilde gitmemizi sağlarsanız iki katını alırsınız.”

İki koruma bunu düşündü; bu kez konuşma sırası kısa boyludaydı. “Üç katı. Ve boş konuşmadığınızdan emin olmak için yansını şimdi istiyoruz.”

“Anlaştık, *muchacho.”*

Jorge kartını çıkanp para transferini gerçekleştirmek üzere korumanınkine değdirirken Thomas İSYAN’ın parasını çaldıkları için gaddarca bir tatmin hissetti.

“Burada bekleyeceğiz,” dedi koruma işleri bittiğinde.

“Hadi,” dedi Minho. Cevap beklemeden içeri girdi.

Thomas kaşlarını çatmış olan Brenda’ya baktı.

“Sorun nedir?” diye sordu sanki tek bir sorun varmış gibi.

“Bilmiyorum,” diye cevapladı kız. “Sadece içimde kötü bir his var.”

“Evet, ikimizin de.”

Brenda ona isteksizce gülümseyip elini tuttu ve Thomas bu kez memnuniyetle karşılık verdi; Jorge hemen arkalarında, bovling salonuna gittiler.

Hafızası silindiğinden beri Thomas’ın aklında, diğer birçok konuda olduğu gibi, bovling salonunun da nasıl bir yer olması gerektiği ve işlevi hakkında

görüntüler vardı ama hiç oynadığını hatırlamıyordu. Girdikleri alanınsa beklediği yerle alakası yoktu. İnsanların bir zamanlar topları yuvarladığı şeritler tamamen mahvolmuştu, ahşap panellerin çoğu sökülmüş ya da kırılmıştı. Boş yerleri uyuyan ya da boş boş tavana bakan insanların olduğu uyku tulumları ve battaniyeler doldurmuştu. Brenda yalnızca zenginlerin Kut alabildiğini söylemişti, bu yüzden Thomas insanların böyle bir yerde onu kullandıklarını belli etmeye nasıl cesaret edebildiklerini merak etti. Binlerinin onlardan ilacı almak için her şeyi yapmayı göze almasının çok sürmeyeceğini düşündü. Eskiden lobutların durduğu gözlerden bazılarında ateş yakılmıştı ki bu çok da güvenli değildi. Ama en azından her ateşin başında oturup ilgilenen biri vardı. Yanan tahta kokusu havaya yayılıyordu ve dumanlı pus karanlığı sarmıştı.

Minho yaklaşık otuz metre uzaklıkta, sol taraftaki hattı gösterdi. Orada pek fazla kişi yoktu -çoğu orta hatlarda toplanmış görünüyordu- ama Thomas karanlığa rağmen Newt'i hemen gördü. Ateşin ışığında parlayan uzun, kumral saçı ve topallayan vücut yapısını hemen tanımıştı. Sırtı onlara dönüktü.

"Hadi bakalım," diye fısıldadı Thomas, Brenda'ya.

Battaniyelerin altında kestiren insan labirentinde dikkatle ilerleyip Newt'in yanına giderken kimse onları dikkate almadı. Thomas yürüdüğü yere dikkat ediyordu; istediği en son şey bir Deli'nin üzerine basıp bacağından ısırılmaktı.

Newt'ten üç metre uzaktaydılar ki çocuk aniden bovling salonunun siyah duvarlarında yankılanan yüksek bir sesle konuştu. "Siz kahrolası çıkıntılara defolup gitmenizi söylemiştim!"

Minho durunca Thomas az kalsın ona çarpacaktı. Brenda, Thomas'ın elini sıkıp bıraktı ve Thomas ancak o an ne kadar terlediğini fark etti. Newt'ten bu sözleri duymak ona bir şekilde boşa uğraştıklarını bildiriyordu. Arkadaşı asla eskisi gibi olmayacaktı; önünde yalnızca daha karanlık günler vardı.

"Seninle konuşmamız lazım," dedi Minho, Newt'e birkaç adım daha yaklaşırken. Yan yatmış sıska bir kadının üzerinden geçmek zorunda kaldı.

"Daha fazla yaklaşma," diye karşılık verdi Newt. Sesi yumuşaktı ama tehdit doluydu. "O caniler beni buraya bir sebepten dolayı getirdiler. Benim Kayaç'ta saklanan lanet bir Bağışık olduğumu sandılar. Beynimi yiyen Işıl'ı gördüklerinde ne kadar şaşırdıklarını tahmin edersiniz. Beni bu fare deliğine tıkarak vatandaşlık görevlerini yerine getirdiklerini söylediler."

Minho bir şey söylemeyince Thomas, Newt'in sözlerinin kendisini etkilemesine izin vermeden konuştu: "Biz neden buradayız sanıyorsun, Newt? Orada kalmak zorunda olduğun ve yakalandığın için üzgünüm. Seni buraya getirdikleri için. Ama seni çıkarabiliriz; zaten kimin girip çıktığını umursamıyorlar bile."

Newt onlara bakmak için yavaşça döndü. Çocuğun elinde Fırlatıcı olduğunu gören Thomas'ın midesi kasıldı. Sanki üç gündür hiç durmadan koşuyor, kavga ediyor ve tepelerden düşüyormuş gibi üstü başı perişan görünüyordu. Gözlerindeki öfkeye rağmen henüz deliliğe teslim olmamıştı.

"Hey, yavaş," dedi Minho hafifçe gerileyerek ve yerde yatan kadının üzerine basmaktan güçlükle kaçındı. "Sakin ol. Konuşurken suratıma Fırlatıcı doğrultmana gerek yok. Hem onu nereden buldun sen?"

"Çaldım," diye cevapladı Newt. "Beni... mutsuz eden bir korumadan aldım."

Newt'in elleri hafifçe titriyordu ve bu Thomas'ın endişelenmesine neden oldu; çocuğun parmağı tetiğin üzerindeydi.

"Ben... iyi değilim," dedi Newt. "Dürüst olmam gerekirse, siz çıkıntıların benim için gelmesine minnettarım. Ciddiyim. Ama lanet olsun ki her şey burada bitecek. Şimdi arkanızı dönecek, kapıdan çıkıp Kayaç'a gidecek ve uçacaksınız. Anladınız mı?"

"Hayır, Newt, anlamıyorum," dedi Minho, sesindeki hüsran artarken. "Bu yere gelebilmek için hayatımızı riske attık, sen bizim arkadaşımızsın ve seni eve götüreceğiz. Delirirken mızmızlanmak mı istiyorsun? Tamam. Ama bunu bizimle yapacaksın, bu Delilerle değil."

Newt o kadar hızlı bir şekilde ayağa fırladı ki Thomas neredeyse geriye doğru sendeleyecekti. Newt Fırlatıcısını kaldırıp Minho'ya nişan aldı. "Ben bir Deliyim, Minho! Ben Deliyim! Bunu neden o küçük beynine sokamıyorsun? Sende Işıl olsa ve neler yaşamak üzere olduğunu biliyor olsan arkadaşlarının, etrafında olup buna tanık olmalarını ister miydin? Ha? İster miydin?" Sözlerini bitirirken artık bağırıyordu ve her geçen dakika daha çok titriyordu.

Minho hiçbir şey söylemedi ve Thomas bunun nedenini biliyordu. Kendisi de söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu ama çabaları boşunaydı.

Newt'in öfkeli bakışları Thomas'a kaydı.

"Ve *sen*, Tommy," dedi Newt sesini alçaltarak. "Buraya gelip sizinle gelmemi istemeye nasıl cüret edersin? Ne büyük bir cüret. Seni görmek bile

midemi bulandırıyor.”

Thomas donakaldı. Hiç kimsenin söyledikleri canını bu kadar yakmamıştı. Hiçbir şey.

39. BÖLÜM

Thomas bu sözler üzerine bir açıklama bulamadı. “Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu.

Newt cevap vermedi, titreyen elleri ve Thomas’ın göğsüne doğrulttuğu Fırlatıcısıyla ona sertçe bakmakla yetindi. Fakat sonra sakinleşti ve yüzü yumuşadı. Silahını alçaltıp yere baktı.

“Newt, anlamıyorum,” diye sessizce üsteledi Thomas. “Neden bunları söylüyorsun?”

Newt yeniden başını kaldırdı, saniyeler önce orada olan öfke kaybolmuştu. “Üzgünüm, çocuklar. Üzgünüm. Ama beni dinlemeniz lazım. Her saat daha da kötüleşiyorum ve aklım başımda geçireceğim fazla zamanım kalmadı. Lütfen gidin.”

Thomas tartışmak için ağzını açtığında Newt ellerini kaldırdı. “Hayır! Sen daha fazla konuşma. Sadece... Lütfen. Lütfen gidin. Size yalvarıyorum. Benim için bunu yapmanız için yalvarıyorum. Burada benim gibi olan bir grupla tanıştım. Bugün ilerleyen saatlerde buradan kaçıp Denver’a gitmeyi planlıyorlar. Onlarla gideceğim.”

Duraksadığında Thomas sessiz kalmak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Neden kaçıp Denver’a gitmek istiyorlardı ki?

“Anlamanızı beklemiyorum ama artık sizinle birlikte olamam. Benim için zaten yeterince zor olacak ve sizin şahit olduğunuzu bilmek bunu yalnızca daha kötü hale getirecek. Ya da en kötüsü, size zarar verebilirim. O yüzden burada vedalaşalım ve sonra da beni eski iyi günlerimden hatırlayacağınıza söz verebilirsiniz.”

“Bunu yapamam,” dedi Minho.

“Sökeyim!” diye bağırdı Newt. “Şu an sakin olmamın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Söyleyeceğimi söyledim. Şimdi çıkın buradan! Anlıyor musunuz? Defolun!”

Biri Thomas’ı omzundan dürtünce Thomas arkasına döndü ve birkaç Deli’nin arkalarında toplandığını gördü. Thomas’ı dürten kişi uzun boylu, göğsü yapılı, uzun yağlı saçları olan bir adamdı. Yeniden öne uzanıp parmak uçlarını Thomas’ın göğsüne değdirdi.

“Yeni arkadaşımız onu yalnız bırakmanızı istiyor,” dedi adam. Konuşurken dudaklarını yalamak için dilini çıkarıyordu.

“Bu seni ilgilendirmez,” diye cevap verdi Thomas. Tehlikeyi sezebiliyor ama nedense umursamıyordu. İçinde yalnızca Newt için endişelenecek kadar yer vardı. “Buraya gelmeden önce o bizim arkadaşımızdı”

Adam bir elini yağlı saçlarında gezdirdi. “O çocuk artık bir Deli, biz de öyleyiz. Bu durumda da bizi ilgilendirir. Şimdi... onu *rahat bırakın.”*

Thomas cevap veremeden Minho konuştu. “Hey, psikopat, belki kulakların Işıl’dan tıkanmıştır. Bu Newt ile bizim aramızda. *Sen* git.”

Adam yüzünü buruşturdu, ardından yumruğuyla sıktığı kırık cam parçasını göstermek için bir elini kaldırdı. Tuttuğu yerden kan damlıyordu.

“Ben de karşı koymanızı umuyordum,” diye homurdandı. “Sıkılmıştım.”

Kolunu kaldırdı ve cam parçası Thomas’ın suratına doğru kaydı. Thomas yere eğildi ve darbenin yönünü değiştirmek için ellerini uzattı. Ama silah ona vurmadan Brenda araya girdi ve adamın koluna vurarak camın elinden fırlamasını sağladı. Ardından Minho adamın üzerine atlayıp onu yere devirdi. Az önce Newt’in yanına giderken üzerinden atladığı yerde yatan kadının üzerine düştüler ve kadın sağa sola savrularak etrafı tekmelemeye başladı. Çok geçmeden üçü birden güreş müsabakasındaymış gibi birbirlerine girdiler.

“Kesin şunu!” diye bağırdı Newt. “Hemen kesin!”

Thomas olduğu yerde donakalmış, Minho’ya yardım etmek üzere araya girmek için çömelmiş bekliyordu. Ama arkasına dönünce Newt’in gözlerinden öfke saçarak, Fırlatıcısını ateş etme pozisyonunda tuttuğunu gördü. “Durun yoksa ateş etmeye başlarım ve kime denk geldiği umurumda bile olmaz.”

Yağlı saçlı adam arbedeyi yararak ayağa kalktı ve bu sırada kadının kaburgalarını tekmeledi. Suratı çiziklerle kaplanmış Minho ayağa kalkarken kadın acı acı bağırdı.

Fırlatıcı’nın şarjörünün elektrikli sesi havayı doldurduğu sırada Thomas yanık ozonun kötü kokusunu aldı. Ardından Newt tetiği sıktı. Mermi, Yağlı Saçlı’nın göğsüne çarptı ve yıldırım şeritleri üzerini sararken adam bağırarak yere düştü; bacakları kaskatı kesilmişti, ağzından salyalar akıyor, kıvranıyordu.

Thomas olayların aniden beklenmedik şekilde değişmesine inanamıyordu. Gözleri kocaman açılmış halde Newt’e baktı, bu yaptığına memnun olmuştu ve Fırlatıcı’yı kendisine ya da Minho’ya nişan almadığı için mutluydu.

“Ona durmasını söylemiştim,” diye yan fısıldadı Newt. Ardından silahını Minho’ya doğrulttu ama kolları titrediği için Fırlatıcı da titriyordu. “Şimdi gidiyorsunuz. Daha fazla tartışma istemiyorum. Üzgünüm.”

Minho ellerini kaldırdı. “Beni vuracak mısın? Eski dostum?”

“Gidin,” dedi Newt. “Kibarca rica ettim. Şimdi söylüyorum. Bu zaten yeterince zor. Gidin.”

“Newt, hadi çıkalım...”

“Gidin!” Newt, Minho’ya yaklaştı ve silahı daha şiddetle doğrulttu. “Defolun buradan!”

Thomas gördüklerinden nefret etmişti; Newt’i saran bu katıksız vahşilikten. Tüm vücudu titriyordu ve gözlerinde akıl sağlığından bir belirti kalmamıştı. Aklını yitiriyordu, tamamen.

“Gidelim,” dedi; bu, şimdiye kadar ağzından çıkan en acı şeydi. “Hadi.”

Minho’nun bakışı Thomas’a kaydı, kalbi paramparça olmuş gibi bakıyordu. “Ciddi olamazsın.”

Thomas yalnızca başını onaylamasına sallayabildi.

Minho’nun omuzları çöktü, bakışlarını indirdi. “Dünya nasıl bu kadar fena oldu?” Kelimeler ağzından güçlükle çıkmıştı, sessiz ve acı dolu.

“Üzgünüm,” dedi Newt, yüzünden yaşlar süzülüyordu. “Ben... Gitmezseniz sizi vuracağım. Şimdi.”

Thomas buna bir saniye daha katlanamayacakb. Brenda’nın elini tuttu, ardından Minho’yu kolunun üst kısmından yakaladı, yerde yatanların üzerinden atlayarak ve battaniyelerin arasından kendine yol açarak onları çıkışa doğru çekiştirmeye başladı. Minho karşı çıkmadı, Thomas da ona bakmaya cesaret edemedi ve Jorge’nin de peşlerinden geliyor olmasını umdu. Sadece ilerledi; koridordan geçip kapılardan dışarıya, Merkez Bölgeye çıktı, Deliler’in karmakarışık kalabalığına.

Newt’ten uzağa. Arkadaşından ve hastalıklı beyninden uzağa.

40. BÖLÜM

Kendilerine oraya kadar eşlik eden korumalardan hiç iz yoktu ama bovling salonuna ilk girdikleri zamankinden de fazla Deli vardı. Üstelik birçoğu yeni gelenleri bekliyormuş gibi görünüyordu. Muhtemelen Fırlatıcı'nın ateşlenme sesini ve vurulan adamın çığlıklarını duymuşlardı. Belki de biri çıkıp onlara haber vermişti. Durum her neyse, Thomas kendisine bakan herkesin sanki deliliğin ötesine geçtiğini ve insan ziyafetine aç olduğunu hissediyordu.

"Şu soytarılara bakın," diye seslendi içlerinden biri.

"Evet, çok tatlı değiller mi!" diye karşılık verdi bir başkası. "Hadi gelin de Deliler'le oynayın. Yoksa bize katılmak üzere miydiniz?"

Thomas yürümeye devam etti; Merkez Bölge'nin kemerli girişine yöneldi. Minho'nun kolunu bırakmıştı ama Brenda'nın elini hâlâ tutuyordu. Kalabalığın arasında yürüdüler ve Thomas sonunda insanların bakışlarına karşılık vermeyi kesmek zorunda kaldı. Tek gördüğü delilik ile kana susamışlıktı; bir sürü yaralı ve kanlı surata kıskançlık kazınmıştı. Koşmak istiyordu ama bunu yaparsa kalabalığın kurt sürüsü gibi saldıracağını hissediyordu.

Kemere ulaştılar ve duraksamadan geçtiler. Thomas onları ana caddeye yönlendirdi ve yıkık dökük ev halkalarını geçtiler. Merkez Bölge'deki şamata onlar gittikleri için yeniden başlamış gibiydi; çılgına dönmüş gibi atılan kahkahaların tüyler ürpertici sesi ve vahşi çığlıklar grubu takip ediyordu. Seslerden uzaklaştıkça Thomas'ın gerginliği de azalıyordu. Minho'ya nasıl olduğunu sormaya cesaret edemiyordu. Hem zaten cevabı biliyordu.

"Koşun!" diye bağırdı biri. "Koşun!"

Onları bırakan korumalar köşeden son sürat gelirken Thomas hemen durdu. Adamlar yavaşlamadan kasabanın ve Kayaç'ın olduğu en uzak halkaya doğru koştular. İkisinin de Fırlatıcısı yoktu artık.

"Hey!" diye bağırdı Minho. "Buraya gelin!"

Bıyıklı koruma dönüp baktı. "Kaçın dedim, sizi aptallar! Hadi!"

Thomas düşünmekle vakit kaybetmedi. Bunun tek seçeneği olduğunu bilerek onların peşinden koştu. Minho, Jorge ve Brenda da hemen peşinden geliyorlardı. Arkasına bakınca en az bir düzine Deli'nin onları kovaladığını

gördü. Hepsi de çılgına dönmüş gibiydi, sanki bir düğmeye basılmış ve hepsi birden deliliğin ötesine geçmişti.

“Ne oldu?” diye sordu Minho nefes nefese.

“Bizi Bölge’den uzaklaştırdılar!” diye bağırdı kısa boylu. “Yemin ederim ki bizi yiyeceklerdi. Zor kaçtık.”

“Sakın durmayın!” diye ekledi diğer koruma. İkisi birden aniden farklı bir yöne dönüp gizli kalmış bir sokağa girdiler.

Thomas ve arkadaşları Kayaç’a giden çıkışa doğru koşmaya devam ettiler. Arkalarından ıslıklar ve yuhalamalar geliyordu ve Thomas takipçilerini daha iyi görebilmek için arkasına bakma riskini aldı. Yıpranmış kıyafetler, keçe gibi saçlar, pis suratlar. Ama arayı kapatamıyorlardı.

“Bizi yakalayamazlar!” diye bağırdı dış kapı görüş alanına girdiğinde. “Devam edin, neredeyse geldik!”

Yine de Thomas hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koşuyor, kendini Labirent’tekinden çok daha fazla zorluyordu. Deliler’e yakalanma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

Grup kapıya ulaştı ve hiç durmadan dışarı çıktı. Kapıyı kapamakla uğraşmadılar, Jorge kumandasındaki düğmelere basıp kargo kapısını açarken doğruca Kayaç’a koştular.

Rampaya geldiler ve Thomas koşarak çıkıp kendini içeri attı. Dönüp bakınca arkadaşlarının da etrafında yere yığıldığını gördü, rampa kapanmak için yukarı çıkarken gıcırdıyordu. Onları kovalayan Deliler asla zamanında ulaşamazlardı ama yine de koşmaya, çığlık atmaya ve saçma sapan bağırmaya devam ettiler. Bir tanesi eğilip yerden bir taş alıp fırlattı. Taş alete ulaşamadan yere düştü.

Kapı kapanır kapanmaz Kayaç havalandı.

Kendilerini toparladıklarında Jorge gemiyi yerden birkaç metre kaldırmıştı. Deliler artık bir tehdit değildi; hiçbirinin silahı yoktu. Yani en azından kendilerini duvarın dışına kadar takip edenlerin.

Thomas gözetleme deliklerinden birinin önünde Minho ve Brenda’yla durmuş, aşağıdaki çılgına dönmüş öfkeli kalabalığı izliyordu. Gördüklerinin gerçek olduğuna inanması güçtü.

“Şunlara bakın,” dedi Thomas. “Kimbilir birkaç ay önce ne yapıyorlardı. Yüksek binalarda yaşıyor, belki bir ofiste çalışıyorlardı. Şimdiyse vahşi hayvanlar gibi insanları kovalıyorlar.”

“Birkaç ay önce ne yaptıklarını söyleyeyim,” diye karşılık verdi Brenda. “Perişan haldeydiler, kaçınılmaz olduğunu bildikleri halde Işıl’a yakalanmaktan ölesiye korkuyorlardı.”

Minho çaresizce ellerini kaldırdı. *“Onlar* için nasıl endişelenebilirsin? Ben daha demin yalnız mıydım? Arkadaşımla. Adı Newt hani.”

“Yapabileceğimiz bir şey yoktu,” diye seslendi Jorge kokpitten. Thomas onun acımasızlığı karşısında yüzünü buruşturdu.

Minho dönüp Jorge’ye baktı. “Kes sesini ve uç, lüle kafa.”

“Elimden geleni yapacağım,” dedi Jorge iç geçirerek. Cihazların ayarlarıyla oynadı ve gemiyi harekete geçirdi.

Minho sanki erımişçesine yere yığıldı. “Fırlatıcısının bombaları bittiğinde ne olacak?” diye sordu ortaya, duvardaki boş bir noktaya bakarak.

Thomas nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, göğsünü dolduran ızdırabı ifade etmesinin bir yolu yoktu. Minho’nun yanında yere çöktü ve Kayaç havada yükselip Deli Saray’ından uzağa uçarken konuşmadan oturdu.

Newt gitmişti.

41. BÖLÜM

Sonunda Thomas ve Minho yerden kalkmayı başardı ve Brenda, kokpitte Jorge'ye yardım ederken onlar da gidip ortak alandaki koltuğa oturdular.

Şimdi düşünecek zamanları vardı ve olanlann gerçekliği Thomas'a olanca şiddetiyle çarptı. Thomas Labirent'e geldiğinden beri Newt onun yanında olmuştu. Thomas ne kadar iyi arkadaş olduklarını o ana kadar algılamamıştı. Kalbi ağrıdı.

Kendine Newt'in ölmediğini hatırlatmaya çalıştı. Ama bazı yönlerden bakıldığında bu daha kötüydü. Birçok yönden. Deliliğin kucağına düşmüştü ve etrafı kana susamış Deliler'le sarılıydı. Ve onu bir daha göremeyeceği ihtimali neredeyse dayanılmazdı.

Minho sonunda cansız bir tonda konuştu: "Neden yaptı bunu? Neden bizimle gelmiyor ki? Neden suratıma nişan aldı?"

"Tetiği asla çekmezdi," diye karşılık verdi Thomas ama bunun doğru olduğundan emin değildi.

Minho başını salladı. "Gözlerinin nasıl değiştiğini gördün. Tamamen delirmiş gibi bakıyordu, üstelemeye devam etseydim kızartma olurdum. O kaçık, dostum. Kafayı sıyırdı."

"Belki de bu iyi bir şeydir."

"Nasıl yani?"

"Belki akıllarını kaybettiklerinde artık kendileri olmuyorlardır. Belki de tanıdığımız Newt gitmiştir ve kendine ne olduğunun farkında değildir. Yani aslında acı çekmiyor."

Minho bu fikre alınmış gibi baktı. "İyi denemeydi, çıkıntı ama buna inanmıyorum. Bence içten içe bağıracak kadar orada olacak; aklını kaçırmış olarak ve bunun her saniyesinden nefret ederek. Canlı canlı yakılarak işkence gören biri gibi."

Bu görüntü Thomas'ın daha fazla konuşmak istememesine neden oldu ve yeniden sessizliğe büründüler. Thomas Kayaç gürültüyle yeniden Denver havaalanına inene kadar yerde sabit bir noktaya bakıp Newt'in kaderini tüm dehşetiyle hissetti.

Thomas iki eliyle yüzünü ovdu. "Sanırım geldik."

"Galiba artık İSYAN'ı biraz daha iyi anlıyorum," dedi Minho dalgınca. "O gözleri yakından gördükten sonra. Deliliği. Uzun süredir tanıdığın biri

olunca aynı olmuyor. Bir sürü arkadaşımın ölümüne tanık oldum ama daha kötüsünü hayal edemiyorum. Işıl, dostum. Eğer bir tedavi bulabilsek...”

Cümlesini bitirmedi ama Thomas onun ne düşündüğünü biliyordu. Bir saniyeliğine gözlerini kapadı; bu konuyla ilgili hiçbir şey siyah-beyaz değildi. Hiç olmayacaktı.

Bir süre sessizce oturduktan sonra Jorge ve Brenda da onlara katıldı.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Brenda.

Minho bir şeyler homurdandı; Thomas başını salladı ve Brenda’ya uzun uzun baktı, ne kadar kötü hissettiğini gözleriyle anlatmaya çalışıyordu. Jorge yalnızca orada oturmuş, yere bakıyordu.

Brenda boğazını temizledi. “Zor olduğunu biliyorum ama bundan sonra ne yapacağımızı düşünmemiz gerekiyor.”

Minho ayağa fırlayıp parmağıyla Brenda’yı gösterdi. “Sen istediğin kadar düşünebilirsin, Bayan Brenda. Biz kısa bir süre önce arkadaşımızı bir grup psikopatla bıraktık.” Öfkeyle odadan çıktı.

Brenda’nın bakışları Thomas’a kaydı. “Özür dilerim.”

Thomas omuz silkti. “Sorun değil. Ben Labirente gitmeden önce o iki sene boyunca Newt’le birlikteydi. Kabullenmesi zaman alacaktır.”

“Gerçekten de tükendik, *muchachos,*” dedi Jorge. “Belki de birkaç gün dinlenmeliyiz. Her şeyi baştan düşünmeliyiz.”

“Evet,” diye mırıldandı Thomas.

Brenda uzanıp Thomas’ın elini sıktı. “Bir şey bulacağız.”

“Başlayacağımız yer belli,” diye karşılık verdi Thomas. “Gally’nin evi.”

“Belki de haklısındır.” Brenda bir kez daha elini sıktı ve ardından bırakıp ayağa kalktı. “Hadi, Jorge. Yiyecek bir şeyler hazırlayalım.”

İkisi de çıktılar ve Thomas’ı kederiyle baş başa bıraktılar.

Hiçbirinin birkaç anlamsız kelime dışında konuşmadığı berbat yemekten sonra dördü birden farklı yerlere dağıldı. Thomas amaçsızca Kayaç’ta yürürken Newt’i düşünmeden edemiyordu. Kayıp arkadaşlarının hayatının nasıl olacağını, şimdiki haliyle ne kadar az zamanı kaldığını düşündükçe üzülüyordu.

Not.

Bir süre sersemlemiş bir halde olduğu yerde kaldı, ardından tuvalete koşup kapıyı kilitledi. Not! Deli Sarayı’ndaki karmaşada onu tamamen

unutmuştu. Newt, onu okuma zamanı geldiğinde Thomas'ın bunu bileceğini söylemişti. Bunu, onu o berbat yerde bırakmadan önce yapmış olmalıydı. Doğru zaman o an değilse başka ne zaman olacaktı ki?

Zarfı cebinden çıkarıp yırtıp açtı ve içindeki kâğıdı çıkardı. Aynanın etrafındaki yumuşak ışıklar mesajı sıcak bir parlaklıkla aydınlattı. İki kısa cümle yazıyordu:

Öldür beni. Eğer arkadaşımsan, öldür beni.

Thomas kelimelerin değişmesini umarak defalarca okudu. Arkadaşının bu sözleri yazıp önlem alacak kadar korkmuş olmasını düşünmek midesini ağzına getiriyordu. Newt'i bovling salonunda bulduklarında, özellikle kendisine ne kadar kızgın olduğunu hatırladı. Sadece kaçınılmaz olan Deli olma kaderinden kaçmak istemişti.

Ve Thomas onu yüzüstü bırakmıştı.

42. BÖLÜM

Thomas, Newt'in notundan diğerlerine bahsetmemeye karar verdi. Bunun bir işe yarayacağını sanmıyordu. Harekete geçme vakti gelmişti ve bunu kendisinde olduğunu bilmediği bir kayıtsızlıkla yaptı.

Dinlenip plan yaparak Kayaç'ta iki gece geçirdiler. Hiçbiri şehri çok iyi bilmiyordu ve güvenilir tanıdıkları yoktu. Konuşmaları dönüp dolaşıp Gally ve Sağ Kol'a geliyordu. Sağ Kol, İSYAN'ı durdurmak istiyordu. Ve eğer İSYAN'ın tüm Deneyler'e en başından yeni bağışık insanlarla başlayacağı doğruysa Thomas ve arkadaşlarının amacı da Sağ Kol'la aynıydı.

Gally. Gally'nin yanına geri gitmelilerdi.

Newt'le karşılaşmalarından sonraki üçüncü günün sabahı Thomas duş aldı ve bir şeyler atıştırmak için diğerlerine katıldı. İki gün boyunca boş boş oturduktan sonra hepsinin de harekete geçecekleri için ne kadar gergin olduğu belliydi. Planları, Gally'nin dairesine gidip oradan başlamaktı. Newt'in söyledikleri konusunda biraz endişelenmişlerdi -bazı Deliler'in Saray'dan kaçıp Denver'a gitmeyi planlamaları- ama havada onlardan hiç iz yoktu.

Hazır olduklarında kargo kapısının önünde toplandılar.

"Konuşmayı ben yapayım," dedi Jorge.

Brenda başını onaylarcasına salladı. "Şehre girdiğimizde de taksi bulalım."

"Tamam," diye mırıldandı Minho. "Boş boş konuşmayı kesip gidelim."

Thomas da aynı fikirdeydi. Newt ve tüyler ürpertici notunun hissettirdiği çaresizliği bastıracak tek şey hareket etmeleriydi.

Jorge bir düğmeye bastı ve kargo kapısının büyük rampası aşağı inmeye başladı. Kapı henüz yarıya kadar açılmıştı ki üç kişinin Kayaç'ın dışında durduğunu gördüler. Rampanın ucu yere değdiğinde Thomas onların misafirperver bir havada olmadıklarını fark etti.

İki erkek. Bir kadın. Üçü de kahve dükkânındaki Kırmızı Üniformalı'nınki gibi metal koruyucu maskeler takmıştı. Adamlarda tabanca, kadında da Fırlatıcı vardı. Sanki buraya gelmek için bir orduyla savaşmak zorunda kalmışlar gibi, yüzleri kirli ve terliydi ve bazı kıyafetleri yırtıktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Jorge.

“Kapa çeneni, Bağışık,” dedi adamlardan biri, mekanik sesi sözlerinin daha da kötü niyetli çıkmasına neden oluyordu. “Şimdi, yavaşça inin, aksi takdirde olacaklar hiç hoşunuza gitmeyecek.”

Thomas kimliği belirsiz saldırganların gerisine baktı ve Denver’a açılan iki kapının da açık olduğunu ve şehre çıkan dar koridordaki iki cansız bedeni görünce şoke oldu.

İlk tepki veren Jorge oldu. “O şeyi ateşlemeye başladığın anda üzerinize çullanırız. Siz, birimizi alabilirsiniz ama biz üçünüzü de alt ederiz.”

Thomas bunun boş bir tehdit olduğunu biliyordu.

“Kaybedecek bir şeyimiz yok,” diye cevap verdi adam. “Elinizden geleni yapın. Siz daha bir adım bile atamadan içinizden iki kişiyi yere sereceğime eminim.” Silahını birkaç santim kaldırarak Jorge’nin yüzüne doğrulttu.

“Öyle olsun,” diye söylendi Jorge ellerini kaldırarak. “Şimdilik kazandınız.”

Minho homurdandı. “Çok sertsin.” Ama o da ellerini kaldırdı. “Gardınızı indirmeseniz iyi olur. Tek söyleyeceğim bu.”

Thomas onlara uymaktan başka çareleri olmadığını biliyordu. Ellerini kaldırdı ve rampadan aşağı ilk inen o oldu. Diğerleri de hemen arkasından takip ettiler ve Kayaç’ın arka tarafında bekleyen, motoru uğuldamakta olan külüstür, eski bir minibüse götürüldüler. Koruma maskeli bir kadın direksiyonun başında oturuyordu ve ellerinde Fırlatıcı olan iki kişi de arkasındaki çift kişilik koltuktaydı.

Adamlardan biri yan kapıyı açtı ve başıyla içeriyi işaret etti. “İçeri. Tek bir yanlış hareketinizde kurşunlar uçmaya başlar. Dediğim gibi, kaybedecek bir şeyimiz yok. Ve dünyadan birkaç Bağışık eksilmesinden daha kötü şeyler düşünebiliyorum.”

Thomas minibüse bindi, tüm bu süre içinde durumu değerlendiriyordu. Altıya altı, diye düşündü. Ama onların silahları vardı.

“Bağışık olanları kaçırmanız için size kim para ödüyor?” diye sordu, arkadaşları da arkasına otururken. Birinin Teresa’nın Gally’ye söylediği şeyi, Bağışıklar’ın toplanıp satıldığını doğrulamasını istiyordu.

Kimse cevap vermedi.

Onları Kayaç’ın önünde karşılayan üç kişi de minibüse binip kapıyı kapadı. Silahlarını arka tarafa yöneltmişlerdi.

“Köşede bir yığın siyah başlık var,” dedi liderleri olan adam. “Takın onları. Yolda gizlice baktığınızı yakalarsam bu hiç hoşuma gitmez.

Sırlarımızı iyi koruruz.”

Thomas iç geçirdi; tartışmanın anlamı yoktu. Başlıklardan birini alıp başından geçirdi.

Minibüs, motorun gürültüsüyle birlikte harekete geçerken tek görebildiği karanlıktı.

43. BÖLÜM

Sakin bir yolculuktu ama hiç bitmeyecek gibiydi. Ve düşünmek için bu kadar zamanı olması Thomas'ın pek de ihtiyacı olan bir şey değildi; özellikle de göremiyorken. Sonunda durduklarında midesi bulanıyordu. Minibüsün kapısı açıldığında Thomas içgüdüsel olarak başlığı çıkarmak için elini kaldırdı.

"Sakın yapma," dedi liderleri sertçe. "Sakın biz söylemeden başlıklarınızı çıkarayım demeyin. Şimdi yavaşça inin. Bize bir iyilik yapın ve canlı kalın."

Thomas, Minho'nun, "Kesinlikle sert bir çıkıntısın," dediğini duydu. "Silahlı altı adamın varken kolay tabii. Neden..."

Sert bir yumruk ve onu takip eden yüksek sesli homurtuyla sözü kesildi.

İki el Thomas'ı yakalayıp minibüsten aşağı o kadar sert çekti ki neredeyse düşüyordu. Dengesini sağladığında aynı kişi yeniden onu çekiştirerek öncülük etti. Thomas'ın ayakları güçlükle yere basıyordu.

Merdivenlerden indirilirken ve ardından uzun bir koridorda ilerlerken sessiz kaldı. Durdular. Bir anahtar kartın kaydırılmasını, kilidin klik sesini ve ardından açılan kapının gıcırtısını duydu. Bu sırada sanki içeride düzinelerce insan bekliyormuş gibi havayı sessiz fısıltılar doldurdu.

Kadın Thomas'ı itince birkaç adım öne tökezledi. Kapı arkasından kapanırken hemen uzanıp başlığı çıkardı.

O ve arkadaşları çoğu yerde oturan insanlarla dolu, büyük bir odada duruyorlardı. Tavandaki loş ışıklar, onlara bakan bazıları pis, çoğu yara bere içindeki suratları aydınlatıyordu.

Bir kadın öne çıktı, yüzü korku ve endişeyle büzülmüştü. "Dışarısı nasıl?" diye sordu. "Birkaç saattir buradayız, her şey altüst olmaya başlamıştı. Daha kötüleşmiş mi?"

Thomas cevap verirken daha fazla kişi gruba yaklaştı. "Şehrin dışındaydık; bizi girişte alıkoydular. Her şey altüst oldu derken neyi kastediyorsunuz? Ne oldu?"

Kadın yere baktı. "Hükümet hiç uyarıda bulunmadan olağanüstü hal ilan etti. Ardından polis, polis makineleri, Işıl kontrolü yapan kişiler, hepsi kayboldu. Görünüşe bakılırsa aynı anda. Şehir binasında iş bulmaya çalışan bu insanlar tarafından yakalandık. Neler olduğunu ya da nedenini anlayacak zamanımız bile olmadı."

“Biz Deli Sarayı’nda korumaydık,” dedi başka bir adam. “Bizim gibi olanlar ortadan kayboluyordu, bu yüzden biz de sonunda istifa ettik ve birkaç gün önce Denver’a geldik. Biz de havaalanında yakalandık.”

“Bir anda her şey nasıl bu kadar kötüye gitti?” diye sordu Brenda. “Üç gün önce buradaydık.”

Adam acı bir kahkaha attı. “Tüm şehir virüsü kontrol altında tuttuğunu sanan aptallarla dolu. Uzun ve yavaş bir süreç oldu ama sonunda patladı. Dünyanın hiç şansı yok; virüs çok güçlü. Bazılarımız bunun olacağını uzun zamandır tahmin ediyorduk.”

Thomas’ın bakışları kendilerine yaklaşan insanlara kaydı. Aris’i görünce donakaldı. “Minho, bak,” dedi arkadaşına dirsek atıp Aris’i göstererek.

B Grubundaki çocuk sırıtmaya başlamıştı bile ve onlara doğru koşuyordu. Arkasında Labirent’te Aris’in grubunda olan kızları görebiliyordu. Onları alan kişiler her kimse, işlerinde iyiydiler.

Aris sanki sarılacakmış gibi Thomas’ın önünde durdu, ardından yalnızca elini uzattı. Thomas elini sıktı.

“İyi olduğunuza sevindim,” dedi Aris.

“Ben de.” Aris’in tanıdık yüzünü görmek Alev’de aralarında geçenlerden sonra hissettiği öfkenin geçtiğini fark etmesini sağladı. “Herkes nerede?”

Aris’in yüz ifadesi sertleşti. “Çoğu artık bizimle değil. Başka bir grup tarafından alındılar.”

Thomas onun söylediğini tam olarak algılayamadan Teresa göründü. Aniden oluşan yumrunun geçmesi için boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Teresa?” Bir anda o kadar karmaşık duygular hissetti ki ismini zor telaffuz etmişti.

“Selam, Tom.” Üzgün bakışlarla çocuğa yaklaştı. “İyi olduğuna çok sevindim.” Gözleri yaşlarla doldu.

“Evet, ben de iyi olduğunuza sevindim.” Bir yanı ondan nefret ederken diğer yanıysa onu özlemişti. Onları İSYAN’da bırakıp gittikleri için ona bağırmak istedi.

“Nereye gittiniz?” diye sordu Teresa. “Denver’a kadar nasıl geldiniz?”

Thomas’ın kafası karıştı. “Nasıl yani nereye gittik?”

Teresa birkaç saniye ona baktı. “Konuşmamız gereken çok şey var.”

Thomas gözlerini kıstı. “Şimdi ne yapmayı planlıyorsunuz?”

“Benim planladığım bir şey...” Ses tonunda isyankârlık vardı. “Belli ki bir yanlış anlaşılma olmuş. Bak, grubumuzun çoğu dün farklı kelle avcıları tarafından yakalandı; muhtemelen çoktan yeniden İSYAN’a götürülüp satılmışlardır. İçlerinde Tava da var. Üzgünüm.” Thomas’ın zihninde aşçının görüntüsü belirdi. Bir arkadaşını daha kaybetmeyi kaldırabilir miydi, bilmiyordu.

Minho eğilip konuştu: “Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi neşelisin. Gün ışığı gibi varlığınla yeniden bir araya geldiğim için çok mutluyum.”

Teresa onu tamamen yok saydı. “Tom, yakında bizi götürecekler. Lütfen, gel de konuşalım. Özel olarak. Şimdi.”

Thomas bunu istediği gerçeğinden nefret ediyordu ve hevesini belli etmemeye çalıştı. “Fare Adam benimle çoktan o büyük konuşmasını yaptı. Lütfen bana onunla aynı fikirde olduğunu ve İSYAN’a geri dönmem gerektiğini söyleme.”

“Neden bahsettiğini bile bilmiyorum.” Gururuyla savaşıyormuş gibi duraksadı. “Lütfen.”

Thomas ne hissettiğinden emin olmayarak bir süre ona baktı. Brenda birkaç adım ilerisindeydi ve Teresa’yı gördüğüne memnun olmadığı belliydi.

“Ee?” diye sordu Teresa. Brenda başıyla etrafını gösterdi. “Burada beklemek dışında yapacak pek bir şey yok. Benimle konuşamayacak kadar meşgul müsün?”

Thomas gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Geniş odanın köşesindeki boş sandalyeleri işaret etti. “Gidelim hadi, ama çabuk ol.”

44. BÖLÜM

Thomas başını duvara yaslayıp, kollarını kavuşturup oturdu. Teresa bacaklarını altına alıp, Thomas'ı görebileceği şekilde oturdu. Diğerlerinin yanından uzaklaşırken Minho Teresa'nın söylediği hiçbir şeyi dinlememesi konusunda Thomas'ı uyarmıştı.

"Evet," dedi Teresa.

"Evet,"

"Nereden başlasak?"

"Senin fikrindi. Sen söyle. Söyleyecek bir şeyin yoksa konuşmayı bitirebiliriz."

Teresa iç geçirdi. "Belki de sen başlamalısın, ayrıca pislik gibi davranmayı kes. Evet, Alev'de bazı şeyler yaptığımı biliyorum ama sen de neden yaptığımı biliyorsun; sonunda seni kurtarmak için. O zaman bunun Değişkenler'le ya da modellerle ilgili olduğunu bilmiyordum. Bana biraz anlayış göstermeye ne dersin? Benimle düzgün biri gibi konuş."

Thomas karşılık vermeden önce birkaç dakika sessizliğe büründü. "Peki, tamam. Ama beni İSYAN'da bıraktın, bu da gösteriyor ki..."

"Tom!" diye bağırdı Teresa sanki tokat yemiş gibi. "Biz sizi orada *bırakmadık.* Neden bahsediyorsun sen?"

"Asıl *sen* neden bahsediyorsun?" Şimdi Thomas'ın aklı tamamen karışmıştı.

"Sizi bırakmadık! *Peşinizden* geldik. *Siz, bizi* bıraktınız!" Thomas ona bakakaldı. "Gerçekten bu kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

"Tesiste herkesin tek konuştuğu senin, Newt'in ve Minho'nun kaçtığı, yakındaki ormanda bir yerde olduğunuzdu. Baktık ama sizden hiç iz göremedik. O günden beri sizin bir şekilde medeniyete gitmiş olduğunuzu umuyordum. Senin hayatta olduğunu görünce neden o kadar heyecanlandığımı sanıyorsun!"

Thomas tanıdık öfke kıpırtısını hissetti. "Buna inanmamı nasıl beklersin? Muhtemelen Fare Adam'ın bana ne demeye çalıştığını da biliyorsundur; bana ihtiyaçları olduğunu, sözde Son Aday olduğumu."

Teresa kamburunu çıkardı. "Benim yeryüzündeki en kötü insan olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" Cevap vermesini beklemedi. "Yapman gerektiği şekilde hafızanı geri alsaydın benim her zamanki, aynı Teresa

olduğumu anlardın. Alev'de yaptıklarımı seni kurtarmak için yaptım ve o zamandan beri bunu telafi etmeye çalışıyorum."

Thomas öfkeli kalmakta zorlanıyordu; rol yapıyor gibi görünmüyordu. "Sana nasıl inanabilirim, Teresa? Nasıl?"

Teresa başını kaldırıp ona baktı, gözleri donuktu. "Yemin ederim, Son Aday'la ilgili her şeyi bilmiyorum; o olay biz Labirent'e gittikten sonra geliştirildi, o yüzden bu konuyla ilgili bir anım yok. Ama öğendim ki İSYAN, taslağı elde edene kadar Deneyler'i sonlandırmaya niyetli değil. Yeni bir tur başlatmaya hazırlanıyorlar, Thomas. İSYAN, Deneyler işe yaramazsa testlere başlamak için daha çok bağışık insan topluyor. Ve bunu bir kez daha yapamam. Seni bulmak için kaçtım. O kadar."

Thomas cevap vermedi. Bir yanı ona inanmak istiyordu. Çaresizce.

"Çok üzgünüm," dedi Teresa iç geçirirken. Bakışlarını kaçırıp bir elini saçlarına daldırdı. Ona yeniden bakmadan önce birkaç saniye bekledi. "Sana tek söyleyebileceğim, mahvolmuş durumda olduğum. Paramparçayım. Bir tedavi bulunacağına gerçekten inanıyordum ve bunu yapman için sana ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Ama artık farklı. Anılarımı almış olmama rağmen eskisi gibi düşünemiyorum. Artık bunun hiç bitmeyeceğini biliyorum."

Sustu ama Thomas'ın söyleyeceği bir şey yoktu. Teresa'nın yüzünü inceledi ve daha önce hiç görmediği kadar acı gördü. Gerçeği söylüyordu.

Teresa devam etmeden önce Thomas'ın karşılık vermesini beklemedi. "Ben de bu yüzden kendimle bir anlaşma yaptım. Hatalarımı telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacaktım. Öncelikle arkadaşlarımı kurtarmak istedim, sonra da diğer bağışık olanları, eğer mümkünse. Ve bak ne kadar iyi iş çıkardım."

Thomas söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. "Eh, biz de daha iyisini yapmadık, değil mi?"

Teresa kaşlarını kaldırdı. "Onları durdurmayı mı umuyordun?"

"Yeniden İSYAN'a satılmak üzereyiz, yani ne önemi var ki?"

Teresa hemen cevap vermedi. Thomas onun aklını okumak için her şeyi verirdi; eskiden olduğu gibi telepati kurmayı değil. Kısa bir anlığına üzüldü, artık anılarına sahip olmadığı, birlikte geçirdikleri sayısız saatler paylaştıklarını bilmek... Bir zamanlar en yakın arkadaşlardı.

Teresa sonunda konuştu: "Bir şekilde bir şey *yapabilirsek*, umarım bana yeniden güvenirsin. Aris ve diğerlerini bize yardım etmeleri için ikna edebileceğimizi biliyorum. Onlar da aynı şekilde düşünüyorlar."

Thomas temkinli olması gerektiğini biliyordu. Teresa'nın ancak hafızasını geri kazandıktan sonra İSYAN hakkında onunla aynı fikirde olması tuhaftı.

"Ne olacak, göreceğiz," dedi sonunda.

Teresa kaşlarını çattı. "Bana gerçekten güvenmiyorsun, değil mi?"

"Göreceğiz," diye tekrarladı Thomas. Ardından, kızın yüzündeki kırgın ifadeyi görmekten nefret ederek ve kendisine yaptığı onca şeyden sonra hâlâ ona değer verdiği için kendinden nefret ederek kalkıp uzaklaştı.

45. BÖLÜM

Thomas döndüğünde Minho'yu Brenda ve Jorge'nin yanında otururken buldu ve onu gördüğüne sevinmişe benzemiyordu. Thomas'a pis bir bakış atfa. "Ee, o hain ne diyor?"

Thomas onun yanına oturdu. Birkaç yabancı onlara yaklaştı ve Thomas konuşmalarını dinlediklerinden emindi.

"Ee?" diye üsteledi Minho.

"Kaçmışlar çünkü İSYAN'ın gerekirse her şeye en başından başlamayı planladıklarını öğrenmişler. Tıpkı Gally'nin söylediği gibi, bağışık olanları topladığını. Bir şekilde bizim onlardan önce kaçtığımıza inandırıldıklarına ve bizi aradıklarına yemin ediyor." Thomas duraksadı; bu kısmın Minho'nun hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. "Ve yapabilirse bize yardım edecek."

Minho başını salladı. "Sen aptalsın. Onunla konuşmamalıydın."

"Teşekkürler." Thomas yüzünü ovdu. Minho haklıydı.

"Araya gireceğim, *muchachos,*" dedi Jorge. "Bu saçmalıkla ilgili tüm gün konuşabilirsiniz ama bu küçük şirin yerden çıkmadığımız sürece hiçbir anlamı yok. Kim kimin tarafında olursa olsun."

Tam o sırada odanın kapısı açıldı ve onları yakalayanlardan üç tanesi ağzına kadar bir şeylerle dolu büyük torbalarla içeri girdi. Peşlerinden de Fırlatıcısıyla tabancası olan dördüncü kişi girdi ve diğerleri torbaların içindekini dağıtmaya başladı; ekmek ve su şişeleri.

"Başımızı sürekli belaya sokmayı nasıl başarıyoruz?" diye sordu Minho. "En azından eskiden her konuda İSYAN'ı suçlayabiliyorduk."

"Evet, hâlâ suçlayabiliriz," diye homurdandı Thomas.

Minho sırıttı. "Güzel. O lüle kafalara lanet olsun."

Adamlar dolaşırken odaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü. İnsanlar yemeye başladılar. Thomas konuşmaya devam etmek istiyorlarsa fısıldamaları gerektiğini fark etti.

Minho, Thomas'ı dürttü. "Sadece birinde silah var," diye fısıldadı. "Ve çok da kötü görünmüyor. Eminim onu alt edebilirim."

"Olabilir," diye cevapladı Thomas alçak sesle. "Ama aptalca bir şey yapma; Fırlatıcı'nın yanı sıra tabancası da var. Ve inan bana ikisi tarafından da vurulmak istemezsin."

“Pekâlâ, bu kez sen *bana* güven.” Minho ona göz kırpınca Thomas yalnızca iç geçirdi. Olmak üzere olan şeyin fark edilmemesi şansı çok düşüktü.

Adamlar Thomas ve Minho’ya yaklaştılar ve küçük gruplarının önünde durdular. Thomas ekmek ve bir şişe su aldı ama adam Minho’ya da ekmek vermeye çalışınca Minho elini itti.

“Neden senden bir şey alayım ki? Muhtemelen zehirlidir.”

“Aç kalmak istiyorsan benim için sorun yok,” diye cevapladı adam ve ilerledi. Tam onları geçmişti ki Minho aniden ayağa sıçrayıp Fırlatıcısı olan adamı yere düşürdü. Fırlatıcı adamın elinden kayıp ateşlenince tavana doğru akım gönderdi ve orada yıldırım gibi patlarken Thomas geri çekildi. Adam hâlâ yerdeyken Minho onu yumruklamaya başladı ve boştaki eliyle tabancasını almaya çalıştı.

Bir an herkes donakaldı. Fakat sonra daha Thomas tepki veremeden odada bir hareketlenme oldu. Diğer üç koruma Minho’yu yakalamak için torbaları yere bıraktılar ama bir şey yapamadan altı kişi üzerlerine atılıp onları yere serdi. Jorge, Minho’nun korumayı yerde sürüklemesine yardım etti ve adam kemerinden çıkardığı silahı sonunda bırakıncaya dek kolunu tekmeledi. Minho ayağıyla vurarak tabancayı uzağa attı ve onu bir kadın aldı. Thomas, Brenda’nın Fırlatıcı’yı aldığını gördü.

“Durun!” diye bağırdı, silahı onları yakalayanlara doğru tutarak.

Minho ayağa kalktı ve yerde yatan adamm yanından uzaklaşırken Thomas korumanın suratının kanlar içinde kaldığını gördü. İnsanlar çoktan diğer korumaları da ortaklarının yanına sürüklemeye başlamıştı ve hepsi sırtüstü yatar vaziyette yan yana dizildiler.

Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki Thomas yerinden kıpırdamamıştı bile ama hemen işe koyuldu.

“Onları konuşturmalıyız,” dedi. “Destek gelmeden acele etmeliyiz.”

“Hepsini başlarından vurmalıyız!” diye bağırdı bir adam. “Vuralım ve buradan çıkalım.” Birkaç kişi de bağırarak adama katıldıklarını belirtti.

Thomas grubun çeteye dönüştüğünü fark etti. Bilgi almak istiyorsa hızlı hareket etmeliydi; her şey mahvolmadan önce. Ayağa kalkıp tabancayı alan kadının yanına gitti ve silahı kendisine vermeye ikna etti, ardından ona ekmek veren adamın yanında diz çöktü.

Silahı adamın şakağına bastırdı. “Üçe kadar sayacağım. Ya İSYAN’ın bize ne yapmayı planladığını ve onlarla nerede buluşacağınızı söylersin ya da tetiği çekerim. Bir.”

Adam hiç tereddüt etmedi. “İSYAN mı? İSYAN’la hiç işimiz yok.”

“Yalan söylüyorsun. İki.”

“Hayır, yemin ederim! Bunun onlarla bir ilgisi yok. Yani en azından bildiğim kadarıyla.”

“Ah, öyle mi? O halde bir grup bağışık insanı neden kaçırdığınızı anlatmak ister misin?”

Adam arkadaşlarına hızlı bir bakış attı ama sonra doğrudan Thomas’a bakarak cevapladı: “Biz Sağ Kol için çalışıyoruz.”

46. BÖLÜM

“Sağ Kol için çalışıyorsunuz da ne demek?” diye sordu Thomas. Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

“Ne demek de ne demek?” dedi adam başına dayalı silaha rağmen. “Lanet Sağ Kol için çalışıyorum. Bunu anlamak neden bu kadar zor?”

Thomas silahı adamdan uzaklaştırıp oturdu, kafası karışmıştı. “O zaman neden bağışık insanları kaçırıyorsunuz?”

“Çünkü öyle istiyoruz,” dedi adam Thomas’ın indirdiği silaha bakarak. “Daha fazla şey öğrenemezsin.”

“Vur onu ve diğerine geç,” diye bağırdı kalabalıktan biri.

Thomas arkasına yaslanıp tabancayı yeniden adamın şakağına dayadı. “Silahlı kişinin ben olduğumu göz önünde bulundurursak son derece cesursun. Bir kez daha üçe kadar sayacağım. Sağ Kol’un bağışık olanları neden istediğini söyleyeceksin yoksa yalan söylediğini varsayacağım.”

“Yalan söylemediğimi biliyorsun, çocuk.”

“İki.”

“Beni öldürmeyeceksin. Bunu gözlerinde görebiliyorum.”

Adam blöfünü görmüştü. Thomas asla bir yabancıyı başından vuramazdı. İç geçirip silahı kaldırdı. “Sağ Kol için çalışıyorsanız aynı taraftayız demektir. Sadece bize neler olduğunu anlat.”

Adam yavaşça oturunca diğer üç arkadaşı da aynı şeyi yaptı, yüzü kanla kaplı adam sarf ettiği çabayla homurdandı.

“Cevap istiyorsanız,” dedi biri, “patrona sormalısınız. Biz gerçekten bir şey bilmiyoruz.”

“Evet,” dedi Thomas’ın yanındaki adam. “Biz önemli değiliz.”

Brenda Fırlatıcısıyla yaklaştı. “Peki, sizin şu patrona nasıl ulaşacağız?”

Adam omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok.”

Minho homurdandı ve tabancayı Thomas’ın elinden kaptı. “Yeter bu kadar lülelediğiniz.” Tabancayı adamın ayağına doğru tuttu. “Pekâlâ, sizi öldürmeyeceğiz ama üç saniye içinde konuşmazsan parmağın çok fena sızlamaya başlayacak. Bir.”

“Size söylüyorum, biz bir şey bilmiyoruz.” Adamın yüzü öfkeyle gerildi.

“Peki,” diye karşılık verdi Minho. Silahı ateşledi.

Adam acı içinde bağırarak ayağını tutarken Thomas şaşkınlıkla izledi. Minho onu tam serçe parmağından vurmuştu; ayakkabısının bir kısmı ve parmağı tamamen gitmiş, yerini kanayan yara almıştı.

“Bunu nasıl yaparsın?” diye sordu adamın yanındaki kadın koruma, arkadaşına yardım etmeye koyulduğu sırada. Pantolonundan bir tomar mendil çıkarıp adamın ayağına bastırdı.

Thomas, Minho’nun bunu gerçekten yapması karşısında afallamıştı ama çocuğa saygı duydu. Thomas tetiği çekemezdi ve cevapları şimdi alamazlarsa bir daha hiç alamazlardı. Brenda’ya baktı ve kız onayladığını gösterircesine omuz silkti. Teresa uzaktan, anlaşılmaz bir ifadeyle izliyordu.

Minho devam etti. “Pekâlâ, kadın senin zavallı ayağınla ilgilenirken biriniz konuşmaya başlasa iyi olur. Neler olduğunu söyleyin yoksa bir parmak daha kaybedeceğiz.” Tabancayı önce kadının üzerine tuttu, ardından diğer iki adamın. “Neden Sağ Kol için insanları kaçırıyorsunuz?”

“Söyledik ya, biz bir şey bilmiyoruz,” diye cevapladı kadın. “Bize para veriyorlar ve biz de ne isterlerse yapıyoruz.”

“Peki sen?” diye sordu Minho, silahı adamlardan birine doğrultarak. “Sen bir şeyler söylemek ister misin; birkaç parmağını kurtarmak?”

Adam ellerini kaldırdı. “Annemin hayatı üzerine yemin ederim ki bir şey bilmiyorum. Ama...”

Anında son söylediğinden pişman olmuş gibi göründü. Bakışları arkadaşlarına kaydı ve yüzü sarardı.

“Ama ne? Konuş! Bir şey sakladığını biliyorum.”

“Hiçbir şey bilmiyorum.”

“Bu oyunu gerçekten oynamamız gerekiyor mu?” Minho silahı adamın ayağına nişan aldı. “Saymaktan sıkıldım.”

“Dur!” diye bağırdı koruma. “Tamam, dinle. Onlara sormanız için birkaçınızı yanımızda götürebiliriz. Asıl sorumluyla konuşmanıza izin verirler mi bilmiyorum ama ihtimal var. Boş yere parmağımın kopmasını istemiyorum.”

“Peki öyleyse,” dedi Minho bir adım geri çekilip başıyla adama ayağa kalkınasım işaret ederken. “Gördün mü, o kadar da kötü değilmiş. Gidip patronunuzu ziyaret edelim. Sen, ben ve arkadaşlarım.”

Odada gürültü koptu. Kimse orada kalmak istemiyordu ve kimse bu konuda sessiz kalmayacaktı.

Su getiren kadın ayağa kalkıp bağırmaya başladı. Kalabalık sessizleşti. “Burada çok daha güvendesiniz! Bu konuda bana inanın. Gitmemiz gereken

yere hepimiz birden gitmeye kalkarsak emin olun yarımız oraya ulaşamaz. Bu çocuklar patronu görmek istiyorlarsa o zaman bırakın da kendi hayatlarını tehlikeye atsınlar. Ama burada kapılarımız kilitli ve hiç pencere yok.”

Sözlerini bitirdiğinde hep bir ağızdan dökülen şikâyetler odayı doldurdu. Kadın Thomas ve Minho’ya döndü ve sesi bastırarak konuştu. “Dinleyin, dışarısı tehlikeli. Ben olsam yanıma birkaç kişiden fazlasını almazdım. Ne kadar çok kişi olursanız görülme riskiniz de o kadar artar.” Duraksayıp gözleriyle odayı taradı. “Ve yerinizde olsam zaman kaybetmeden giderdim. Görünüşe bakılırsa insanlar giderek sabırsızlanacak. Çok geçmeden, onlan durdurmanın bir yolu olmayacak. Ve dışarısı...”

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdıktan sonra devam etti: “Her yerde Deliler var. Hareket eden her şeyi öldürüyorlar.

47. BÖLÜM

Minho silahı tavana doğrultup ateş edince Thomas yerinden sıçradı. Kalabalık anında sessizliğe büründü.

Minho'nun konuşmasına gerek yoktu. Başıyla kadına konuşmasını işaret etti.

"Dışarısı kontrolden çıkmış bir halde. Her şey çok hızlı gelişti. Sanki saklanıp da bir işaret falan beklemişler gibi. Bu sabah polisin hakkından gelindi ve kapılar açıldı. Saray'dan bazı Deliler de onlara katıldı. Artık her yerdeler."

Duraksadı ve bazılarının bakışlarına karşılık verdi. "Emin olun, dışarı çıkmak istemezsiniz. Ve emin olun, *biz* iyi adamlarız. Sağ Kolun ne planladığını bilmiyorum ama planlarının bir kısmının bizi Denver'dan çıkarmayı kapsadığını biliyorum."

"O halde neden bize mahkûmmuşuz gibi davranıyorsunuz?" diye bağırdı biri.

"Bana söyleneni yapıyorum." Dikkatini yeniden Thomas'a çevirdi ve devam etti: "Bence burayı terk etmek aptalca bir fikir ama dediğim gibi, eğer gidecekseniz yanınıza birkaç kişiden fazlasını alamazsınız. O Deliler yürüyen, canlı bir grup et gördükleri anda her şey biter. Silahlı ya da silahsız. Ayrıca patron kalabalık bir grubun gelmesini hoş karşılamayabilir ya da korumalar yabancılarla dolu minibüsü gördüklerinde ateş açmaya başlayabilir."

"Brenda ile ben gideceğiz," dedi Thomas. Kelimeler ağzından çıkana kadar bunu söyleyeceğini bile bilmiyordu.

"Hayatta olmaz." Minho başını salladı. "Sen ve ben."

Minho'yu almak riskliydi. Çabuk öfkeleniyordu. Brenda ise harekete geçmeden önce düşünüyordu ve bu işten canlı çıkmak için buna ihtiyaçları vardı. Ayrıca Thomas onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu, bu kadar basit. "Ben ve o Alev'de gayet iyi idare etmiştik. Şimdi de aynısını yapabiliriz."

"Olmaz, dostum!" Thomas, arkadaşının neredeyse gücenmiş gibi göründüğüne yemin edebilirdi. "Ayrılmamalıyız. Dördümüz de gitmeliyiz; daha güvenli olur."

"Minho, buraya göz kulak olacak birine ihtiyacımız var," dedi Thomas ve söylediğinde ciddiydi. Bir oda dolusu insan vardı ve İSYAN'ı alt

etmelerinde onlara yardım edebilirlerdi. “Ayrıca bunu söylemekten nefret ediyorum ama ya bize gerçekten de bir şey olursa? Burada kalıp planımızın işlediğinden emin ol. Tava’yı aldılar, Minho. Kimbilir başka kimleri aldılar. Bir keresinde benim Koşucular’ın lideri olmam gerektiğini söylemiştin. Bırak da bugün bunu yapayım. Güven bana. Kadının da dediği gibi, ne kadar az kişi olursak fark edilme riskimiz de o kadar azalır.”

Thomas arkadaşının gözlerinin içine bakıp karşılık bekledi. Minho uzun süre konuşmadı.

“İyi,” dedi sonunda. “Ama ölürsen hiç de mutlu olmayacağım.”

Thomas başını onaylamasına salladı. “Güzel.” Minho’nun ona hâlâ güvenmesinin ne kadar önemli olduğunu o ana kadar fark etmemişti. Yapması gereken şey için gereken cesareti vermişti.

Thomas ve arkadaşlarını patronuna götürebileceğini söyleyen adam onlara öncülük etti. Adı Lawrence’tı ve dışarıda olan bitene rağmen öfkeli insanlarla dolu odadan çıkmaya hevesli görünüyordu. Büyük kapının kilidini açıp başıyla Thomas ve Brenda’ya kendisini takip etmelerini işaret etti. Thomas’ta tabanca, Brenda’da da Fırlatıcı vardı.

Grup yeniden uzun koridordan geçti ve Lawrence binanın dışına açılan bir kapının önünde durdu. Tavandan gelen loş ışık adamın yüzünü aydınlatıyordu; Thomas adamın endişeli olduğunu görebiliyordu.

“Pekâlâ, bir karar vermemiz gerekiyor. Yürüyerek gideceksek birkaç saat sürecek ama sokaklardan fark edilmeden geçme şansımız daha fazla. Yürürsek daha kolay saklanırız ama minibüsle bunu yapamayız. Minibüs oraya daha hızlı ulaşmamızı sağlar ama kesinlikle görülürüz.”

“Hıza karşı gizlilik,” dedi Thomas. Brenda’ya baktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Minibüs,” dedi kız.

“Evet,” diye katıldı Thomas. Bir önceki gün gördüğü yüzü kanla kaplı Deli’nin suratı hâlâ akimdaydı. “Dışarıda yürüme düşüncesi beni ölesiye korkutuyor. Kesinlikle minibüs.”

Lawrence başıyla onayladı. “Tamam o halde, minibüs olsun. Şimdi çenenizi kapalı tutun ve silahlarınızı hazırda tutun. İlk iş olarak minibüse gidip kapıları kilitleyeceğiz. Hemen bu kapının önünde. Hazır mısınız?”

Thomas, Brenda’ya bakıp kaşlarını kaldırdı ve ikisi birden başlarını onaylamasına salladılar. Mümkün olduğu kadar hazırlardı.

Lawrence cebinden bir yığın anahtar kart çıkardı ve duvarda sıralanmış bir dizi kilidi açtı. Kartları avcunda sıkıca tuttu ve vücuduyla kapıyı itince kapı yavaşça açıldı. Dışarısı karanlıktı, yalnızca tek bir sokak lambasından ışık geliyordu. Thomas diğer her şeyin de sonunda olacağı gibi elektriğin kesilmeden ne kadar süre daha devam edeceğini merak etti. Denver birkaç gün içinde ölü bir şehir olabilirdi.

Minibüs yaklaşık beş metre uzağa park edilmişti. Lawrence başını dışarı uzattı, sağa ve sola bakıp yeniden içeri girdi.

“Temiz görünüyor. Hadi.”

Üçü sessizce dışarı çıktı, Thomas ile Brenda minibüse doğru koştular ve Lawrence da arkalarından kapıyı kilitledi. Thomas kendini elektrikli tel gibi hissediyordu. Endişeden, her an bir Deli’nin ortaya çıkacağından emin bir şekilde sürekli sokağa bakıyordu. Fakat uzaklardan gelen isterik bir kahkaha duymasına rağmen etraf bomboştu.

Minibüsün kilidi açıldı ve Brenda kapıyı açıp Lawrence’in yaptığı gibi içeri girdi. Thomas da ön koltukta yanlarına oturup kapıyı kapadı. Lawrence hemen kapıları kilitledi ve motoru çalıştırdı. Tam gaza basacaktı ki tam tepelerinden bir gürültü duyuldu ve minibüs birkaç vuruşla sarsıldı. Sonra sessizlik oldu. Ardından boğuk bir öksürük sesi.

Biri minibüsün tepesine atlamıştı.

48. BÖLÜM

Lawrence direksiyonu sıkıca tutarak minibüsü hareket ettirdi. Thomas dönüp arka camlara baktı ama hiçbir şey yoktu. Bir şekilde minibüsün üzerindeki kişi tutunmayı başarmıştı.

Thomas tam yeniden önüne dönmüştü ki bir surat ön camdan aşağı kayıp onlara baş aşağı baktı. Bir kadındı. Lawrence arabayı son sürat sürerken saçları rüzgârda uçuşuyordu. Kadının bakışları Thomas'ınkilerle buluştu ve şaşırtıcı derecede düzgün dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi.

"Neye tutunuyor?" diye bağırdı Thomas.

Lawrence gergin bir ses tonuyla cevap verdi: "Kimbilir. Ama fazla dayanamaz."

Kadının gözleri Thomas'a kilitlenmişti ama bir elini bırakıp yumruk yaptı ve cama vurmaya başladı. *Güm, güm, güm.* Gülümsemesi genişledi, dişleri lambanın ışığında neredeyse parlıyordu.

"*Lütfen* ondan kurtulur musun?" diye bağırdı Brenda.

"Tamam." Lawrence ani fren yaptı.

Kadın bacaklarını açıp kollarını sallayarak fırlatılmış bir el bombası gibi havada uçtu ve yere düştü. Thomas yüzünü buruşturup gözlerini yumdu, ardından ona bakmaya kendini zorladı. İnanılmayacak şekilde, kadın çoktan hareket etmeye başlamıştı ve sallanarak ayağa kalkıyordu. Dengesini yeniden kazanıp yavaşça onlara doğru döndü, minibüs farları her yerini aydınlatıyordu.

Artık gülümsemiyordu, hem de hiç. Aksine, dudakları vahşice hırlar gibi büzüştü; büyük bir kesik yüzünün yan tarafının kıpkırmızı olmasına neden olmuştu. Gözleri bir kez daha Thomas'a odaklandı ve Thomas ürperdi.

Lawrence gaza bastığında Deli sanki durdurabilecekmiş gibi kendini minibüsün önüne atacak gibi göründü ama son saniyede geri çekildi ve gitmelerini izledi. Thomas gözlerini ondan ayıramıyordu ve son saniyede kadının kaşları az önce ne yaptığını fark etmişçesine çatıldı, gözleri berraklaştı. Sanki içinde, eskiden olduğu kişiden bir parçası kalmış gibi.

Bunu görmek Thomas için daha da kötü oldu. "Mantıklı düşünebilen ve deli birinin karışımı gibiydi."

"Tek o olduğuna şükret," diye homurdandı Lawrence.

Brenda, Thomas'ın omzunu sıktı. “Bunları görmek zor. Minho ve senin için Newt'in başına gelenleri görmenin nasıl hissettirdiğini biliyorum.”

Thomas cevap vermedi ama elini Brenda'nın elinin üzerine koydu.

Sokağın sonuna geldiler ve Lawrence sağa, daha büyük bir sokağa döndü. İleride insanlar küçük gruplar halinde toplanmıştı. Birkaçı sanki kavga ediyormuş gibi birbiriyle mücadele ediyordu ama çoğu ya çöpleri karıştırıyor ya da Thomas'ın ne olduğunu tam olarak anlayamadığı şeyler yiyordu. Minibüs önlerinden geçerken birkaçı ifadesiz, hayalet gibi suratlarla ve boş gözlerle durup baktı.

Minibüste kimse, konuşurlarsa bir şekilde dışarıdaki Deliler'i kendilerine çekmekten korkuyormuşçasına, bir şey söylemedi.

“Bu kadar hızlı olduğuna inanamıyorum,” dedi Brenda sonunda. “Sizce bir yolunu bulup Denver'ı ele geçirmeyi mi planlıyorlar? Böyle bir şeyi gerçekten *organize edebilirler mi?"*

“Bunu bilmek zor,” diye yanıtladı Lawrence. “Bazı belirtiler vardı. Yerel halkın ortadan kaybolması, hükümet temsilcilerinin kayıplara karışması, giderek daha fazla hastanın bulunması. Ama görünüşe bakılırsa o piçlerin çoğu saklanıp harekete geçmek için doğru zamanı kollamış.”

“Evet,” dedi Brenda. “Görünüşe göre Deliler'in sayıca sağlıklı insanları geçmesini beklemişler. Denge bozulduğunda da her şey bozuldu.”

“Nasıl olmuş olduğu kimin umurunda?” dedi Lawrence. “Artık önemli olan tek şey *şu anda* nasıl olduğu. Çevrenize bir bakın. Burası kâbus gibi.” Ara sokağa keskin bir dönüş yapmak için yavaşladı. “Geldik sayılır. Şimdi daha dikkatli olmamız gerekiyor.” Farları söndürdü ve yeniden hızlandı.

Minibüs ilerledikçe etraf da giderek karardı, sonunda Thomas aniden önlerine atlayacağını hayal ettiği büyük, biçimsiz gölgelerden başka bir şey göremez oldu. “Belki de bu kadar hızlı sürmemelisin.”

“Sorun yok,” diye karşılık verdi adam. “Bu yolda binlerce kez araba kullandım. Burayı avcumun içi gibi...”

Thomas bir anda öne uçtu ve emniyet kemeri sayesinde durdu. Bir şeyin üzerinden geçmişlerdi ve sesinden metal olduğu anlaşılan şey minibüsün altında kalmıştı. Minibüs birkaç kez zıpladıktan sonra durdu.

“Bu da neydi?” diye fısıldadı Brenda.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Lawrence daha da kısık sesle. “Muhtemelen çöp kutusu falandı. Ödümü patlattı.”

Minibüsü ilerletti ve yüksek bir kazıma sesi havayı doldurdu. Ardından bir darbe ile bir çarpma daha ve sonrasında sessizlik oldu.

“Kurtulduk,” diye mırıldandı Lawrence rahatladığını gizlemeye gerek duymadan. Sürmeye devam etti ama önceki hızını düşürmüştü.

“Belki de farları yakmaksın?” diye önerdi Thomas, kalbinin ne kadar hızlı attığına şaşırarak. “Hiçbir şey göremiyorum.”

“Evet,” diye ekledi Brenda. “Zaten eminim dışarıdakiler az önceki patırtıyı duymuştur.”

“Sanırım öyle.” Lawrence farları açtı.

Farlar tüm sokağı mavimsi beyaz ışıkla aydınlattı ve deminki karanlıkla kıyaslandığında şimdiki ışık güneşten daha parlak gibi geliyordu. Thomas parlaklık karşısında gözlerini kıstı ve tamamen açtığında içine korku doldu. Yaklaşık beş metre önlerinde en az otuz kişi toplanmış, tüm yolu tıkamışlardı.

Suratları soluk ve vahşiydi, sıyrıklarla dolu ve yaralı. Yırtılmış, pis kıyafetler üzerlerinden sarkıyordu. Hepsi de orada durmuş, hiç korkmamışlar gibi parlak ışıklara bakıyordu. Ölümden dirilmiş, ayakta duran cesetlere benziyorlardı.

Thomas vücudunu donduran buz gibi bir ürpertiyle titredi.

Kalabalık ayrılmaya başladı. Aynı anda hareket ediyorlardı ve sokağın kenarlarına doğru gerileyip ortayı açtılar. Sonra içlerinden biri kolunu kaldırıp sallayarak minibüsün geçmesini belirtti.

“Bunlar korkunç derecede kibar Deliler,” diye fısıldadı Lawrence.

49. BÖLÜM

“Belki henüz deliliğin ötesine geçmemişlerdir?” dedi Thomas, bu cümlesi kendisine bile saçma gelse de. “Ya da büyük bir minibüs tarafından ezilme havasında değillerdir?”

“Bas gaza,” dedi Brenda. “Fikirlerini değiştirmeden önce.”

Lawrence, Thomas’ı rahatlatarak gaza bastı; minibüs öne atıldı ve adam yavaşlamadı. Geçtikleri sırada duvarların önünde sıralanmış Deliler onlara bakıyordu. Onları yakından görmek -sıyrıkları, kanları, yaralan ve delirmiş gibi bakan gözleri- Thomas’ın yeniden ürpermesine neden oldu.

Grubun tam sonuna ulaşmışlardı ki birkaç tane yüksek patlama sesi duyuldu ve minibüs sarsılıp sağa doğru yoldan çıktı. Araç sokak duvarına çarptı ve iki Deli duvara yapıştı. Acı içinde bağırıp yumruklarını minibüsün ön kısmına vururlarken Thomas onları ön camdan dehşetle izliyordu.

“Bu da neydi?” diye bağırdı Lawrence minibüsü geri vitese takarken.

Minibüs korkunç şekilde sallanırken geri geri birkaç metre gittiler. İki Deli yere düştü ve anında minibüse en yakın olanlar tarafından saldırıya uğradılar. Mide bulandırıcı bir dehşete kapılan Thomas hemen başka yöne baktı. Deliler her yönden yumruklarıyla minibüse vurmaya başladılar. Aynı anda lastikler dönüyor, gıcırdıyor ama aracı ilerletmiyorlardı. Seslerin hepsi birleşince kâbustan fırlamış gibi bir hal alıyordu.

“Sorun nedir?” diye bağırdı Brenda.

“Lastiklere bir şey yaptılar! Ya da akslara. Ne bilmiyorum!”

Lawrence sürekli olarak minibüsü geri vitesten ileri vitese geçiriyordu ama her defasında yalnızca birkaç adım ilerleyebiliyordu. Thomas’ın sağından darmadağın saçlı bir kadın pencereye yaklaştı. İki eliyle büyük bir kürek tutuyordu, Thomas onun küreği başının üzerine kaldırıp cama doğru savurmasını izledi. Cam kırılmadı.

“Buradan gerçekten çıkmamız gerekiyor!” diye bağırdı Thomas. Çaresizdi, başka ne diyeceğini bilemiyordu. Kendi kendilerini böylesine bariz bir tuzağa düşürerek aptallık etmişlerdi.

Lawrence vites değiştirip gaza basmaya devam ediyordu ama oldukları yerden neredeyse hiç kıpırdamamışlardı. Tavandan artık aşina oldukları vurma sesleri geliyordu. Biri yukarı çıkmıştı. Deliler artık tahta sopalardan kendi kafalarına kadar her şeyle tüm camlara saldırıyorlardı. Thomas’ın

camının dışındaki kadın pes etmiyordu, küreğini cama tekrar tekrar vuruyordu. Sonunda beşinci ya da altınca vuruşunda ince bir çatlak oluştu.

Giderek artan panik Thomas’ın boğazına baskı yapıyordu. “Kıracak!”

“Çıkar bizi buradan!” diye bağırdı Brenda aynı anda.

Minibüs, kadının bir sonraki darbesini ıskalamasına yetecek kadar hareket etti. Ama birisi yukarıdan ön cama balyozla vurdu ve camda beyaz bir çiçeğin açmasını andıran devasa bir örümcek ağı şeklinde çatlak oluştu.

Minibüs bir kez daha geriye doğru hareket etti. Balyozlu cama bir kez daha vuramadan adam öne yuvarlanıp yere düştü. Kel kafasında derin bir yarık olan bir Deli, bir grup onun silahı için savaşmaya başlamadan önce adamın elindeki balyozu kapıp araca iki darbe daha indirdi. Camdaki çatlaklar içeriden dışarıyı görmeyi neredeyse tamamen engelliyordu. Arka taraftan cam kırılma sesi duyuldu; Thomas arkasını dönünce bir kolun camdaki yarıktan içeri girdiğini gördü, sivri uçlar kolu yarıyordu.

Thomas kemerini açıp minibüsün arkasına geçti. Bulduğu ilk şeyi kaptı, bir ucu fırça diğer ucuysa sivri olan uzun plastik bir kar temizleyiciydi. Sonra emekleyerek koltukların orta kısmına geçti. Plastiği Deli’nin koluna vurdu, ardından bir kez daha ve üçüncü kez. Deli her kimse, bağırarak kolunu çekerken dışarıdaki betona cam parçaları düşürdü.

“Fırlatıcı’yı istiyor musun?” diye seslendi Brenda.

“Hayır!” diye bağırdı Thomas. “Minibüsün içinde kullanmak için fazla büyük. Tabancayı al!”

Minibüs öne doğru atıldı ve yine durdu; Thomas yüzünü orta sıraya çarptı ve yanağıyla çenesine acı hücum etti. Dönünce bir kadın ve adamın kırık camda kalan son parçalan da kopardığını gördü. Ellerindeki kan genişleyen deliğin iki tarafına akıyordu.

“Tut!” diye bağırdı Brenda arkasından.

Thomas dönüp silahı aldı, nişan alıp bir kez ateş etti, sonra bir kere daha ve Deliler yere düştü. Acı içinde feryatlarını, lastiklerin berbat gıcırtısı ve aşırı yüklenilen motor sesi ile Deliler’in araca vurma sesleri bastınyordu.

“Sanırım kurtulmak üzereyiz!” diye bağırdı Lawrence. “Ne yaptılar bilmiyorum!”

Thomas dönüp ona baktı; adam ter içinde kalmıştı. Ön camdaki örümcek ağının ortasında bir delik açılmıştı. Diğer camlar da tamamen çatlak içinde kalmıştı; dışarıyı görmek artık neredeyse imkânsızdı. Brenda işler iyice çığırından çıkarsa kullanmaya hazır bir şekilde Fırlatıcısını aldı.

Minibüs geri gitti, ardından ileri, sonra yeniden geri. Biraz daha kontrollü gibi görünüyordu, daha az sarsılıyordu. Arka camdaki geniş açıklıktan iki çift kol uzanınca Thomas iki kez daha ateş etti. Çığlıklar duydular ve bir kadının suratı -korkunç bir şekilde kaşlarını çatmıştı, her bir dişi kirle kaplıydı- camın önünde göründü.

"Bizi içeri al, çocuk," dedi kadın, kelimeleri güçlükle duyuluyordu. 'Tek istediğimiz yemek. Bize biraz yemek verin. *İçeri al!*"

Son kelimeleri bağırarak söyledi ve sanki sığabilecekmiş gibi başını deliğe soktu. Thomas onu vurmak istemiyordu ama yine de silahını kaldırıp içeri girmeyi başarabilirse diye kendini hazırladı. Ama minibüs yeniden öne doğru ilerleyince kadın düştü ve kırık camın kenarları kana bulandı.

Thomas, minibüsün yeniden geri gitme olasılığına karşı kendini hazırladı. Ama kısa, ani bir duruştan sonra birkaç metre daha ilerledi ve doğru yöne döndü. Ardından biraz daha ilerledi.

"Sanırım oldu!" diye bağırdı Lawrence.

Biraz daha, belki birkaç metre ilerlediler. Deliler ellerinden geldiğince onları takip etmeye çalışıyordu; ama geride kaldıklarında oluşan ani sessizlik fazla uzun sürmedi. Çok geçmeden çığlıklar, çarpma ve vurma sesleri yeniden başladı. Bir adam elinde uzun bir bıçakla arka camdaki deliğe ulaştı ve bıçağı rastgele savurmaya başladı. Thomas silahını kaldırıp ateş etti. Kaç tanesini öldürmüştü? Üç? Dört? *Hiç öldürmüş müydü?*

Son defa uzun, korkunç bir gıcırtıyla minibüs ileri atıldı ve bu kez durmadı. Yollarına çıkan Deliler'i ezerken birkaç kez zıpladı; minibüsün üzerinden sokağa düşen bedenleri gördü. Kalan Deliler onları kovalıyorlardı ama kısa süre içinde hepsi geride kaldı.

Thomas koltuğa yığıldı, sırtüstü yatıp çökük tavanı izledi. Derin derin nefesler alarak duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Lawrence'in kırılmayan farı söndürüp iki kez daha döndüğünü ve sonra onlar girer girmez hemen kapanan açık garaj kapısından geçtiklerini neredeyse fark etmedi bile.

50. BÖLÜM

Minibüs durup Lawrence motoru kapattığında Thomas'ın dünyasını sessizlik sardı. Duyduğu tek şey kafasının içinde pompalanan kanın sesiydi. Gözlerini kapadı ve soluklarını yavaşlatmaya çabaladı. Birkaç dakika boyunca diğerleri de bir şey söylemedi ve sonunda Lawrence sessizliği bozdu.

"Dışarıdalar, etrafımızı sardılar, çıkmamızı bekliyorlar."

Thomas kendini kalkmaya ve bir kez daha dışarı bakmaya zorladı. Kırık camların ardı zifiri karanlıktı.

"Kim?" diye sordu Brenda.

"Patronun korumaları. Bunun kendi minibüslerinden biri olduğunu biliyorlar ama biz dışarı çıkıp kendimizi göstermeden yanımıza yaklaşmayacaklar. Kim olduğumuzu teyit etmeleri gerekiyor; sanırım şu an bize doğrultulmuş yaklaşık yirmi silah var."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Thomas, yeni bir çatışmaya hazır olmayarak.

"Yavaş ve dikkatlice dışarı çıkacağız. Beni hemen tanıyacaklardır."

Thomas koltukların üzerinden süründü. "Hepimiz aynı anda mı çıkacağız yoksa önce birimiz mi çıkmalı?"

"Önce ben çıkacağım, onlara sorun olmadığını söyleyeceğim. Ben camı tıklatana kadar bekleyin," diye yanıtladı Lawrence. "Hazır mısınız?"

"Sanırım," diye iç geçirdi Thomas.

"Eğer tüm bunları bizi vurmaları için yaşadıysak," dedi Brenda, "gerçekten çok yazık olur. Şu an bir Deli gibi göründüğüme eminim."

Lawrence kapısını açtı ve Thomas gergin bir şekilde onun işaretini bekledi. Minibüsün dışındaki yüksek sesli tıkırtı onu korkuttu ama hazırdı.

Brenda yavaşça kapıyı açıp dışarı çıktı. Thomas da onu takip etti, karanlıkta görmeye çalıştı ama etraf zifirî karanlıktı.

Yüksek sesli bir *klik* duyuldu ve ortam bir anda parlak ışıklarla aydınlatıldı. Thomas ellerini kaldırıp gözlerini yumdu ve sonra ellerini gözlerine siper ederek gözlerini kısıp neler olduğunu görmeye çalıştı. Kocaman bir üçayağın üzerindeki spot ışığı doğrudan üzerlerine tutulmuştu. Onun iki yanındaki iki silüeti ayırt edebildi. Odanın geri kalanını tarayınca

tıpkı Lawrence'in söylediği gibi, en az bir düzine kişinin ellerinde çeşitli silahlarla durduğunu gördü.

"Lawrence, sen misin?" diye seslendi bir adam, sesi beton duvarlarda yankılandı. Kimin konuştuğunu anlamak imkânsızdı.

"Evet, benim."

"Minibüsümüze ne oldu ve bu insanlar da kim? Buraya hastaları getirdiğini söyleme sakın."

"Biraz uzakta büyük bir grup Deli'nin saldırısına uğradık. Ve bunlar da Bağışık; onları size getirmem için beni zorladılar. Patronu görmek istiyorlar."

"Neden?" diye sordu adam.

"Diyorlar ki..."

Adam Lawrence'in sözünü kesti. "Hayır, onlardan duymak istiyorum. İsimlerinizi ve adamımızı neden buraya gelmeye zorladığınızı söyleyin ve elimizdeki son minibüslerden birini nasıl mahvettiğinizi açıklayın. İyi bir nedeniniz olsa iyi olur."

Thomas ve Brenda konuşmayı kim yapsın diye bakıştılar ve Brenda başını onaylamasına salladı.

Thomas bakışlarını spot ışığına çevirip onun sağındaki kişiye odaklandı. Konuşan kişinin o olduğunu tahmin etmişti. "Adım Thomas. Bu da Brenda. Gally'yi tanıyoruz; onunla birlikte İSYAN'daydık, birkaç gün önce bize Sağ Kol'u ve ne yaptığınızı anlattı. Size yardım etmek istiyorduk ama bu şekilde değil. Sadece ne planladığınızı, bağışık insanları neden kaçırıp bir yere hapsettiğinizi öğrenmek istiyoruz. Bunun, İSYAN'ın yapacağı türden bir şey olduğunu sanıyordum."

Thomas ne umduğunu bilmiyordu ama adam gülmeye başladı. "Sanırım patronu görmenize izin vereceğim böylece bizim *asla* İSYAN'ın yapacağı türden şeyler yapmadığımızı anlarsın."

Thomas omuz silkti. "Peki. Hadi patronunuzu görelim." Adam İSYAN'a olan nefretinde samimi görünüyordu. Ama yine de bu kadar insan kaçırmaları mantıklı gelmiyordu.

"Yalan söylemiyor olsan iyi edersin, çocuk," dedi adam. "Lawrence, onları içeri al. Biri de minibüste silah var mı diye baksın."

Thomas, Brenda'yla iki kat paslanmış, metal merdivenlerden çıkarıldıkları sırada sessizdi. Ardından yıkık dökük ahşap bir kapıdan yalnızca tek ampulün olduğu, duvar kâğıtları soyulmuş pis bir koridora girdiler, oradan

da sonunda elli yıl önce güzel bir konferans salonu olabilecek, geniş bir alana girdiler. Şu an içeride yalnızca büyük, üzeri çizik dolu masa ve etrafa rastgele atılmış plastik sandalyeler vardı.

Masanın ucunda iki kişi oturuyordu. Thomas sağdakinin Gally olduğunu fark etti. Yorgun ve dağılmış görünüyordu ama başıyla hafifçe selam verip, darmadağın olmuş suratında oluşan kötü bir kırışıklıktan ibaret olan ufak bir gülümseme sundu. Yanında iri yarı bir adam oturuyordu, kaslı olmaktan çok yağlıydı ve bel kısmı oturduğu plastik beyaz sandalyeye zar zor sığınıştı.

“Sağ Kol’un karargâhı burası mı?” diye sordu Brenda. “Biraz hevesim kırıldı açıkçası.”

Gally cevap verirken gülümsemesi kayboldu. “Sayamayacağımız kadar çok taşındık. Ama iltifatın için teşekkürler.

“Peki, hanginiz patronsunuz?” diye sordu Thomas.

Gally başıyla yanındaki adamı gösterdi. “Pislik yapma; sorumlu kişi Vince. Ve biraz saygı göster. Sırf dünyada bir şeylerin doğru yapılması gerektiğine inandığı için hayatım tehlikeye attı.”

Thomas uzlaşmacı bir ifadeyle ellerini kaldırdı. “Bir şey demek istemedim. Dairendeki tavırlarını düşününce kontrolün sende olabileceğini sandım.”

“Eh, bende değil. Vince’te.”

“Vince konuşmayı biliyor mu?” diye sordu Brenda.

“Yeter!” diye bağırdı iri yan adam derin, gürler gibi bir sesle. “Tüm şehir Deliler tarafından ele geçirildi; burada oturup çocukça atışmaları dinleyecek zamanım yok. Ne istiyorsunuz?”

Thomas içinde uyanan öfkeyi gizlemeye çalıştı. “Tek bir şey. Bizi neden kaçırdığınızı öğrenmek istiyoruz. Neden İSYAN için insanları kaçırdığınızı. Gally bizi çok umutlandırdı; aynı tarafta olduğumuzu sanmıştık. Sağ Kofun da sözde mücadele ettiği insanlarla eşit derecede kötü olduğunu fark edince yaşadığımız şaşkınlığı bir düşünün. İnsanları satarak ne kadar para kazanacaktınız?”

Adam karşılık olarak, “Gally,” dedi sanki Thomas’ın söylediklerinden tek bir kelime bile duymamış gibi.

“Evet?”

“Bu ikisine güveniyor musun?”

Gally, Thomas’ın bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. “Evet.” Başıyla onayladı. “Güvenebiliriz.”

Vince iri kollarını masanın üzerinde tutarak öne eğildi. “O halde zaman kaybedemeyiz. Çocuk, bu bir kopya operasyon ve kimseden para kazanmak gibi bir plammız yok. İSYAN’a benzemek için bağışık insanları topluyoruz.”

Bu cevap Thomas’ı şaşırttı. “Neden böyle bir şey yapasınız ki?”

“Onları, İSYAN’ın ana merkezine girmek için kullanacağız.”

51. BÖLÜM

Thomas birkaç saniye adamın suratına bakakaldı. İSYAN gerçekten de diğer bağışık insanların kaçırılmasından sorumluysa bu o kadar basitti ki neredeyse gülecekti. “Bu işe yarayabilir.”

“Onayladığına sevindim.” Adamın surat ifadesinden ne düşündüğü hâlâ anlaşılmıyordu ve Thomas onun dalga geçip geçmediğini anlayamadı. “Bir anlaşmamız var ve onları satma sözleşmesi çoktan yapıldı. Bu, içeri girme yolumuz. Bu insanları durdurmamız gerekiyor. Amaçsız bir deney için daha fazla kaynak tüketmelerini durdurmalıyız. Dünya kurtulacaksa ellerindekini hayatta kalan insanlara yardım etmek için kullanmalılar. İnsanlığı normal bir yolda tutmak için.”

“Sence tedavi bulma şansları var mı?” diye sordu Thomas.

Vince göğsünde gürleyen kısık sesle uzun uzun güldü. “Buna bir saniye bile inanmış olsaydın şimdi önümde duruyor olmazdın, öyle değil mi? Kaçıp intikam almaya çalışmazdın. Yani *yaptığın* şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Neler yaşadığını biliyorum; Gally bana her şeyi anlattı.” Duraksadı. “Biz onların... *tedavisinden* uzun süre önce ümidi kestik.”

“Biz intikam için burada değiliz,” dedi Thomas. “Bu bizimle ilgili değil. Bu nedenle kaynakları farklı bir şey için kullanmaktan bahsetmen hoşuma gitti. İSYAN’ın ne yaptığıyla ilgili ne kadar bilgiye sahipsin?”

Vince arkasına yaslanırken sandalye gıcırdadı. “Az önce sana bir şey söyledim, can kayıplarını göze alarak koruduğumuz bir sır. Şimdi güven verme sırası sizde. Lawrence ve adamları kim olduğunuzu bilseydi sizi ilk iş buraya getirirlerdi. Kaba muamele için özür dilerim.”

“Özür duymaya ihtiyacım yok,” diye cevap verdi Thomas. Ama Sağ Kol’un onun kim olduğunu bilse farklı davranacağını duymaktan rahatsız olmuştu. “Sadece ne planladığınızı bilmek istiyorum.”

“*Sen* bildiklerini paylaşmadığın sürece daha fazla bir şey anlatmayacağım. *Sen bize* ne sunabilirsin?”

“Söyle ona,” diye fısıldadı Brenda dirseğiyle Thomas’ı dürterek. “Buraya bunun için geldik.”

Haklıydı. İçgüdüleri Thomas’a Gally’den notu aldıkları andan itibaren ona güvenmesini söylüyordu ve şimdi sözünü tutma vakti gelmişti. Yardım olmadan, bir şeyler başarmak şöyle dursun, Kayaç’a bile geri gidemezlerdi.

“Tamam,” dedi. “İSYAN tedavi bulabileceğini, çok yaklaştıklarını düşünüyor. Tek kayıp parça benim. Bunun doğru olduğuna yemin ediyorlar ama bizi o kadar çok yönlendirip yalan söylediler ki artık neyin gerçek neyin yalan olduğunu anlamamız imkânsız hale geldi. Kimbilir şimdi amaçlan ne. Ya da ne kadar çaresizler veya ne isteyebilirler.”

“Kaç kişisiniz?” diye sordu Vince.

Thomas düşündü. “Dört kişi Lawrence’in bizi götürdüğü yerde bekliyor. Sayılarını tam bilmiyorum ama içeriden bir sürü bilgi edindik. Sizin grubunuz kaç kişi?”

“Thomas, bu cevaplanması zor bir soru. Birkaç sene önce görüşmeye ve güç toplamaya başladığımızdan beri Sağ Kol’a kaç kişinin katıldığını soruyorsan, binin üzerinde. Ama hâlâ bizimle olan, güvende ve sonuna kadar gitmek isteyen kişilerden bahsediyorsak... sadece birkaç yüz kişi diyebiliriz ne yazık ki.”

“Aranızda bağışık olan var mı?” diye sordu Brenda.

“Neredeyse hiç yok. Ben şahsen değilim ve -Denver’da meydana çıkan durumdan sonra- hastalığı çoktan kaptığıma eminim. Neyse ki çoğumuzda virüs *yok* ama bu parçalanmış dünyada bunun olması kaçınılmaz. Ve biz, insan denen bu güzel ırktan kalanların kurtarıldığından emin olmak istiyoruz.”

Thomas yakındaki birkaç sandalyeyi gösterdi. “Oturabilir miyiz?”

“Tabii.”

Thomas oturur oturmaz kafasında kurduğu soruları sormaya başladı. “Peki tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?”

Vince bir kez daha hırıltılı bir şekilde güldü. “Sakin ol, evlat. Önce bana bu durumda ne önerdiğinden bahset, sonra da ben sana planlarımı söyleyeyim.”

Thomas neredeyse sandalyesinin ucuna oturduğunu ve masanın üstüne eğildiğini fark etti. Rahatlayıp arkasına yaslandı. “Bak, biz İSYAN’ın ana merkeziyle ve orada işlerin nasıl yürüdüğüyle ilgili birçok şey biliyoruz. Ayrıca grubumuzda hafızasını geri alanlar var. Ama en önemlisi, İSYAN benim geri dönmemi *istiyor.* Ben de bunu bir şekilde kendi yararımıza kullanabileceğimizi düşünüyorum.”

“Bu mu?” diye sordu Vince. “Bu kadar mı?”

“Yardım olmadan fazla bir şey yapabileceğimizi söylemedim. Ya da silah olmadan.”

Son cümlesi üzerine Vince ve Gally birbirlerine imalı biçimde baktılar.

Thomas onların dikkatini çektiğini anladı. “Ne?”
Vince dikkatini önce Brenda’ya, ardından Thomas’a çevirdi. “Silahtan çok daha iyi bir şeyimiz var.”
Thomas yeniden öne uzandı. “Peki bu ne olabilir?”
“Kimsenin silah *kullanamayacağından* emin olmanın bir yolunu biliyoruz.”

52. BÖLÜM

“Nasıl?” diye sordu Brenda, Thomas bir şey diyemeden.

“Açıklamayı Gally’ye bırakacağım.” Vince başıyla Gally’yi gösterdi.

“Pekâlâ, Sağ Kol’u düşünün,” dedi Gally. Ayağa kalktı. “Bu insanlar asker değil. Muhasebeci, hademe, tesisatçı, öğretmen. Temel olarak İSYAN kendi küçük ordusuna sahip. En iyi şekilde ve en pahalı silahlarla eğitildiler. Dünyanın en büyük Fırlatıcı deposunu ve kullandıkları diğer tüm aletlerin saklandığı yeri bulsak durum yine de aleyhimizde olur.”

Thomas bu konuşmanın nereye gittiğini hayal bile edemiyordu. “Öyleyse plan nedir?”

“Durumu eşitlemenin tek yolu silahları olmadığından emin olmak. O zaman bir şansımız olabilir.”

“Yani bir şekilde çalacak mısınız?” diye sordu Brenda. “Bir sevkiyata el mi koyacaksınız? Nedir?”

“Hayır, öyle bir şey değil,” diye cevapladı Gally başını sallayarak. Ardından suratına çocuksu bir heyecan geldi. “Mesele amacımız uğruna *kaç kişiyi* saflarımıza kattığımız değil, *kimi* kattığımız. Sağ Kolun topladığı insanlar içinde bir kadın bizim anahtarımız.”

“Kim?” diye sordu Thomas.

“Adı Charlotte Chiswell. Dünyanın en büyük silah imalatçısının başmühendisiydi. Yani en azından ikinci nesil teknoloji kullanan gelişmiş silahlar alanında. İSYAN tarafından kullanılan her tabanca, Fırlatıcı, bomba -aklınıza ne gelirse- oradan geliyor ve hepsi de gelişmiş elektronik ve bilgisayar sistemlerine bağlı. Charlotte da silahlarını etkisiz kılmanın bir yolunu buldu.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Brenda şüpheyle. Thomas da buna inanmakta zorlanmıştı ama Gally açıklarken dikkatle dinledi.

“Kullandıkları her silahta ortak bir çip var ve Charlotte son birkaç aydır uzaktan her şeyi yeniden programlamanın, bozmanın bir yolunu arıyordu. Sonunda buldu. Başladığında sadece birkaç saatini alacak ve çalışması için binaya küçük bir cihaz yerleştirilmesi gerekiyor. Bağışık olanları teslim etmesi planlanan adamlarımız bunu yapacak. İşe yararsa bizim de silahımız olmayacak ama en azından eşit durumda olacağız.”

“Hatta belki de bize üstünlük sağlayacak,” diye ekledi Vince. “Korumaları ve güvenlik ekipleri bu silahları kullanmakta o kadar

ustalaşmış ki artık alışkanlık haline geldiğinden eminim. Ama her iddiasına girerim ki yumruk yumruğa çarpışmada geri kalmışlardır. Bıçakla, sopayla, tahta ve taşlarla ve yumrukla kavga.” Sinsice sırıttı. “Eski usul dövüş olacak. Onları alt edebileceğimizi düşünüyorum. Bu şekilde başaramasak bile silahları hâlâ çalışıyor olsaydı zaten daha başlamadan öldürülürdük.”

Thomas Labirent’te Izdırap Verenlerde mücadelelerini düşündü. Tıpkı Vince’in tarif ettiği gibi olmuştu. Bu anıyla ürperdi ama tam gelişmiş silahlara karşı kesinlikle galip gelirdi.

Ve işe yararsa bu, bir şansları olacağı anlamına gelirdi. Thomas’ı ani bir heyecan sardı. “Nasıl yapacaksınız?”

Vince duraksadı. “Üç tane Kayaç var. Yaklaşık seksen kişiyle gireceğiz; grubumuzda bulabileceğimiz en güçlülerle. Bağışık olanları İSYAN’da irtibat kurduğumuz kişiye teslim edeceğiz, cihazı yerleştireceğiz -bunun en zor görev olacağını sanıyorum- ve cihaz çalıştığında duvarı patlatarak bir delik açıp diğer herkesi içeri sokacağız. Tesisin kontrolünü ele geçirdiğimizde Charlotte bize yetecek kadar silahı, kontrolü elimizde tutabilmemiz için yeniden çalışır hale getirecek. Bunu ya başaracağız ya da öleceğiz. Gerekirse tesisi havaya uçururuz.”

Thomas adamın söylediklerini düşündü. Kendi grubu böyle bir saldırıda çok değerli olabilirdi. Özellikle de hafızalarını geri almış olanlar. Onlar İSYAN’ın ana merkezinin planını biliyordu.

Vince devam ederken sanki Thomas’ın aklını okumuş gibiydi. “Gally’nin söylediği doğruysa, sen ve arkadaşlarının planlama ekibimize büyük yardımı dokunur; arkadaşlarınızdan bazıları tesisi ayrıntılı olarak biliyor olmalı. Ayrıca fazladan herkes işimize yarar; ne kadar yaşlı ya da genç olduğunuz umurumda değil.”

“Bizde de Kayaç var,” dedi Brenda. ‘Tabii Deliler onu paramparça etmediyse. Denver’ın kuzey duvarlarının hemen dışında. Pilotu da arkadaşlarımızla birlikte.”

“Sizin Kayaç’larınız nerede?” diye sordu Thomas.

Vince elini odanın arka tarafına doğru salladı. “Şu tarafta. Sapasağlamlar. Her şey yakında. Hazırlanmak için birkaç haftamız daha olsun isterdik ama fazla seçeneğimiz yok. Charlotte’ın cihazı hazır. İlk seksen kişi hazır. Önümüzdeki birkaç günü siz ve diğerlerinin bilgilerini paylaşması ve son hazırlıkları yapmak için değerlendirir, sonra da harekete geçeriz. Çok göz kamaştırıcı bir şeymiş gibi bahsetmeye gerek yok. Sadece içeri girip işi halledeceğiz.”

Onun bu şekilde söylemesi durumu Thomas için daha gerçek kıldı. “Kendine ne kadar güveniyorsun?”

“Çocuk, dinle beni,” dedi Vince ciddi bir ifadeyle. “Yıllar boyu tek duyduğumuz İSYAN’ın göreviydi. Her kuruş, her erkek, her kadın, her kaynak, her şey İSYAN’ın Işıla tedavi bulma amacına adanmalıydı. Bize, bağışık insanlar bulduklarını söylediler ve onların beyinlerinin hastalığa neden yenik düşmediğini anladıklarında tüm dünya kurtulmuş olacaktı! Bu sırada şehirler çöktü; eğitim, güvenlik, herkesin bildiği diğer hastalıkların ilaçları, hayırseverlik, insani yardım... tüm dünya sırf İSYAN ne istiyorsa yapabilsin diye boş yere heba oldu.

“Biliyorum,” dedi Thomas. “Çok iyi biliyorum.”

Vince yıllardır içinde tuttuğu belli olan düşünceleri saymaya devam etti. “Hastalığa tedavi bulmaktansa salgının yayılmasını önlemeyi durdurmakta çok daha başarılı olabilirdik. Ama İSYAN tüm parayı ve en iyi insanları tüketti. Yalnızca bu da değil, bizi boş yere ümitlendirdiler ve kimse önlem almadı. Sihirli tedavi sonunda onları kurtaracak sandılar. Ama biraz daha beklersek kurtaracak insan kalmayacak.”

Vince artık yorgun görünüyordu. Oturmuş, Thomas’ın karşılık vermesini bekleyerek ona bakarken oda sessizliğe büründü. Thomas onunla aynı fikirdeydi.

Vince sonunda yeniden konuştu. “Bağışık insanları satan adamlarımız içeri girdiklerinde cihazı yerleştirebilirler ama biz oraya ulaştığımızda yerinde olsa çok daha kolay olurdu. Bağışıkların olması bizim hava sahasına girmemizi ve iniş izni almamızı sağlayacak ama...” Apaçık ortada olan gerçeği Thomas’ın kendisinin söylemesini ister gibi ona bakıp kaşlarını kaldırdı.

Thomas başını onaylamasına salladı. “Burada ben devreye giriyorum.”

“Evet,” dedi Vince gülümseyerek. “Sanırım burada sen devreye giriyorsun.”

53. BÖLÜM

Thomas'ın üzerine şaşırtıcı bir sakinlik çökmüştü. “Beni birkaç kilometre ötede bırakabilirsiniz, oradan da yürüyerek giderim. Deneyler’i tamamlamak için dönmüşüm gibi davranırım. Gördüklerim ve duyduklarıma dayanarak söylüyorum, beni memnuniyetle karşılayacaklardır. Yalnızca cihazı yerleştirmek için ne yapmam gerektiğini gösterin.”

Vince’in suratında bir kez daha içten bir gülümseme oluştu. “Bunu Charlotte’ın kendisine yaptıracağım.”

“Arkadaşlarımdan -Teresa, Aris ve diğerleri- bilgi ve yardım alabilirsin. Brenda da birçok şey biliyor.” Thomas’ın kararı ani ve kesin olmuştu ama tehlikeli görevi kabul etmişti. Ellerindeki en iyi fırsattı.

“Pekâlâ, Gally,” dedi Vince. “Sırada ne var? Bunu nasıl yapacağız?”

Thomas’ın eski düşmanı ayağa kalkıp ona baktı. “Sana cihazla ilgili bilgi vermesi için Charlotte’ı getireyim. Sonra da seni bizim Kayaç hangarına götürürüz, İSYAN’ın ana merkezine yakın bir yerde bırakırız, bu arada geri kalanımız da ana saldırı ekibiyle hazırlanır. Rolünü iyi oynasan iyi edersin; bağışık olanlarla gelmeden önce birkaç saat beklemeliyiz yoksa şüphe çeker.”

“Merak etme.” Thomas sakinleşmek için kendini derin derin nefes almaya zorladı.

“Güzel. Sen gidince Teresa ve diğerlerini buraya getiririz. Umarım şehirde küçük bir gezintiye daha hayır demezsiniz.”

Charlotte sessiz, ufak tefek bir kadındı ve tamamen görev odaklıydı. Thomas’a devre dışı bırakma cihazının nasıl çalıştığını kısaca anlattı. Kendisine verdikleri, içinde yemek ve yapmak zorunda kalacağı soğuk yürüyüş için fazladan kıyafet olan sırt çantasının içine sığacak kadar küçüktü. Cihaz yerleştirilip aktif hale getirildiğinde her bir silahın sinyalini arayıp bağlantı kuracak ve sonra da sistemini bozacaktı. İSYAN’ın tüm silahlarını etkisiz hale getirmesi yaklaşık bir saat sürecekti.

Yeterince basit, diye düşündü Thomas. Zor olansa içeri şüphe çekmeden girdikten sonra cihazı yerleştirmesi olacaktı.

Gally, Thomas’ı ve pilotu, Kayaç’ları sakladıkları terk edilmiş hangara Lawrence’in götürmesine karar verdi. Oradan doğruca İSYAN’ın ana

merkezine uçacaklardı. Bu da, Deliler tarafından istila edilmiş Denver sokaklarında bir yolculuk daha yapacakları anlamına geliyordu ama en kısa yoldan, yani anayoldan gideceklerdi ve şafak sökmüştü. Nedense Thomas kendisini biraz daha iyi hissediyordu.

Brenda geldiğinde Thomas yolculuk için gereken son dakika malzemelerini toplamalarına yardım etmekle meşguldü. Brenda'ya başını sallayıp hafifçe gülümsedi.

"Beni özleyecek misin?" diye sordu Thomas. Bunu şaka olarak sormuş gibi yapmıştı ama onun gerçekten de evet demesini istiyordu.

Brenda gözlerini devirdi. "Bunu söyleme bile. Sanki şimdiden pes ediyormuşsun gibi geliyor. En kısa zamanda yeniden bir araya gelip eski, güzel günler yad edeceğiz."

"Seni sadece birkaç haftadır tanıyorum." Yeniden gülümsedi.

"Her neyse." Kollarını Thomas'a dolayıp kulağına fısıldadı. "Alev'e seni bulup, arkadaşınmışım gibi davranmam için gönderildiğimi biliyorum. Ama *gerçekten* arkadaşım olduğunu bilmeni istiyorum. Sen..."

Thomas yüzünü görebilmek için onu geriye itti. Kızın surat ifadesi anlaşılmazdı. "Ne?"

"Sadece... ölme."

Thomas ne diyeceğini bilemeyerek yutkundu.

"Ee?" dedi Brenda.

"Sen de dikkatli ol," diyebildi yalnızca.

Brenda uzanıp onu yanağından öptü. "Bu, senden duyduğum en tatlı şeydi." Tekrar gözlerini devirdi ama bu kez gülümsedi.

Ve gülümsemesi Thomas'a her şeyin daha iyi görünmesini sağladı. "İşi batırmadıklarından emin ol," dedi. "Tüm planların mantıklı olduğundan da."

"Olurum. Birkaç gün içinde görüşürüz."

"Tamam."

"Ve sen ölmezsen, ben de ölmem. Söz."

Thomas onu kendine çekip son kez sarıldı. "Anlaştık."

54. BÖLÜM

Sağ Kol onlara daha yeni bir minibüs verdi. Direksiyonda Lawrence vardı ve yanında da pilot oturuyordu. Kadın sessizdi ve pek canayakın değildi, içine kapanık bir tipti. Lawrence da çok keyifli değildi; muhtemelen kilitli bir tesiste yemek dağıtıcılığından Deliler'le dolu şehirde şoförlüğe atandığı içindi. İki kez.

Güneş doğmuştu ve bir önceki geceye göre tamamen farklı görünen şehrin binalarının üzerinde parlıyordu. Nedense ışık, dünyayı biraz daha güvenli bir yer gibi hissettiriyordu.

Thomas'a tabancası dolu bir şekilde geri verilmişti ve o da silahı kotunun beline sokmuştu. Tekrar saldırıya uğrarlarsa on iki kurşunun yeterli olmayacağını biliyordu ama en azından içi rahat ediyordu.

"Pekâlâ, planı unutmayalım," dedi Lawrence sonunda sessizliği bozarak.

"Plan neydi peki?" diye sordu Thomas.

"Ölmeden hangara ulaşmak."

Thomas'a makul geldi.

Yeniden sessizliğe büründüler, yalnızca motordan ve yoldaki tümseklerden ses geliyordu. Böyle bir anda Thomas ilerideki birkaç gün boyunca ters gidebilecek korkunç şeyleri düşünmeden edemiyordu. Zihnini susturup geçtikleri harabeye dönmüş şehre odaklanmaya çalıştı.

Şimdiye kadar tek tük insan görmüştü ve çoğu da uzaktaydı. Çoğunun karanlıktan fırlayabilecek şeylerden korktuğu için geç saatlere kadar ayakta kalıp kalmadığını merak etti; ya da karanlıktan fırlama işini kendilerinin yapıp yapmadığını.

Güneş, her yönde sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen inanılmaz derecede yüksek gökdelenlerin pencerelerinde parlıyordu. Minibüs şehrin merkezinden, terk edilmiş arabaların etrafa saçıldığı geniş bir yoldan ilerliyordu. Thomas araçların içine saklanmış, tuzak kurmayı bekliyormuşçasına camlardan dışarıyı gözetleyen birkaç Deli gördü.

Birkaç kilometre sonra Lawrence dönüp duvarla kuşatılmış şehrin kapılarından birine çıkan uzun, dümdüz bir ana yola girdi. Yolun iki tarafına da barikatlar kurulmuştu; büyük olasılıkla sayısız arabanın sesinin şehri rahatsız etmemesi için daha iyi zamanlarda yapılmıştı.

“Bu yol bizi oraya götürecek,” dedi Lawrence. “Hangar muhtemelen en iyi korunan yerimiz, yani tek yapmamız gereken oraya ulaşmak. Bir saat sonra havada mutlu ve güvende olacağız.”

“Güzel,” dedi Thomas ama bir önceki geceden sonra bu kulağa fazla basit geliyordu. Pilot sessiz kaldı.

Yaklaşık beş kilometre gitmişlerdi ki Lawrence aracı yavaşlattı. “Bu da ne?” diye mırıldandı.

Thomas adamın neden bahsettiğini görmek için dikkatini yeniden yola verince ileride birkaç arabanın daire çizdiğini gördü.

“Sanırım onları geçmeyi deneyeceğim,” dedi Lawrence kendi kendine konuşurcasına.

Thomas karşılık vermedi çünkü üçünün de orada olan her neyse bela anlamına geldiğinin farkında olduğunu biliyordu.

Lawrence hızını yeniden artırdı. “Geri dönüp başka yoldan gitmeyi denemek çok zamanımızı alır o yüzden aralarından geçmeye çalışacağım.”

“Sadece aptalca bir şey yapma,” diye tersledi pilot. “Yürümek zorunda kalırsak oraya ulaşamayacağımız ortada.”

Yaklaştıklarında Thomas ileri doğru eğilip neler olduğunu görmeye çalıştı. Yaklaşık yirmi kişilik bir kalabalık, ne olduğunu çıkaramadığı koca bir yığın bir şey için kavga ediyor, birbirlerine moloz atıyor, itip kakıyor, yumruklaşıyordu. Onların da belki otuz metre ilerisinde arabalar vardı; dönüyor, patinaj yapıyor, birbirlerine çarpıyorlardı. Yoldaki kimseye çarpmamış olmaları mucizeydi.

“Ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu Thomas. Lawrence biraz olsun yavaşlamamıştı ve neredeyse önlerine gelmişlerdi.

“Durman gerek!” diye bağırdı pilot.

Lawrence onun emrini duymazdan geldi. “Hayır. Geçeceğim.”

“Bizi öldüreceksin!”

“Bir şey olmayacak. Sus biraz!”

Yolda hâlâ birbirlerine saldıran insanlara ve yığının içinde her ne varsa ona yaklaşmışlardı. Thomas daha iyi görebilmek için kenara kaydı. Deliler büyük çöp torbalarını yırtıyorlardı -eski yemek, yarı çürümüş etlerin ve yemek artıklarının olduğu paketleri çıkarıyorlardı- ama hiçbiri aldıklarını elinde tutamıyordu çünkü biri anında çalmaya çalışıyordu. Yumruklar havada uçuşuyor, pençe gibi kıvırdıkları parmaklar tırmalıyordu. Adamlardan birinin gözünün hemen altında korkunç bir yara vardı, kan gözyaşı gibi yüzünden akıyordu.

Minibüs tiz bir sesle dönünce Thomas dikkatini yeniden ileriye verdi. Sürücüler arabalarını -eski model, yüzeyinde ezikler olan, boyalarının çoğu çıkmış- durdurmuş ve yaklaşmakta olan minibüsün karşısında yan yana dizilmişlerdi. Lawrence yavaşlamadı. Onun yerine dönüp sağ taraftaki araba ile ortadakinin arasındaki daha geniş boşluğa doğru sürdü. Sonra bir anda soldaki araba ileri atıldı ve minibüs geçmeden engelleyebilmek için keskin bir dönüş yaptı.

"Tutunun!" diye bağırdı Lawrence ve gaza daha da bastı.

Boşluğa doğru giderlerken Thomas oturduğu koltuğa tutundu. Boşluğun kenarlarındaki arabalar kıpırdamadı ama üçüncü araba doğruca onlara doğru geliyordu. Thomas hiç şansları olmadığını gördü, bunu tam söyleyecekti ki artık çok geç olmuştu.

Minibüsün önü boşluktan tam geçmişti ki üçüncü araba sol arkaya çarptı. Thomas sola doğru uçup yan cama çarpınca cam korkunç bir çatırtıyla kırıldı. Camlar her yöne saçılırken minibüs daireler çiziyor, arka kısmı dönüyordu. Thomas her yere çarpıyor, tutunacak bir şey arıyordu. Havayı lastiklerin gıcırtısı ve metalin metale sürtme sesi doldurdu.

Minibüs sonunda beton duvara çarpınca ses kesildi.

Hırpalanıp yaralanan Thomas yerde, dizlerinin üzerindeydi. Tam zamanında kalktı ve üç arabanın uzaklaştığını gördü; Thomas ve diğerlerinin geldiği dümdüz, uzun yolda gözden kaybolurken motor sesleri giderek azaldı. Lawrence'a ve pilota baktı; ikisi de iyiydi.

Sonra çok tuhaf bir şey oldu. Thomas pencereden baktı ve mahvolmuş bir Deli'nin beş metre ileriden kendisine baktığını gördü. Onun, arkadaşı olduğunu algılaması bir saniyesini aldı.

Bu Newt'ti.

55. BÖLÜM

Newt berbat görünüyordu. Saçları yer yer yolunmuştu ve başında kırmızı izli kel noktalar kalmıştı. Suratı yara ve çiziklerle kaplıydı; tişörtü yırtılmış, ince bedeninin üzerinde güç bela duruyordu; pantolonu kir ve kanla pislenmişti. Sonunda Deliler’e teslim olmuş gibi duruyordu.

Ama Thomas’a, sanki bir arkadaşına rastlamış gibi bakıyordu.

Lawrence konuşuyordu ama Thomas sözlerini ancak algılayabildi.

“İyiyiz. Araba darmaduman oldu ama hangara kadarki son birkaç kilometreyi gidecektir.”

Lawrence geri vitese takınca minibüs beton duvardan sarsılarak uzaklaştı; kırık plastik ile metalin çıtırtısı ve lastiklerin gıcırtısı ortalığa çökmüş sessizliği yarıyordu. Oradan uzaklaşmaya başlayınca Thomas’ın beyninde âdeta bir düğmeye basıldı.

“Dur!” diye bağırdı. “Minibüsü durdur! Hemen!”

“Ne?” diye karşılık verdi Lawrence. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Durdur şu minibüsü!”

Lawrence frenlere asıldığı sırada Thomas da ayağa fırlayıp kapıya ilerledi. Tam açacaktı ki Lawrence onu tişörtünün arkasından yakalayıp arkaya çekti.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı adam.

Thomas hiçbir şeyin kendisini durdurmasına izin vermeyecekti. Pantolonundan tabancasını çıkarıp Lawrence’a doğrulttu. “Bırak beni. Bırak beni!”

Lawrence onu bırakıp ellerini kaldırdı. “Hey, çocuk. Sakin ol! *Neyin var?”*

Thomas ondan uzaklaştı. “Arkadaşımı gördüm; iyi olup olmadığına bakmak istiyorum. Bir sorun çıkarsa koşarak minibüse geri geleceğim. Geldiğimde bizi götürmek için hazır ol.”

“O şeyin hâlâ arkadaşın olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordu pilot soğuk bir tavırla. “O Deliler çoktan deliliğin ötesine geçmiş. Bunu anlayamıyor musun? Arkadaşın artık hayvandan başka bir şey değil. Hayvandan da kötü.”

“Öyleyse kısa bir elveda olacak, değil mi,” diye yanıtladı Thomas. Kapıyı açıp dışarı çıktı. “İhtiyacım olursa arkamı kollayın. Bunu yapmak zorundayım.”

“Kayaç’a gitmeden haddini bildireceğim, buna emin olabilirsin,” diye homurdandı Lawrence. “Çabuk ol. Çöp yığınının başındaki Deliler bu tarafa gelmeye kalkarsa ateş etmeye başlayacağız. Aralarında annen ya da Frank amcanın olması umurumda olmaz.”

“Tamam.” Thomas onlara arkasını döndü ve silahını kotuna soktu. Hâlâ artıklarla uğraşan Deli sürüsünden uzakta, tek başına duran arkadaşına doğru yavaşça yürüdü. O an için diğer Deliler hallerinden memnun görünüyor; Thomas’la ilgileniyormuş gibi durmuyorlardı.

Thomas Newt’e kadar olan yolun yarısını yürüyüp durdu. Arkadaşıyla ilgili en kötü kısım gözlerindeki vahşilikti. Delilik o iki kanlı hastalık boşluğunda pusu kunnuştu. Bu kadar çabuk nasıl olabilmişti?

“Hey. Newt. Benim, Thomas. Beni hâlâ hatırlıyorsun, değil mi?”
Aniden Newt’in gözlerinde oluşan berraklık Thomas’ın az kalsın
şaşkınlıktan gerilemesine neden olacaktı.

“Seni hatırlıyorum, Tommy. Beni Saray’da görmeye daha yeni geldin, notumu yok saydığını gözüme soktun. Tamamen delirmek için daha birkaç günüm var.”

Bu sözleri Thomas’ın moralini, arkadaşının acınası görünüşünden daha çok bozmuştu. “Öyleyse niye buradasın? Neden... onlarlasın?” Newt önce Deliler’e, ardından Thomas’a baktı. “Gelip gidiyor, dostum. Bunu açıklayamam. Bazen kendimi kontrol edemiyorum, ne yaptığımın farkında bile olmuyorum. Ama çoğu zaman beynimde bir kaşıntı gibi, her şeyin ayarını beni rahatsız edecek kadar bozup öfkelendiriyor.”

“Şimdi iyi görünüyorsun.”

“Evet. Saray’daki bu kaçıklarla birlikte olmamın tek nedeni başka ne yapacağımı bilmiyor olmam. Birbirleriyle kavga ediyorlar ama aynı zamanda da bir gruplar. Yalnız kalıyorsun, başka seçeneğin olmuyor.”

“Newt, bu kez benimle gel, hemen şimdi. Seni daha güvenli bir yere götürebiliriz, daha iyi...”

Newt güldü ve bu sırada başı birkaç defa tuhaf bir biçimde seğirdi. “Git buradan, Tommy. Defol.”

“Benimle gel,” diye yalvardı Thomas. “Eğer kendini daha iyi hissettirecekse seni bir yere bağlarım.”

Newt’in suratı aniden öfkeyle sertleşti ve sözleri dudaklarından hiddetle döküldü. “Sadece kes sesini, seni hain çıkıntı! Notumu okumadın mı? Benim için son kez berbat bir şey yapamıyor musun yani? Her zamanki gibi

kahraman olmalısın ama değil mi? Senden nefret ediyorum! Senden hep nefret ettim!”

Ciddi değil, dedi Thomas kendi kendine sabırla. Onlar sadece sözdü. “Newt...”

“Hepsi senin suçun! İlk Yaratıcılar öldüğünde onları durdurabilirdin. Bir yolunu bulabilirdin. Ama hayır! Devam ettirmen gerekiyordu; dünyayı kurtarmak, kahraman olmak için. Ve Labirent’e gelip devam ettin. Yalnızca kendini düşünüyorsun! Kabul et! Hatırlanacak, tapınırcasına sevilecek biri olman gerekiyor! Seni Kutu deliğinden aşağı atmalıydık!”

Newt’in suratı kıpkırmızı olmuştu ve bağırırken tükürükler saçıyordu. Ellerini yumruk yapıp öne doğru yalpalayarak birkaç adım attı.

“Onu patlatacağım!” diye bağırdı Lawrence minibüsten. “Yoldan çekil!”

Thomas döndü. “Hayır! Sadece o ve ben varız. Bir şey yapma!” Yeniden Newt’e baktı. “Newt, dur. Beni dinle. İçeride bir yerlerde iyi olduğunu biliyorum. Beni duyabilecek kadar.”

“Senden nefret ediyorum, Tommy!” Ondan sadece birkaç metre uzaktaydı ve Thomas, Newt’e olan kırgınlığı yerini korkuya bırakırken birkaç adım geriledi. “Senden nefret ediyorum nefret ediyorum nefret ediyorum! Senin için yaptıklarımdan sonra, Labirent’te yaşadığım saçmalıklardan sonra senden ilk defa bir şey istedim ve bunu yapamıyorsun! İğrenç suratına bakamıyorum bile!”

Thomas iki adım daha geriledi. “Newt, durmalısın. Seni vuracaklar. Bir dur da beni dinle! Minibüse bin, bırak da seni bağlayayım. Bana bir şans ver!” Arkadaşını öldüremezdi. Bunu yapamazdı.

Newt bağırarak öne atıldı. Fırlatıcı'nın şimşeği minibüsten fırlayıp kaldırımda kayarak ilerledi ama onu ıskaladı. Thomas olduğu yerde donakalmıştı, Newt onu yere yapıştırıp nefessiz kalmasına neden oldu. Eski arkadaşı onun yerde kıpırdayamayacak şekilde üzerine çıktığında Thomas ciğerlerini havayla doldurmaya çalıştı.

“Gözlerini oymalıyım!” dedi Newt, Thomas’a tükürükler saçarak. “Sana aptallığın için ders vermeliyim. Neden geldin buraya? Sana sarılmamı mı bekliyordun? Hı? Oturup Kayran’daki eski güzel zamanlardan konuşmayı mı?”

Thomas dehşete kapılmıştı, başını iki yana salladı ve yavaşça boşta kalan eliyle silahına uzandı.

“Neden topalladığımı bilmek ister misin, Tommy? Sana hiç anlatmış mıydım? Hayır, sanmıyorum.”

“Ne oldu?” diye sordu Thomas, zaman kazanmak için. Parmaklarını silahın etrafına doladı.

“Labirent’te kendimi öldürmeye çalıştım. O lanet duvarlardan birinin yarısına kadar tırmanıp aşağıya atladım. Alby beni buldu ve tam Kapılar kapanmadan Kayran’a sürükledi. Oradan nefret ediyordum, Tommy. Her günün her saniyesi nefret ettim. Ve hepsi... senin... *suçundu!*”

Newt aniden dönerek Thomas’ın silahı tutan elini yakaladı. Silahı kendine çevirerek alnına bastırana kadar kaldırdı. “Şimdi bunu telafi et! Ben o yamyam canavarlara dönüşmeden önce beni öldür. Öldür beni! O notu yazarken *sana* güvendim. Başkasına değil. Şimdi yap şunu!”

Thomas elini çekmeye çalıştı ama Newt çok güçlüydü. “Yapamam, Newt, yapamam.”

“Yaptıklarını telafi et! Pişman ol!” Sözler onu yırtarcasına çıkıyor, tüm vücudu titriyordu. Ardından sesi aceleci, sert bir fısıltıya dönüştü. “Öldür beni, seni lanet korkak. Doğru şeyi yapabileceğini kanıtla. Beni bu ızdıraptan kurtar.”

Sözleri Thomas’ı dehşete düşürdü. “Newt, belki de biz...”

“Kes sesini! Kapa çeneni! Sana güvendim! Şimdi, yap şunu!”

“Yapamam!”

“Yap!”

“Yapamam!” Newt ondan böyle bir şey yapmasını nasıl isteyebiliyordu? En yakın arkadaşlarından birini nasıl öldürebilirdi?

“Öldür beni yoksa ben seni öldürürüm. Öldür beni! Yap şunu!”

“Newt...”

“Ben onlardan biri olmadan önce yap!”

“Ben...”

“ÖLDÜR BENİ!” Ve sonra Newt’in bakışları, sanki son kez akıl sağlığını kazanmışçasına berraklaştı, sesi yumuşadı. “Lütfen, Tommy. Lütfen.”

Kalbi kapkaranlık bir cehenneme düşen Thomas tetiği çekti.

56. BÖLÜM

Thomas bunu yaparken gözlerini kapamıştı. Kurşunun et ve kemiğe çarpma sesini duymuş, Newt'in vücudunun sarsılıp yere düştüğünü hissetmişti. Thomas karnının üzerine döndü, ayağa kalktı ve koşmaya başlayana kadar gözlerini açmadı. Arkadaşına yaptığını göremezdi. Bunun dehşeti, acısı, suçluluk duygusu ve mide bulantısı onu tüketmekle tehdit ediyor, beyaz minibüse doğru koşarken gözlerinin dolmasına neden oluyordu.

"Bin!" diye bağırdı Lawrence.

Kapı hâlâ açıktı. Thomas binip kapıyı kapadı ve minibüs hareket etti.

Kimse konuşmadı. Thomas sersemlemiş bir halde ön camdan dışarı bakıyordu. En yakın arkadaşını başından vurmuştu. Bunun ondan istenmesi; Newt'in istemiş, yalvarmış olması önemli değildi. Thomas yine de tetiği çekmişti. Aşağı bakınca ellerinin ve bacaklarmın titrediğini gördü ve aniden dondurucu bir soğuk hissetti.

"Ben ne yaptım?" diye mırıldandı ama diğerleri tek kelime etmedi.

Yolculuğun geri kalanı Thomas için bulanıktı. Daha fazla Deli'nin yanından geçtiler, hatta birkaç defa Fırlatıcı'yla camdan ateş etmek zorunda kaldılar. Şehrin dış taraftaki duvarından, küçük havaalanının tel örgülerinden ve Sağ Kol üyeleri tarafından sıkı koruma altında olan hangarın devasa kapısından geçtiler.

Kimse fazla konuşmadı ve Thomas yalnızca kendisine söylenenleri yaptı, gitmesi gereken yere gitti. Kayaç'a bindikten sonra içinde yürürken etrafı gözlemledi ama hiçbir şey söylemedi. Pilot büyük gemiyi kaldırmak üzere gitti, Lawrence da bir yerlere kayboldu ve Thomas ortak salonda bir kanepe bulup yatarak tavandaki metal ızgaralara bakmaya başladı.

Newt'i öldürdüğünden beri ne yapmak üzere yola çıktığını bir kere bile düşünmemişti. Sonunda İSYAN'dan kurtulmuştu ve şimdi gönüllü olarak geri dönüyordu.

Artık umurunda değildi. Ne olduysa olmuştu. Hayatının geri kalanı boyunca, gördüklerinin aklından çıkmayacağını biliyordu. Chuck'ın kan kaybından ölürken nefessiz kalması ve şimdi Newt'in saf, korkunç bir delilikle ona bağırması. Ve son aklı başında hali, gözlerinin merhamet dilenmesi.

Thomas kendi gözlerini kapadı ama görüntüler hâlâ karşısındaydı. Uykuya dalması uzun zaman aldı.

Lawrence onu uyandırdı. “Hey, uyan bakalım. Birkaç dakika içinde orada olacağız. Seni bırakıp buradan defolup gideceğiz. Alınma ama.”

“Alınmadım.” Thomas homurdandı ve bacaklarını kanepeden sarkıttı. “Oraya ulaşmak için ne kadar yürümem gerekecek?”

“Birkaç kilometre. Endişelenme, çok fazla Deli’yle uğraşmak zorunda kalacağını sanmıyorum; kırlarda hava soğumaya başladı. Birkaç kızgın geyik görebilirsin gerçi. Kurtlar bacaklarını koparmaya çalışabilir. Fazla bir şey olmaz.”

Thomas adamın yüzünde geniş bir sırıtma görmeyi bekleyerek baktı ama o köşede bir şeyleri düzenlemekle meşguldü.

“Mont ve sırt çantan kargo kapısının orada,” dedi Lawrence, ufak bir teçhizatı rafın üzerine koyarken. “Yemek ve suyun var. Güzel, keyifli bir yürüyüş yapacağından emin olmak istedik; doğanın güzelliklerinin tadını çıkarmanı falan.” Hâlâ gülümsemiyordu.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Thomas. Uykuya daldığı o karanlık üzüntü boşluğuna düşmemek için çaba sarf ediyordu. Hâlâ Chuck’ı ve Newt’i aklından çıkaramamıştı.

Lawrence yaptığı işe ara vererek ona döndü. “Bunu sana sadece bir kez soracağım.”

“Ne?”

“Bundan emin misin? Bu insanlarla ilgili bildiğim tek şey berbat oldukları. Kaçırıyorlar, işkence ediyorlar, öldürüyorlar; istediklerini elde etmek için her şeyi yapıyorlar. Orada her şeyi tek başına halletmene izin vermek çılgınca geliyor.”

Nedense Thomas artık korkmuyordu. “Merak etme. Geri gelmeyi unutmayın yeter.”

Lawrence başını iki yana salladı. “Tanıdığım ya en cesur çocuksun ya da tam bir delisin. Her neyse, git duş al ve temiz kıyafetler giy; dolaplarda olmalı.”

Thomas o an nasıl göründüğünü bilmiyordu ama donuk bakan, soluk, cansız bir zombi gibi bir şey hayal etti. “Tamam,” dedi ve korkusunun bir kısmını suyla atmak üzere ilerledi.

Kayaç alçaldı ve yere inerken Thomas bir parmaklığa tutundu. Yerde hâlâ otuz metre yükseklikteyken kapının rampası menteşe gıcırtılarıyla açıldı ve içeri serin hava doldu. Çalışan pervaneler daha yüksek sesle kükredi. Üzerlerinde karlar birikmiş çam ağaçlarından oluşan geniş bir ormanda küçük bir açıklıktaydılar; o kadar fazla ağaç vardı ki Kayaç iniş yapamazdı.

Thomas atlamak zorundaydı.

Gemi alçaldı ve Thomas kendini hazırladı.

"İyi şanslar, çocuk," dedi Lawrence, yakınlaştıklarında başıyla yeri işaret ederek. "Dikkatli olmanı söylerdim ama aptal değilsin, bu yüzden söylemeyeceğim."

Thomas karşılık bekleyerek gülümsedi. Buna ihtiyacı olduğunu hissetmişti ama beklediği gülümseme gelmedi. "Peki öyleyse. İçeri girer girmez cihazı yerleştireceğim. Her şeyin sorunsuz hallolacağından eminim. Öyle değil mi?"

"Hiç sorun yaşamazsak burnumdan kertenkeleler çıkaracağım," diye cevapladı Lawrence ama sesinde şefkat vardı. "Şimdi git. Dışarı çıkınca şu yöne git." Ormanın ucuna doğru sol tarafı işaret etti.

Thomas montu giydi, kollarını sırt çantasının askılarından geçirdi ve dikkatlice kargo kapısının büyük metal levhasından yürüyüp kenarına gelince çömeldi. Karla kaplı zeminle arasında yaklaşık bir metre vardı ama yine de dikkatli olması gerekiyordu. Zıplayıp yeni yağmış karların üstüne yumuşak bir iniş yaptı. Tüm bu süre zarfında içi uyuşuktu.

Newt'i öldürmüştü.

Arkadaşını başından vurmuştu.

57. BÖLÜM

Açıklığa, uzun zaman önce devrilmiş ağaç gövdeleri saçılmıştı. Thomas'ın etrafını saran uzun, kaim çamlar gökyüzüne doğru heybetli bir duvar gibi uzanıyordu. Kayaç pervanelerini hızlandırıp havada yükselirken çıkan sert rüzgârdan korunmak için ellerini gözlerine siper etti ve geminin havada güneybatı yönünde gözden kaybolmasını izledi.

Hava soğuktu ve orman diri hissettiriyordu, sanki yepyeni bir dünyada duruyor gibiydi; hastalığın bulaşmadığı bir yer gibi. Bugünlerde pek fazla kişinin böyle bir şey göremeyeceğinden emindi ve kendini şanslı hissetti.

Sırt çantasının askılarını sıkıp oraya bir an önce ulaşmaya kararlı bir şekilde Lawrence'in gösterdiği yöne doğru yola koyuldu. Newt'e yaptığı şey üzerine ne kadar az kafa yorarsa o kadar iyiydi. Ve ıssız biryerde tekbaşına olmanın ona çok fazla zaman vereceğini de biliyordu. Karlı alanda birkaç adım daha atarak kalın çamların karanlığına girdi. Hoş, yoğun kokuların her yanını kaplamasına izin vererek zihnini yeniden kapatmak ve düşünmeyi tamamen kesmek için elinden geleni yaptı.

Kuşlara, sincaplara, böceklere ve müthiş kokulara odaklandığı kadar yola da bakıyordu. Hatırladığı hayatın büyük kısmını iç mekânlarda geçirdiğinden bu tür şeylere alışık değildi. Labirent ve Alev'i saymıyordu bile. Ormanda yürürken bu kadar farklı bir yerin -Alev'in- aynı gezegen üzerinde var olabildiğine inanamıyordu.. İnsanlar sonsuza dek gitse hayatın bu hayvanlar için nasıl olacağını merak etti.

Bir saatten uzun süre yürüdükten sonra sonunda ormanın ucuna, çorak ve taşlı geniş bir alana ulaştı. Rüzgârın karları dağıttığı, ağaçsız bölgede bitki örtüsünden yoksun toprak tepecikleri oluşmuştu. Alanı her boyutta pütürlü taşlar kaplamıştı ve ileride derin bir uçurum vardı. Onun ötesinde ise okyanus, ufukta son bulan koyu mavi, keskin bir çizgi ile parlak gökyüzünün açık mavisine dönüşüyordu. Uçurumun yanında, yaklaşık iki kilometre ileride de İSYAN'ın genel merkezi bulunuyordu.

Tesis geniş, birbirine bağlı sade binalardan oluşmuştu ve devasaydı; duvarlarda beyaz betonun üzerindeki dar yarıklarda çok az pencere görünüyordu. Yuvarlak bir bina diğerlerinin arasından kule gibi yükseliyordu. Bölgenin sert iklimi denizden gelen nemle birleşince binaların ön cephesine zarar vermişti -tesisin dışındaki çatlaklar örümcek ağı gibi yayılmıştı- ama yapılar sanki hep oradaymış, havanın ya da

insanların her türlü darbesine karşı yıkılmaz görünüyordu. Aklına tam hatırlayamadığı bir anısını getiriyordu; bir tür perili akıl hastanesi. Dünyanın böyle bir tımarhaneye dönüşmesini engellemek için tesisin kurulabileceği en iyi yerdi. Tesisten uzanan uzun, dar bir yol ormanın içinde gözden kayboluyordu.

Thomas toprağın taşlı kısmından yürümeye koyuldu. Ortama neredeyse rahatsız edici bir sessizlik çökmüştü. Kendi adımları ve nefes sesi dışında duyabildiği tek şey uçurumun dibindeki dalgaların sesiydi, ki onlar bile belli belirsiz duyuluyordu. İSYAN'dakilerin onu şimdiye kadar çoktan gördüğüne emindi; güvenlik mutlaka dikkatli ve sıkıydı.

Metalin taşlar üzerinde çıkardığı sesler gibi hızlı hızlı ilerleyen bir tıkırtı, durup sağ tarafına bakmasına neden oldu. Tam da güvenliği düşündüğü sırada bir bıçak böcek iri bir kaya parçasının üzerinde durdu, kırmızı gözü Thomas'ın yönünde parlıyordu.

Kayran'da, böcek hızla oradaki küçük ormana kaçmadan önce onu ilk gördüğü an hissettiklerini hatırladı. Sanki üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu.

Bıçak böceğe el salladı ve yürümeye devam etti. On dakika içinde İSYAN'ın kapısını çalacak, ilk defa içeri girmesine izin verilmesini isteyecekti. Dışarı çıkmasına değil.

Rampanın son kısmına yöneldi ve yerleşkeyi çevreleyen buz tutmuş kaldırıma çıktı. Görünüşe bakılırsa bir zamanlar burayı etrafındaki kıraç araziden daha güzel yapmaya çabalamışlardı ama çalılar ve çiçekler çoktan kışa teslim olmuştu ve karların arasından gördüğü gri kısımlardan yalnızca yabani otlar çıkıyordu. Thomas asfaltta yürürken neden kimsenin hâlâ kendisini karşılamaya çıkmadığını merak ediyordu. Belki de Fare Adam içeriden izliyor, Thomas'ın sonunda kendi taraflarına geçtiğini sanıyordu.

Dikkatini iki bıçak böcek daha çekti, ikisi de karla kaplı otların ya da çiçek tarlalarının arasında geziniyor, kırmızı ışıklarıyla sağı solu tarıyorlardı. Thomas en yakınındaki pencere dizisine baktı ama karanlıktan başka bir şey göremedi; cam boyanmıştı. Arkasından gelen gümbürtüyle dönüp baktı. Fırtına yaklaşıyordu, bulutlar koyu renk ve yoğundu ama hâlâ birkaç kilometre uzaktaydı. İzlerken, birkaç yıldırım grilikte zikzak çizince aklına Alev ve şehre yaklaştıkları sırada onları karşılayan korkunç yıldırım yağmuru geldi. Kuzeyde havanın o kadar kötü olmadığını ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Kaldırımda ilerleme devam etti ve ön girişe yaklaştığında yavaşladı. Yan yana cam kapılar vardı ve anı, neredeyse acı veren bir anı dalgası beynine çarptı. Labirent'ten kaçış, İSYAN koridorlarındaki firar, bu kapılardan şiddetli yağmura çıkmaları. Sağ tarafındaki küçük park yerine baktı, eski bir otobüs bir sıra arabanın yanına bırakılmıştı. O zavallı Işıla yakalanmış kadını ezen, ardından onları zihinleriyle oynanan ve sonunda Alev'e çıkan Düz Geçiş'in olduğu yatakhanelere götüren otobüs olmalıydı.

Ve şimdi, tüm yaşadıklarından sonra İSYAN'ın girişinde kendi isteğiyle duruyordu. Uzanıp önündeki soğuk, koyu renk camı tıklattı. Diğer tarafta hiçbir şey göremiyordu.

Neredeyse aynı anda birtakım kilitler birbiri ardına açıldı; ardından kapılardan biri açıldı. Janson -Thomas için her zaman Fare Adam'dı- elini uzattı.

"Yeniden hoş geldin, Thomas," dedi. "Kimse bana inanmadı ama başından beri geri döneceğini söylüyordum. Doğru kararı verdiğine sevindim."

"Bir an önce bitirelim şu işi," dedi Thomas. Bunu yapacaktı -rolünü oynayacaktı- ama kibar olması gerekmiyordu.

"Müthiş bir fikir." Janson geri çekilip hafifçe başıyla selam verdi. "Önden buyur."

Thomas sırtında dışarıdaki soğuk havayla uyumlu bir ürpertiyle Fare Adam'ın yanından geçip İSYAN'ın genel merkezine girdi.

58. BÖLÜM

Thomas birkaç koltuk ile sandalyenin ve önlerinde geniş, boş bir masanın olduğu büyük bekleme odasına girdi. Burada son bulunduğunda gördüklerinden farklıydı. Eşyalar renkli ve canlıydı ama ortamın kasvetli havasını ortadan kaldırmıyordu.

“Ofisimde birkaç dakika geçiririz diye düşünüştüm,” dedi Janson ve bekleme salonunun sağma dönen koridorun sonunu işaret etti. O tarafa doğru yürümeye başladılar. “Denver’da olanlar için çok üzgünüz. O kadar potansiyeli olan bir şehri kaybetmek çok yazık oldu. Bunu bir an önce halletmemiz için daha da iyi bir neden.”

“Yapmanız gereken nedir?” diye sormaya zorladı Thomas kendini.

“Ofisimde her şeyi konuşacağız. Öncü takımımız orada.”

Thomas’ın sırt çantasında gizli olan cihaz fazlasıyla kafasını kurcalıyordu. Bir şekilde onu mümkün olduğunca kısa sürede yerleştirip geri sayımı başlatmalıydı.

“İyi,” dedi, “ama önce tuvalete girmem gerekiyor.” Aklına gelen en basit fikirdi. Ve bir dakika yalnız kalmasının en garanti yoluydu.

“İleride bir tane var,” diye cevap verdi Fare Adam.

Köşeyi döndüler ve erkekler tuvaletine giden daha da soluk bir koridordan ilerlediler.

“Burada bekleyeceğim,” dedi Janson başıyla kapıyı işaret ederek.

Thomas bir şey söylemeden içeri girdi. Çantasından cihazı çıkanp etrafına bakındı. Lavabonun üzerinde tuvalet malzemeleri için ahşap bir dolap vardı ve onun üzerinde de tam Thomas’ın cihazı arkasına kaydırıp gizleyebileceği yükseklikte bir çıkıntı vardı. Sifonu çekti ve lavabonun musluğunu açtı. Cihazı öğrendiği şekilde çalıştırdı, hafifçe bipleyince tedirgin oldu ama uzanıp dolabın üzerine koydu. Suyu kapadıktan sonra sakinleşmeye çalışırken kurutucuyu çalıştırdı.

Yeniden koridora çıktı.

“Tamam mı?” diye sordu Janson sinir edici bir kibarlıkla.

“Tamam,” diye cevap verdi Thomas.

Yürümeye devam ettiler, Şansölye Paige’in tıpkı Denver’daki posterleri gibi olan, yamuk asılmış çerçevelerdeki portrelerinin önünden geçtiler.

“Şansölyeyle tanışacak mıyım?” diye sordu Thomas sonunda, kadını merak ederek.

“Şansölye Paige çok meşgul,” diye yanıtladı Janson. “Unutma, Thomas; taslağı tamamlayıp tedaviyi sonuçlandırmak sadece başlangıç. Hâlâ bunun kitlelere dağıtımını organize ediyoruz; şu an konuştuğumuz sırada ekibin çoğu bunun üzerinde çalışıyor.”

“Bunun işe yarayacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Neden sadece ben?”

Janson ona bakıp kemirgene benzeyen sırıtışını gösterdi. “Biliyorum, Thomas. Varlığımın her zerresiyle buna inanıyorum. Ve sana söz veriyorum hak ettiğin itibarı göreceksin.”

Thomas o an nedense Newt’i düşündü. “İtibar istemiyorum.”

“İşte geldik,” diye karşılık verdi adam Thomas’ı duymazdan gelerek.

Üzerinde bir şey yazmayan kapının önüne geldiler ve Fare Adam, Thomas’ı içeri aldı. İki kişi -bir kadın ve bir erkek- masaya dönük oturuyorlardı. Thomas onları tanımıyordu.

Kadın koyu renk pantolon giymişti, uzun kızıl saçları vardı ve ince çerçeveli gözlüğü burnunun üzerindeydi. Adam kel, zayıf ve sevimsizdi, üzerinde yeşil ameliyat önlüğü vardı.

“Bunlar benim ortaklarım,” dedi Janson, masanın arkasına geçip oturmak için ilerlerken. Thomas’a iki ziyaretçisinin arasındaki sandalyeye oturmasını işaret etti ve Thomas oturdu. “Doktor Wright,” kadını gösterdi, “bizim başpsikoloğumuz ve Doktor Christensen da başhekimimiz. Konuşacak çok şeyimiz var bu yüzden tanışma faslını kısa tuttuğum için beni mazur görün.”

“Neden ben Son Aday’ım?” diye sordu Thomas lafı dolandırmadan.

Janson kendini toparladı, oturup ellerini kucağında birleştirmeden önce masasındaki eşyaların amaçsızca yerlerini değiştirdi. “Harika bir soru. Bir avuç -kullanacağım terim için özür dilerim- denek bu onura erişebilmeleri üzere seçildi. Yakın zamanda Teresa ile sen vardın. Ama onda sende olmayan, emirleri dinleme tarzı var. Senin Son Aday olarak belirlenmende, özgür düşünmeye yatkınlığın etkili oldu.”

Sonuna kadar yalan söylediler, diye düşündü Thomas acı acı. Kendi isyan girişimleri aslında tam da onların istediği şeydi demek. Tüm öfkesi karşısında oturan adama yöneltmişti. Fare Adam’a. Thomas’a göre Janson baştan aşağı İSYAN’ı temsil ediyordu.

“Şunu yapıp bitirelim,” dedi. Saklamak için çok uğraşmıştı ama kendi sesindeki hiddeti duyabiliyordu.

Janson etkilenmiş görünmüyordu. “Biraz sabret, lütfen. Uzun sürmeyecek. Yok etme bölgesinin modellerini toparlamanın hassas bir işlem olduğunu unutma. Burada söz konusu olan zihnin ve düşündüğün, yorumladığın ya da algıladıklarındaki en ufak aksilik, sonunda elde edilen bulguların hepsini işe yaramaz kılabilir.”

“Evet,” diye ekledi Doktor Wright, saçını kulağının arkasına atarken. “A.D. Janson’ın geri dönmenin öneminden bahsettiğini biliyorum ve bu kararı verdiğin için çok memnunuz,” Sesi yumuşak ve hoştu ve bir şekilde zeki olduğunu belli ediyordu.

Doktor Christensen boğazını temizleyip konuştu, sesi ince ve tizdi. Thomas ondan hiç hoşlanmadı. “Başka bir karar nasıl verebilirdin bilmiyorum. Tüm dünya çöküşün eşiğinde ve sen onu kurtarmamıza yardım edebilirsin.”

“Öyle olduğunu iddia ediyorsunuz,” diye karşılık verdi Thomas.

“Kesinlikle,” dedi Janson. “Öyle. Her şey hazır. Ama verdiğin kararı iyice anlaman için sana söylememiz gereken bir şeyler daha var.”

“Söylemeniz gereken bir şeyler daha mı?” diye tekrarladı Thomas. “Değişkenler’in olayı da benim her şeyi bilmemem değil miydi? Beni gorillerle falan dolu bir kafese tıkmayacak mısınız? Ya da belki mayınlı arazide yürütürsünüz? Okyanusun ortasına bırakıp kıyıya yüzüp yüzemeyeceğimi test edersiniz?”

“Geri kalanı da söyle,” dedi Doktor Christensen.

“Kalanı mı?” diye sordu Thomas.

“Evet, Thomas,” diye iç geçirdi Janson. “Kalanı. Tüm Deneyler’den, çalışmalardan topladığımız ve incelediğimiz modellerden sonra, seni ve arkadaşlarını tabi tuttuğumuz Değişkenler’den sonra şu sonuca vardık.”

Thomas bir şey söylemedi. Tuhaf bir beklentiyle, aynı anda hem bilme hem de *bilmeme* arzusuyla nefes bile alamıyordu.

Janson öne eğildi, dirseklerini masaya koydu, ciddi ifadesi yüzünü gölgeliyordu. “Son bir şey.”

“Peki nedir bu?”

“Thomas, beynine ihtiyacımız var.”

59. BÖLÜM

Thomas'ın kalp atışları hızlanarak göğsünde gümbür gümbür atmaya başladı. Adamın onu test etmediğini biliyordu. Tepkilerini ve beyin modellerini inceleme konusunda olabildiğince ileri gitmişlerdi. Şimdi de tedaviyi geliştirmede rol oynayacak... en uygun kişiyi seçmişlerdi.

Birden, Sağ Kol'un yeterince hızlı gelemeyeceğini düşündü.

"Beynimi mi?" diye tekrarlamaya zorladı kendini.

"Evet," diye yanıtladı Doktor Christensen. "Son Aday, taslağı tamamlamak için gereken son kayıp parçaya sahip. Ama modelleri Değişkenler karşısında gözlemlemeden bir şey yapabilmemizin hiç yolu yok. Viviseksiyon bize son veriyi de verecek, bu sırada sistemlerin düzgünce çalışıyor olacak. Hiç acı hissetmeyeceksin tabii; seni ağır bir şekilde uyuşturacağız, sonra da..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Sözleri sessizlikte koptu ve İSYAN'ın üç bilim insanı Thomas'ın cevabını beklemeye koyuldu. Ama Thomas konuşamıyordu. Hayatının hatırlayabildiği kısmı boyunca defalarca ölümle burun buruna gelmişti ama yine de her zaman çaresizce, gücü yettiğince elinden geleni yaparak bir gün daha hayatta kalmaya çabalamıştı. Ama bu farklıydı. Kurtarıcıları gelene kadar dayanması gereken bir tür deneme değildi. Geri dönemeyeceği bir şeydi. Gelmezlerse bu sondu.

Aklına durduk yere korkunç bir düşünce geldi: Teresa bunu biliyor muydu?

Bu fikrin kendisini bu kadar derinden üzmesine şaşırdı.

"Thomas?" diye sordu Janson, Thomas'ın düşünce silsilesini bölerek. "Bunun senin için şoke edici olduğunu biliyorum. Şunu anlamanı istiyorum ki, bu bir test değil. Tedavi için gerekli taslağı beyin dokunu ve topladığımız modellerle birleştiğinde fiziksel yapısının Işıl virüsüne nasıl direndiğini inceleyerek tamamlayabileceğimizi düşünüyoruz. Deneyler, herkesi kesip biçmeyelim diye uygulandı. Tek amacımız hayat kurtarmak, boş yere tüketmek değil."

"Yıllardır model toplayıp inceliyoruz ve sen Değişkenler'e verdiğin tepkilerde açık ara en güçlüydün," diye devam etti Doktor Wright. "Uzun zamandır -bunu deneklerden saklamak en önemli önceliğimizdi- sonunda son işlem için en iyi adayı seçmek zorunda kalacağımızı biliyorduk."

Thomas uyuşmuş bir sessizlikte dinlerken Doktor Christensen süreci özetlemeye devam etti. “Hayatta olman gerekiyor ama uyanık olmana gerek yok. Sana sakinleştirici vereceğiz ve ensizyon bölgesini uyuşturacağız ama beyinde sinir olmadığı için oldukça acısız bir işlem olacak. Ne yazık ki sinir incelememizden sonra iyileşemeyeceksin; bu, ölümcül bir işlem. Ama sonuçlar paha biçilemez olacak.”

“Peki ya işe yaramazsa?” diye sordu Thomas. Tek görebildiği Newt’in son dakikalarıydı. Ya Thomas bir sürü kişinin korkunç ölümünü *engelleyebilirse*?

Psikologun gözleri huzursuzlukla titreşti. “O zaman... çalışmaya devam edeceğiz. Ama eminiz ki...”

Thomas kendine engel olamadan kadının sözünü kesti. “Ama emin değilsiniz, değil mi? Her şeye yeniden başlayabilmek için insanlara bağışık *denekleri* kaçırmaları için para ödüyorsunuz.” Denek kelimesini kin duyarak söylemişti.

İlk başta kimse cevap vermedi. Ardından Janson konuştu: “Tedavi bulmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Olabildiğince az hayat kaybıyla. Konuyla ilgili başka bir şey söylemeye gerek yok.”

“Neden konuşuyoruz ki?” diye sordu Thomas. “Neden beni yakalayıp bağlamıyor, sonra da beynimi açmıyorsunuz?”

Doktor Christensen cevap verdi: “Çünkü sen bizim Son Adayımızsın. Kurucularımızla şimdiki çalışanların arasındaki köprüsün. Sana hak ettiğin saygıyı göstermeye çalışıyoruz. Kararı kendin vermeni umuyoruz.”

“Thomas, biraz zamana ihtiyacın var mı?” diye sordu Doktor Wright. “Bunun zor olduğunu biliyorum ve inan hiçbirimiz bunu hafife almıyoruz. Senden büyük bir fedakârlık yapmanı istiyoruz. Bilim için beynini bağışlar mısın? Birlikte yapbozun son parçasını yerleştirebilmemize izin verir misin? İnsanlığın iyiliği için tedavi yolunda bir adım daha atar mısın?”

Thomas ne diyeceğini bilemiyordu. Olayların bu şekilde gelişmesine inanamıyordu. Her şeyden sonra yalnızca tek bir ölüme daha ihtiyaç duymaları gerçek olabilir miydi?

Sağ Kol geliyordu. Newt’in görüntüsü aklından geçti.

“Yalnız kalmaya ihtiyacım var,” diyebildi sonunda. “Lütfen.” İlk defa bir yanı gerçekten pes etmek, bunu yapmalarına izin vermek istiyordu. İşe yarayacağına dair çok az bir şans olsa da.

“Doğru olanı yapacaksın,” dedi Dr. Christensen. “Ve endişelenme. En ufak bir acı hissetmeyeceksin.”

Thomas tek kelime daha duymak istemiyordu. “Sadece her şey başlamadan önce biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Gayet makul,” dedi Janson ayağa kalkarak. “Sana tıbbi tesise kadar eşlik edip bir süreliğine seni özel bir odaya yerleştireceğiz. Ama bunu bir an önce başlatmamız gerekiyor.”

Thomas öne eğilip başını ellerinin arasına aldı ve yere baktı. Sağ Kol’la yaptıkları plan birden son derece aptalca geldi. Bu gruptan kaçabilse bile -bunu *istese* bile- arkadaşları gelene kadar nasıl hayatta kalacaktı?

“Thomas?” diye sordu Doktor Wright, uzanıp sırtına elini koyarak. “İyi misin? Başka sorun var mı?”

Thomas dik oturup kadının elini itti. “Sadece... söylediğiniz yere gidelim.”

Bir anda Janson’ın ofisindeki hava çekilmiş gibi Thomas’ın göğsü sıkıştı. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü, açtı ve koridora çıktı. Tüm bunlar çok fazlaydı.

60. BÖLÜM

Thomas doktorları takip etti ama zihni deli gibi çalışıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Sağ Kolla iletişime geçmesinin hiç yolu yoktu ve telepati yoluyla Teresa ya da Aris'le konuşma yeteneğini de kaybetmişti.

Birkaç köşeden döndüler ve zikzak çizmeleri Thomas'a Labirenti hatırlattı. Neredeyse yeniden orada olmayı diledi; o zaman her şey daha kolaydı.

"Hemen sol tarafta bir oda var," diye açıkladı Janson. "Arkadaşlarına mesaj bırakmak istersen diye bir not defteri bırakmıştım. Onlara ulaştırmanın bir yolunu bulacağım."

"Ben de sana yiyecek bir şeyler getireceğim," diye seslendi Doktor Wright arkadan.

Kibarlıkları Thomas'ı sinirlendiriyordu. Eskiden ölüm cezası verilen katillerle ilgili hikâyeleri hatırladı. Onların da hep son yemek isteme hakları olurdu. İstedikleri her şey hazırlanırdı.

"Et istiyorum," dedi, ona bakmak için durarak. "Ve karides. Ve ıstakoz. Ve pankek. Ve şekerleme."

"Üzgünüm, birkaç sandviçle idare etmek zorundasın."

Thomas iç geçirdi. "Anlamıştım zaten."

Thomas küçük masanın karşısındaki yumuşak sandalyeye oturmuş, not defterine bakıyordu. Kimseye not yazma niyeti yoktu ama başka ne yapacağını da bilmiyordu. Durum, hayal bile edemeyeceği kadar karmaşık bir hal almıştı. Ne beklemiş olduğunu bilmiyordu ama onu canlı canlı kesecekleri fikri de hiç aklına gelmemişti. Sağ Kol gelene kadar uyum içinde davranmaya karar verdi.

Ama uyumlu davranmasının geri dönüşü olmayacaktı.

Sonunda ölme ihtimaline karşı Minho ve Brenda için elveda mesajları yazdı; sonra yemek gelene kadar başını kollarının arasına alıp bekledi. Yemeğini yavaşça yedi, sonra yeniden dinlendi. Arkadaşlarının zamanında gelmesini ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Her şekilde, bu odadan gerçekten zorunda kalmadıkça çıkmayacaktı.

Dakikalar geçerken uykuya daldı.

Kapıya vurulunca irkilerek uyandı.

“Thomas?” Janson’ın boğuk sesi geldi. “Artık gerçekten başlamamız gerekiyor.”

Sözleri Thomas’ı panikletti. “Ben... henüz hazır değilim.” Sözlerinin saçma olduğunu biliyordu.

Uzun bir duraksamadan sonra, “Korkanın pek fazla seçeneğimiz yok,” dedi Janson.

“Ama..diye başladı Thomas fakat düşüncelerini toparlayamadan kapı açıldı ve Janson içeri girdi.

“Thomas... Beklemek bunu yalnızca daha da kötüleştirecek. Gitmemiz gerek.”

Thomas ne yapacağını bilmiyordu. Şimdiye kadar ona karşı bu kadar sakin olmalarına şaşırmıştı. Sınırı zorladığını ve artık zamanı kalmadığını fark etti. Derin nefes aldı.

“Hadi yapalım şu işi.”

Fare Adam gülümsedi. “Beni takip et.”

Janson, Thomas’ı etrafı her türlü ekran ve birkaç hemşire tarafından sarılmış tekerlekli bir yatağın olduğu hazırlık odasına götürdü. Doktor Christensen da oradaydı; ameliyat önlüğü giymiş, tıbbi maskesini çoktan takmıştı. Thomas yalnızca gözlerini görebiliyordu ama adam başlamaya hevesli görünüyordu.

“Bu mu yani?” diye sordu Thomas. Boğazından panik yükseldi, sanki bir şey göğsünü eziyormuş gibi hissediyordu. “Beni kesip açma zamanı mı?”

“Üzgünüm,” diye yanıtladı doktor. “Ama başlamamız gerekiyor.”

Fare Adam tam yeniden konuşacaktı ki yüksek, tiz bir alarm çalmaya başladı.

Thomas’ın kalbi tekledi ve tüm vücuduna rahatlama duygusu yayıldı. Bu, Sağ Kol olmalıydı.

Kapı ardına dek açıldı ve Thomas dönünce çılgına dönmüş kadını gördü. “Sevkiyat için bir Kayaç geldi ama insanları içeri sokmak için hazırlanmış bir numaraymış; şu anda binanın kontrolünü ele geçirmeye çalışıyorlar,” diye açıkladı kadın.

Janson’ın cevabı neredeyse Thomas’ın kalbinin durmasına neden olacaktı.

“Görünüşe bakılırsa acele edip süreci başlatmamız gerekiyor. Christensen, Thomas’a narkoz verin.”

61. BÖLÜM

Thomas’ın göğsü sıkıştı, boğazı tıkanmış gibiydi. Her şey önünde olup bitiyordu ama o donakalmıştı.

Janson emirler yağdırdı. “Dr. Christensen, çabuk olun. Bu insanlar kimbilir neyin peşinde; bir saniye daha kaybedemeyiz. Ameliyat personeline ne olursa olsun geri adım atmamalarını söyleyeceğim.”

“Bekle,” dedi Thomas sonunda boğuk bir sesle. “Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum.” Sözleri boştu; bu noktadan sonra artık durmayacaklarını biliyordu.

Janson’ın suratı kıpkırmızıydı. Thomas’a cevap vermek yerine doktora döndü. “Bu çocuğun beynini açmak için ne gerekiyorsa yapın.”

Thomas konuşmak için ağzını açtığı sırada keskin bir şey koluna batarak vücuduna sıcaklık dalgaları gönderdi ve uyuşup sedyenin üzerine yığıldı. Boynundan aşağısı uyuşmuştu ve dehşet, içine yayılıyordu. Doktor Christensen üzerine eğilip kullandığı şırıngayı hemşirelerden birine uzattı.

“Çok üzgünüm, Thomas. Bunu yapmak zorundayız.”

Doktor ve bir hemşire onu yatağa yerleştirdiler, bacaklarını yukarı çektiler, böylece sırtüstü yattı. Başını hafifçe yanlara doğru hareket ettirebiliyordu ama hepsi buydu. Olası sonuçların farkına vardığı sırada olayların beklenmedik yönde gelişmesi onu şaşkına çevirmişti. Ölmek üzereydi. Sağ Kol bir şekilde derhal ona ulaşmazsa ölecekti.

Janson görüş alanına girdi. Başını onaylarcasına sallayarak doktorun omzuna hafifçe vurdu. “Halledin şu işi.” Ardından arkasını dönüp gözden kayboldu. Thomas kapı kapanmadan önce birinin koridorda bağırdığını duydu.

“Birkaç test yapmam lazım,” diye açıkladı Doktor Christensen. “Sonra seni ameliyathaneye alacağız.” Dönüp arkasındaki araç gereçlerle ilgilendi.

Sanki adam yüz kilometre öteden konuşuyor gibiydi. Thomas çaresizce yatıyor, doktor kan alıp kafatasının ölçüsünü alırken aklı durmadan çalışıyordu. Adam sessizce çalışıyor, neredeyse gözünü kırpmıyordu. Ama alnındaki ter damlalarından bir şeylere karşı yarıştığı belliydi. Bunu yapması için bir saati mi vardı? Ya da birkaç saati?

Thomas gözlerini kapadı. Silahları etkisiz hale getirme cihazının işe yarayıp yaramadığını merak etti. Birinin onu bulup bulamayacağını. Sonra bir şey fark etti: bulmalarını istiyor muydu ki? İSYAN’ın tedaviyi

neredeyse bulmuş olması gerçekten mümkün müydü? Kendini düzenli nefes almaya, kaslarını oynatmaya odaklamaya zorladı. Ama hiçbir şey olmadı.

Bir anda doktor dikleşerek Thomas'a sırıttı. "Sanırım hazırız. Şimdi seni ameliyathaneye götüreceğiz."

Adam kapıdan geçti ve Thomas'ın sedyesi koridorda itildi. Kıpırdayamadan, tavandaki ışıkların onlar geçtikçe parlamasını izledi. Sonunda gözlerini kapamak zorunda kaldı.

Onu uyutacaklardı. Dünya kararacaktı. Ve ölecekti.

Hızla gözlerini tekrar açtı. Kapadı. Kalbi deli gibi çarpıyordu; elleri terlemişti ve sedyenin çarşafını iki elini de yumruk yaparak sıktığını fark etti. Hareketlerini geri kazanıyordu, yavaşça. Gözlerini yeniden açtı. Işıklar gözlerinin önünden geçiyordu. Bir dönüş ve sonra bir dönüş daha. Çaresizlik, canını doktorlardan önce alacaktı.

"Ben..." diye konuşmaya başladı ama devamını getiremedi.

"Ne?" diye sordu Christensen ona bakarak.

Thomas konuşmaya çabaladı ama kelimeleri ağzından çıkaramadan sağır edici bir patlama koridorda yankılandı ve doktor tökezledi, düşmemeye çalışırken ağırlığıyla sedyeyi ileri doğru itti. Yatak sağa kaydı ve duvara çarptı oradan geri sekip diğer tarafa vurana dek döndü. Thomas hareket etmeye çalıştı ama hâlâ felçli, güçsüzdü. Chuck'ı ve Newt'i düşündü ve daha önce hiç yaşamadığı türde bir üzüntü kalbini sardı.

Biri patlamanın olduğu yönden bağırdı. Bağırışlar devam etti, sonra her şey yeniden sessizleşti. Doktor tekrar ayağa kalktı, sedyeyi aceleyle düzelterek itmeye başladı, döner kapılara çarparak geçti. Ameliyat önlükleri giymiş bir sürü kişi onları ameliyathanede bekliyordu.

Christensen emirler yağdırmaya başladı. "Acele etmeliyiz! Herkes yerini alsın, Lisa, ona tam anestezi yap. Şimdi!"

Kısa boylu bir kadın karşılık verdi: "Henüz tüm hazırlıkları yapma..."

"Önemi yok! Bildiğimiz kadarıyla tüm bina yanmak üzere."

Sedyeyi ameliyat masasının yanma yerleştirdi; birkaç el sedye daha durmadan Thomas'ı kaldırıp yerini değiştirdi. Sırtüstü yattı ve en az dokuz-on kişi olan doktor ve hemşirelerin yoğun bir uğultuyla çalışmalarını izledi. Kolunda bir batma hissetti, aşağıya bakınca bir hemşirenin, koluna damar yoluyla enjeksiyon yaptığını gördü. Bu sırada yalnızca ellerini hareket ettirmeyi başarmıştı.

Tam üzerine ışıklar yerleştirildi. Başka şeyler de farklı yerlerden vücuduna girdi; ekranlar biplemeye başladı; bir makinenin uğultusu duyuldu; oda, uyarlanmış bir dans gibi koşturmacayla doldu.

Ve ışıklar çok parlaktı. Oda dönüyordu ama kendisi sabit bir şekilde yatıyordu. Ona yaptıkları şeyin verdiği dehşet artıyordu. Burada, şimdi biteceğini bilmek.

“Umarım işe yarar,” diyebildi sonunda.

Birkaç saniye sonra ilaçlar onu tamamen ele geçirdi ve her şey bitti.

62. BÖLÜM

Uzun bir süre boyunca Thomas'ın tek bildiği şey karanlıktı. Düşüncelerinin arasındaki boşluk bir saç teli inceliğindeydi; sadece boşluğu bilebileceği bir genişlikte. Onun kenarında bir yerde, uyuyor olması gerektiğini, yalnızca beynini inceleyebilmeleri için canlı tutulduğunu biliyordu. Beynini, muhtemelen keserek çıkarmak için.

Yani henüz ölmemişti.

Bu kafa karıştırıcı karanlıkta gezinirken bir noktada bir ses duydu. Adını sesleniyordu.

Thomas dendiğini birkaç kez duyduktan sonra sonunda onun peşinden gitmeye, onu bulmaya karar verdi. Kendini sese doğru döndürdü.

Adına doğru.

63. BÖLÜM

“Thomas, sana güveniyorum,” dedi bir kadın, Thomas bilincini yeniden kazanmak için çabalarken. Sesi tanımıyordu ama yumuşak ve aynı zamanda otoriterdi. Çabalamaya devam etti, inlediğini duydu, yatakta kıpırdadığını hissetti.

Sonunda gözlerini açtı. Tepesindeki ışıkların parlaklığıyla gözlerini kırparken onu uyandıran her kimse, arkasından kapanan kapıyı gördü.

“Bekle,” dedi ama sesi pürüzlü bir fısıltı olarak çıkmıştı.

İrade gücüyle dirseklerini altına alıp kendini kaldırdı. Odada yalnızdı, yalnızca uzaktan gelen bağırışlar ve ara sıra gök gürlemesi gibi gümbürtüler duyuluyordu. Zihni açılmaya başladı ve biraz sersemlemiş olmasının dışında iyi hissettiğini fark etti. Bu da demek oluyordu ki, bilimin mucizeleri sıçrama yapmadıysa beyni hâlâ yerindeydi.

Yatağın yanındaki masanın üzerinde duran dosya dikkatini çekti. Önüne büyük, kırmızı harflerle *Thomas* yazılmıştı. Yatağın ucunda oturmak için bacaklarını çevirdi ve dosyayı aldı.

İçinde iki tane kâğıt vardı. İlki İSYAN tesisinin haritasıydı, siyah kalemle binadaki bazı yollar işaretlenmişti. Hızlıca İkincisine göz attı: kendisine yazılmış, Şansölye Paige tarafından imzalanmış bir mektuptu. Haritayı bırakıp mektubu en başından okumaya başladı.

Sevgili Thomas,

Deneyler’in bittiğine inanıyorum. Taslak oluşturmak için fazlasıyla veriye sahibiz. Ortaklarım bu konuda benimle aynı fikirde değiller ama ben bu süreci durdurup hayatını kurtarmayı başardım. Şimdi görevimiz, elimizdeki verilerle çalışarak Işıl için bir tedavi geliştirmek. Senin ve diğer deneklerin katılımı artık gerekli değil.

Şu an önünde büyük bir görev var. Şansölye olduğumda bu binaya bir tür arka kapı açmanın önemini anlamıştım. Bu kapıyı kullanılmayan bir malzeme odasına yerleştirdim. Senden kendini, arkadaşlarını ve topladığımız oldukça yüksek sayıdaki bağışık insanı buradan çıkarmanı istiyorum. Zaman kaybetmemen gerektiğinin farkında olduğunu düşünüyorum.

Dosyaya eklediğim haritada işaretli üç yol var. İlki, bir tünel yoluyla binadan nasıl çıkacağını gösteriyor; dışarıda Sağ Kol’un

giriş yaptığı diğer binayı bulacaksın. Orada onlara katılabilirsin. İkinci yol bağışık olanlara nasıl ulaşacağını gösteriyor. Üçüncüsü de arka kapıyı nasıl bulacağını. O bir Düz Geçiş ve sizi yeni bir hayata taşıyacağını umuyorum.

Herkesi al ve git.

Ava Paige, Şansölye

Thomas kâğıda bakakaldı, aklından bir sürü şey geçiyordu. Uzaklarda kopan bir diğer gürültü onu gerçekliğe döndürdü. Brenda'ya güveniyordu, şimdi de şansölyeye. Artık tek yapabileceği harekete geçmekti.

Dosyayı ve haritayı katlayıp cebine soktu, sonra yavaşça ayağa kalktı. Gücünü ne kadar çabuk geri kazandığına şaşırarak kapıya doğru koştu. Koridora gizlice bakınca boş olduğunu gördü. Sessizce dışarı çıktı ve tam o sırada iki kişi arkasından koşarak geçti. Ona göz ucuyla bakmak dışında bir şey yapmadılar ve Thomas Sağ Kol'un saldırısıyla oluşan karmaşanın, kendisini kurtarabileceğini fark etti.

Haritayı çıkarıp onu dikkatle inceleyerek tünele giden siyah çizgiyi takip etti. Oraya ulaşmak hiç uzun sürmeyecekti. Yolu ezberledi ve koridor boyunca koşmaya başladı, ilerlerken Şansölye Paige'in işaretlediği diğer iki yolu gözden geçiriyordu.

Henüz birkaç metre gitmişti ki, gördüğü şey karşısında afallayarak durdu. Emin olmak için haritayı yakınlaştırdı; belki de doğru okumuyordu. Ama gösterdiği şey karşısında yanılma ihtimali yoktu.

İSYAN, bağışık olanları Labirent'e saklamıştı.

64. BÖLÜM

Haritada tabii ki iki tane labirentimsi yapı vardı; biri A Grubu, diğeriyse B Grubu için. İkisi de İSYAN genel merkezindeki binaların atandaki kayanın derinlerine inşa edilmişti. Thomas haritanın onu hangisine yönlendirdiğini anlayamadı ama her halükârda yeniden Labirent'e gidiyordu. Mide bulandırıcı bir korkuyla, Şansölye Paige'in tüneline doğru koşmaya başladı.

Haritayı takip ederek, bodrum katma inen uzun merdivenlere gelene dek bir koridordan diğerine koştu. Yol onu boş odalardan geçirdi ve sonunda tünele açılan küçük bir kapıya ulaştırdı. Tünel karanlıktı ama Thomas zifirî karanlık olmadığını görünce rahatladı. Koştuğu dar koridorun tavanında birkaç tane çıplak ampul asılıydı. Yaklaşık altmış metre sonra haritada da işaretlenmiş olan merdivene geldi. Yukarı çıktı. Tepede yuvarlak metal bir kapı ve üzerinde de yuvarlak tutamaç vardı; bunu görünce aklına Kayrandaki Harita Odası geldi.

Tutamacı çevirip tüm gücüyle itti. Kapı açılırken içeri loş ışık girdi ve tırnaklarından çıkıp tamamen açıldığında üzerine soğuk hava esti. Kendini kaldırıp dışarı, İSYAN tesisleri ile ormanın arasındaki karla kaplı çorak arazide büyük bir kayanın yanına çıktı.

Tünelin kapağını dikkatlice kaldırıp yeniden üzerine kapattı ve sonra kayanın arkasında çömeldi. Herhangi bir hareket göremedi ama gece yeterince iyi göremeyeceği kadar karanlıktı. Gökyüzüne baktı ve tesise gelirken dikkatini çeken aynı gri bulutları görünce o andan beri ne kadar zaman geçtiğini bilmediğini fark etti. Yalnızca birkaç saattir mi binadaydı yoksa tam bir gün mü geçmişti?

Şansölye Paige notunda Sağ Kolun, muhtemelen Thomas'ın seslerini duyduğu patlayıcılarla, binaya girdiğini yazmıştı ve ilk gitmesi gereken yer orasıydı. Grupla birleşmesindeki mantığı anladı; sayıca fazla olunursa güçlü olurlardı ayrıca onlara bağışık olanların nereye gizlendiğini söylemesi gerekiyordu. Haritaya bakılırsa Thomas'ın en iyi seçeneği çıktığı yerin en uzağındaki binalara doğru koşup etrafa göz atmaktı.

Büyük kayanın etrafından dolanıp en yakındaki binaya doğru hızla koşmaya başladı. Koşarken olabildiğince alçakta kalmaya çalışarak eğiliyordu. Gökyüzünde çakan bir şimşek binanın betonunu aydınlattı ve

beyaz karın üzerinden yansıdı. Hemen ardından gelen gök gürültüsü arazide yankılanarak göğsünün derinliklerinde titredi.

İlk binaya ulaştı ve duvardaki dağınık çalılıkları iterek ilerledi. Yapının kenarından yürüdü ama hiçbir şey bulamadı. İlk köşeye gelince durup etrafına göz attı; binaların arasındaki boşlukta bir dizi avlu vardı ama hâlâ içeri giren bir yol görmüyordu.

Sonraki iki binanın da yanından geçti ama dördüncüsüne geldiği sırada sesler duydu ve eğildi. Olabildiğince sessiz bir şekilde donmuş toprağın üzerinde aceleyle büyük bir çalılığa doğru ilerledi ve onun arkasından başını uzatıp sesin kaynağını bulmaya çalıştı.

Oradaydı. Etrafa saçılmış büyük moloz yığınlarının arkasında, binanın yan duvarında devasa bir delik açılmıştı. Bu da patlamanın içeriden gerçekleştiğini gösteriyordu. Açıklıktan hafif bir ışık geliyor, yer yer gölge oluşturuyordu. O gölgelerden birinin ucunda sivil kıyafetli iki kişi oturuyordu. Sağ Kol.

Thomas tam ayağa kalkıyordu ki buz gibi bir el ağzına sıkıca kapandı ve geriye doğru sarsıldı. Başka bir kol göğsüne dolandı ve onu çekip yerde sürükledi; ayakları karları kazıyordu. Thomas tekmeler savurdu, kurtulmaya çalıştı ama onu yakalayan kimse, çok güçlüydü.

Binanın köşesinden dönüp küçük bir avluya girdiler ve Thomas yüzüstü yere fırlatıldı. Onu yakalayan kişi Thomas'ı sırtüstü çevirdi ve elini yeniden ağzına kapadı. Adamı tanımıyordu. Başka biri daha üzerine eğildi.

Janson.

"Hayal kırıldığına uğradım," dedi Fare Adam. "Görünüşe bakılırsa örgütümdeki herkes aynı takımda değilmiş."

Thomas'ın, kendisini yere sabitleyen adamdan kurtulmaya çalışmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Janson iç geçirdi. "Sanırım bunu zor yoldan yapmamız gerekecek."

65. BÖLÜM

Janson uzun, ince bir bıçak çıkarıp kaldırdı ve kıstığı gözleriyle inceledi. “Sana bir şey söyleyeyim, çocuk. Kendimi hiç vahşi bir adam olarak görmezdim ama sen ve arkadaşların beni bunun eşiğine getirdiniz. Sabrım kalmadı artık ama kendimi tutacağım. Senin aksine, ben kendimden fazlasını düşünüyorum. İnsanları kurtarmak için çalışıyorum ve bu projeyi *tamamlayacağım.*”

Thomas her bir zerresini rahatlamaya, sakin durmaya zorluyordu. Mücadele etmek bir işe yaramamıştı ve enerjisini doğru zaman geldiğinde kullanmak için saklamalıydı. Fare Adam’ın kendini kaybettiği belliydi ve bıçağa bakılırsa Thomas’ı ne olursa olsun ameliyathaneye geri götürmeye kararlıydı.

“İyi çocuk. Karşı koymanın bir anlamı yok. Gurur duymalısın. Sen ve senin zihnin dünyayı kurtaracak, Thomas.”

Thomas’ı yerde tutan kısa boylu, siyah saçlı adam konuştu: “Şimdi elimi ağzından çekeceğim, çocuk. En ufak bir ciklemede dahi A.D. Janson seni bıçağıyla dürtecek. Anladın mı? Seni canlı istiyoruz ama bu, birkaç savaş yarası almayacağın anlamına gelmiyor.”

Thomas olabildiğince sakin bir şekilde başını onaylamasına salladı ve adam onu bırakıp arkasına yaslandı. “Akıllı çocuk.”

Bu, Thomas’ın saldırmak için beklediği işaretti. Bacağını hızla sağa doğru savurdu ve Janson’ın suratına tekme attı. Adamın başı geriye doğru gitti ve yere düştü. Siyah saçlı adam Thomas’ı tutmak için hareket etti ama Thomas onun altından geçerek Janson’ın yanına gitti ve bu kez bıçağı tutan elini tekmeledi. Bıçak elinden brlayarak binanın yan tarafına çarpana dek uçtu.

Thomas’ın, dikkatini bıçağa vermesi bodur adam için yeterli olmuştu. Üzerine atılınca Thomas, Janson’ın üzerine sırtüstü düştü. Onlar boğuşurken Janson altta kıvranıyordu ve Thomas çaresizliğin kendini ele geçirdiğini, vücudundaki adrenalin patlamasını hissetti. Bağırdı, itti, tekmeledi, iki adamın arasından kurtulmaya çalıştı. El ve ayaklarıyla tırmıklayıp saldırarak aralarından çıkmayı başardı ve bıçağı almak için binaya doğru koştu. Yanına çöküp bıçağı kaptı ve ani bir saldırı bekleyerek hızla arkasına döndü. İki adam da daha yeni ayağa kalkıyorlardı ve ani güç patlamasından afalladıkları belliydi.

Thomas da bıçağı önünde tutarak ayağa kalktı. “Bırakın gideyim. Buradan uzaklaşın ve gitmeme izin verin. Peşimden gelirseniz yemin ederim delirip ikiniz de ölene kadar sizi bıçaklarım. Yemin ederim.”

“Bire karşı iki, çocuk,” dedi Janson. “Bıçağın olması umurumda değil.”

“Ne yapabileceğimi gördün,” diye yanıtladı Thomas sesinin hissettiği kadar tehlikeli çıkmasına çabalayarak. “Beni Labirent’te ve Alev’de izledin.” Durumun ironisine neredeyse gülmek istiyordu. İnsanları kurtarmak için onu katile mi dönüştürmüşlerdi?

Kısa boylu adam dudak büktü. “Eğer bizim...”

Thomas gerileyip Gally’nin yaptığı gibi bıçağı fırlattı. Bıçak aralarındaki boşlukta dönerek adamın boynuna saplandı. İlk başta hiç kan yoktu ama adam yüzünde oluşan şok ifadesiyle uzanıp bıçağı tuttu. İşte o an kalp atışları kadar hızlı bir şekilde kan fışkırdı. Ağzını açtı fakat konuşamadan dizlerinin üzerine çöktü.

“Seni küçük...” diye fısıldadı Janson, korkuyla açtığı gözleriyle iş arkadaşına bakarken.

Thomas yaptığı şeyden şoke olmuş bir halde olduğu yerde donakalmıştı ama Janson başını yeniden çevirip ona baktığında kendine geldi. Binanın köşesinden, avlunun dışına doğru hızla koştu. Binada açılan o delikten içeriye girmeliydi.

“Thomas!” diye bağırdı Janson; Thomas kendisini takip eden ayak seslerini duyabiliyordu. “Buraya gel! Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok!”

Thomas duraksamadı bile. Arkasına saklanmış olduğu çalılığı geçti ve binanın yanındaki boşluğa doğru son hız koştu. Bir kadın ve adam yerde sırtları birbirine değecek şekilde oturuyordu. Thomas’ı görünce ikisi de ayağa fırladı.

Tam soru sormak için ağızlarını açtıkları sırada, “Benim, Thomas!” diye bağırdı onlara. “Sizin tarafınızdayım!”

Birbirlerine baktılar ve Thomas önlerinde kayarak durduğu sırada dikkatlerini yeniden ona çevirdiler. Nefes nefese kalan Thomas arkasına dönüp neredeyse on beş metre uzaklıkta olan, onlara doğru koşan Janson’ın gölgeler içindeki silüetini gördü.

“Her yerde seni arıyorlardı,” dedi erkek koruma. “Ama içeride olman gerekiyordu.” Parmağıyla deliği gösterdi.

“Herkes nerede? Vince nerede?” diye sordu Thomas hızlı hızlı nefes alıp verirken.

Ve konuştuğu sırada Janson’ın hâlâ peşinde olduğunu biliyordu. Suratını hiddet bürümüş olan Fare Adam’a baktı. Bu, Thomas’ın daha önce gördüğü bir bakıştı. Newt’te gördüğü çığırından çıkmış öfkenin aynısıydı. Fare Adam da Işıl’a yakalanmışta.

Janson hızla soluk alırken konuştu: “O çocuk... İSYAN a... ait. Onu bana verin.”

Kadın ondan çekinmedi. “İSYAN zerre kadar umurumda değil, ihtiyar. Yerinde olsam buradan kaybolurdum ve geri de gelmezdim. İçerideki arkadaşlarının başına kötü şeyler gelmek üzere.”

Fare Adam cevap vermeden, hızla solumaya devam etti, bakışları Thomas ile diğerleri arasında gidip geliyordu. Sonunda yavaş yavaş geri çekilmeye başladı. “Anlamıyorsunuz. Kendini beğenmiş küstahlığınız her şeyin sonu olacak. Umarım cehennemde çürürken bununla yaşayabilirsin.”

Ardından döndü ve koşarak karanlıkta gözden kayboldu.

“Onu bu kadar sinirlendirecek ne yaptın?” diye sordu kadın.

Thomas soluklanmaya çalıştı. “Uzun hikâye. Vınce’i bulmam lazım, ya da burada sorumlu her kimse onu. Arkadaşlarımı bulmalıyım.”

“Sakin ol, çocuk,” diye karşılık verdi adam. “Şu an etraf sakin. Herkes yerlerini alıyor, yerleştirmeyle falan uğraşıyor.”

“Yerleştirme mi?” diye sordu Thomas.

“Yerleştirme.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Patlayıcıları yerleştiriyorlar, seni aptal. Tüm binayı havaya uçurmak üzereyiz. İSYAN’a ciddi olduğumuzu göstereceğiz.”

66. BÖLÜM

Thomas için her şey netleşti. Vince’te o ana kadar tam olarak algılayamadığı bir fanatiklik vardı. Ve Sağ Kolun, Thomas ile arkadaşlarını Kayaç’ta esir aldıktan sonra minibüsteki tavırlarında. Ayrıca neden bu kadar patlayıcıları vardı ama hiç normal silahları yoktu? Amaçlarının orayı ele geçirmek değil yok etmek olduğunu öğrenince bu, anlam kazandı. Sağ Kolun amacı onunla tam olarak aynı değildi. Nedenlerinin masum olduğunu düşünmüşlerdi belki ama şimdi fark ediyordu ki örgütün çok daha karanlık bir amacı vardı.

Dikkatli ilerlemeliydi. Şu an önemli olan tek şey arkadaşlarını kurtarmak ve esir alınanları bulup serbest bırakmaktı.

Kadının sesi Thomas’ın düşüncelerini böldü. “Beynini çok zorladın.”

“Evet... affedersin. Sence patlayıcıları ne zaman ateşlerler?”

“Çok yakında diye düşünüyorum. Saatlerdir yerleştiriyorlar. Hepsinin aynı anda patlamasını istiyorlar ama sanırım o kadar da yetenekli değiliz.”

“Peki ya içerideki insanlar? Kurtarmak için geldiklerimiz?”

İki koruma birbirine bakıp omuz silktiler. “Vince herkesi dışarı çıkarmayı umuyor.”

“Umuyor mu? Bu da ne demek?”

“Umuyor işte.”

“Onunla konuşmam gerek.” Thomas’ın asıl istediği Minho ve Brenda’yı bulmaktı. Sağ Kol olsun ya da olmasın, ne yapmaları gerektiğini biliyordu: Labirente gidip herkesi oradan Düz Geçiş’e çıkaracaklardı.

Kadın binadaki boşluğu gösterdi. “Şurayı ele geçirdiler sayılır. Vince’i büyük olasılıkla orada bulursun. Ama dikkatli ol. İSYAN korumaları her yerde saklanıyor. Ve hepsi de ahlaksız küçük pislikler.”

“Uyarı için teşekkürler.” Thomas içeri girmeye can atarak döndü. Boşluk, karşısında belli belirsiz duruyordu ve içeride onu tozlu karanlık bekliyordu. Artık alarm ya da yanıp sönen kırmızı ışıklar yoktu. İçeri girdi.

Thomas başta ne bir şey gördü ne de duydu. Sessizce, her dönüşte karşılaşabileceği şeylere karşı tedbirli bir şekilde yürüdü. İlerledikçe ışıklar parlaklaştı ve sonunda koridorun ucunda açık bir kapı gördü. Ona doğru koştu ve kenara siperlik gibi yarı bir şekilde dizilmiş masaların olduğu geniş odaya girdi. Birkaç kişi masaların arkasında eğilmişti.

İçeridekiler, odanın diğer tarafındaki çift kanatlı kapıları izliyordu ve kapının çerçevesinden geçerken kimse onu fark etmedi. Daha iyi görebilmek için eğildi. Masalardan birinin arkasında Vince ve Gally'yi gördü ama diğerlerini tanımıyordu. Odanın sol tarafında küçük bir ofis vardı ve içeriye en az dokuz-on kişinin toplandığını gördü. Dikkatlice baktı ama hiçbir suratı çıkaramadı.

"Hey!" diye fısıldadı cesaret edebildiği kadar yüksek sesle. "Hey! Gally!"

Çocuk hemen döndü ama Thomas'ı görene kadar birkaç saniye etrafına bakması gerekti. Gally, gözleri onu yanıltıyormuşçasına gözlerini kıstı.

Thomas kendisini görmesi için el salladı ve Gally eliyle oraya gelmesini işaret etti.

Thomas güvende olduğundan emin olmak için tekrar etrafın bakındı, sonra eğilerek masaya doğru koştu ve eski düşmanının yanma çöktü.

"Ne oldu?" diye sordu Gally. "Sana ne yaptılar?"

Vince ona sert bir bakış attı ama bir şey söylemedi.

Thomas ne cevap vereceğini bilmiyordu. "Birkaç test yaptılar. Bak, bağışık olanları nerede tuttuklarını öğrendim. Onları dışarı çıkarmadan burayı havaya uçuramazsınız."

"O zaman git al onları," dedi Vince. "Sadece bir şansımız var ve bunu boşa harcamayacağım."

"O insanlardan bazılarını buraya sen *getirdin!*" Thomas destek için Gally'ye baktı ama aldığı tek karşılık omuz silkme oldu.

Thomas bu işte yalnızdı.

"Brenda, Minho ve diğerleri nerede?" diye sordu.

Gally başıyla odanın yan tarafını işaret etti. "Hepsi orada, sen dönmeden bir şey yapmayacaklarını söylediler."

Thomas bir an yanındaki bu çocuğa üzüldü. "Benimle gel, Gally. Bırak bu adamlar ne istiyorlarsa yapsınlar ama sen bize yardım et. Labirent'teyken birinin de bizim için aynı şeyi yapmasını istemez miydin?"

Vince onlara döndü. "Aklından bile geçirme," diye tersledi. "Thomas, buraya gelirken amaçlarımızı biliyordun. Eğer şimdi bizi bırakırsan dönek olduğunu düşüneceğim. Hedef olacaksın."

Thomas dikkatini Gally'nin üzerinde tuttu. Çocuğun gözlerinde gördüğü üzüntü kalbine dokundu. Üstelik bakışlarında daha önce hiç görmediği bir şey de görmüştü: Güven. İçten bir güven.

"Bizimle gel," dedi Thomas.

Eski düşmanının yüzünde bir gülümseme belirdi ve Thomas'ın hiç ummadığı bir karşılık verdi.

"Tamam."

Thomas, Vince'in tepki vermesini beklemedi. Gally'yi kolundan yakalayıp birlikte masanın yanından kaçtılar ve ofise doğru koşup içeri girdiler.

Gally bir kenarda tuhaf bir şekilde izlerken Thomas'ı ilk gören Minho oldu ve ona sıkıca sarıldı. Onun arkasından Brenda, Jorge, Teresa hatta Aris bile ona sarıldı. Thomas'ın bu hızlı sarılma faslı ve rahatlama sözcüklerinden neredeyse başı döndü. Özellikle de Brenda'yı gördüğüne sevinmişti ve ona diğerlerinden daha uzun süre sarıldı. Bu ne kadar iyi hissettirse de zamanlan olmadığını biliyordu.

Geri çekildi. "Şimdi her şeyi açıklayamayacağım. İSYAN'ın kaçırdığı bağışık insanları bulmamız lazım, sonra da varlığından yeni haberdar olduğum bir tür arka kapı olan Düz Geçiş'i. Ve Sağ Kol burayı havaya uçurmadan acele etmeliyiz."

"Bağışıklar nerede?" diye sordu Brenda.

"Evet, nereden öğrendin?" diye ekledi Minho.

Thomas bunu söyleyeceğini hiç düşünmezdi: "Labirent'e geri dönmemiz gerekiyor."

67. BÖLÜM

Thomas onlara uyanma odasında yanında bulduğu mektubu gösterdi ve hepsinin -Gally ve Teresa'nın bile- Sağ Kol'dan ayrılarak kendi başlarına harekete geçmeyi kabul etmeleri yalnızca bir dakikalarını aldı. Labirent'e doğru yola çıkmaya.

Brenda, Thomas'ın haritasına baktı ve oraya nasıl gideceğini tam olarak bildiğini söyledi. Kız ona bir bıçak verdi ve Thomas, hayatta kalmasının bu küçük bıçağa mı bağlı olacağını merak ederek onu sıkıca sağ eliyle tuttu. Yandaki odadan çıktılar ve Vince ile diğerleri onlara deli olduklarını, birkaç dakika içinde öldürüleceklerini bağırırken çift kanatlı kapıya doğru ilerlediler. Thomas onların tüm sözlerini duymazdan geldi.

Kapı hâlâ çatlaktı ve ilk geçen Thomas oldu. Saldırıya hazır bir şekilde çömeldi ama koridor boştu. Diğerleri de onun arkasına geldi ve Thomas gizlilik yerine hızı tercih ederek ilk uzun koridor boyunca koşmaya başladı. Loş ışık ortama perili havası veriyordu; sanki İSYAN'ın ölüme terk ettiği kişilerin ruhları her köşede ve girintide bekliyordu. Ama Thomas onların kendi taraflarında olduğunu hissediyordu.

Yolu gösteren Brenda'nın peşinden bir köşeden döndüler ve bir kat aşağı indiler. Eski bir malzeme odasını kestirme yol olarak kullanarak bir başka uzun koridora çıktılar. Yeniden aşağı indiler. Önce sağa, sonra sola döndüler. Thomas bir tehlikeye karşı sürekli etrafı inceleyerek hızlı bir tempoda ilerliyordu. Soluklanmak için hiç duraksamadı, hiç durmadı ve Brenda'nın gösterdiği yoldan hiç şüphe duymadı. Yeniden Koşucu olmuştu ve her şeye rağmen bu, iyi hissettiriyordu.

Bir koridorun sonuna geldiler ve sağa döndüler. Thomas sadece üç adım atmıştı ki biri üzerine atıldı, omuzlarından tutup onu yere itti.

Thomas düşüp yuvarlandı ve onu üzerinden atmak için itti. Diğerlerinin de bağırışlarını ve boğuşma seslerini duyuyordu. Karanlıktı ve kiminle dövüştüğünü güçlükle görebiliyordu ama yumrukladı, tekmeledi, bıçağını savurdu ve onun bir şeye değip yırttığını hissetti. Bir kadın çığlık attı. Thomas'ın sağ yanağına bir yumruk geldi ve sert bir şey kalçasının üst kısmına çarptı.

Toparlanmak için duraksadı ve tüm gücüyle itti. Ona saldıran kişi duvara çarptı, sonra yeniden Thomas'ın üzerine atladı. Yuvarlandılar ve kavga eden başka bir çifte çarptılar. Bıçağını elinde tutmak için tüm

konsantrasyonunu toplaması gerekiyordu, savurmaya devam etti ama saldırganına bu kadar yakın olması durumu zorlaştırıyordu. Sol yumruğuyla saldırganın alt çenesine vurdu ve bıçağını üzerindeki kişinin karnına batırdı. Bir çığlık daha; bu da kadın sesiydi ve kesinlikle ona saldıran kişiydi. Thomas onu üzerinden itti.

Ayağa kalkıp kime yardım edebileceğine baktı. Loş ışıkta Minho'nun bir adamın üzerine çıktığını gördü, adam ona karşı koymuyordu. Brenda ve Jorge birleşmişler başka bir korumaya saldırıyorlardı ve tam Thomas baktığı sırada adam ayağa kalkıp kaçtı. Teresa, Harriet ve Aris bir duvara yaslanmış, soluklanıyordu. Hepsi kurtulmuştu. Koşmaları gerekiyordu.

"Hadi!" diye bağırdı. "Minho, bırak onu!"

Arkadaşı adama fazladan birkaç yumruk daha savurdu ve ayağa kalkıp son bir kez tekmeledi.

"Tamam. Gidebiliriz."

Böylece grup koşmaya devam etti.

Uzun bir merdivenden daha koşarak indiler ve teker teker aşağıdaki odaya girdiler. Thomas nerede olduğunu fark edince şaşkınlıkla donakaldı. Burası Izdırap Verenler'in kutularının olduğu odaydı, Labiren'ten kaçtıktan sonra kendilerini içinde buldukları yer. Gözetleme odasının pencereleri hâlâ kırıktı; cam parçaları her yere saçılmıştı. Izdırap Verenler'in içinde bulunduğu yaklaşık kırk adet dikdörtgen kutu, Kayranlıların haftalar önceki gelişinden beri kapalı gibi görünüyordu. Thomas'ın onları son görüşünde parlak olan beyaz yüzeyleri toz tabakasıyla matlaşmıştı.

İSYAN'ın bir üyesiyken, Labirent'in oluşturulması üzerine çalışırken burada sayısız saatler ve günler geçirdiğini biliyordu. Bir kez daha kendinden utandı.

Brenda, onları gitmeleri gereken yere çıkaracak merdiveni gösterdi. Thomas yapış yapış Izdırap Veren kanalından aşağı inişlerini hatırlayarak ürperdi; merdivenden de inebilirlerdi.

"Burada neden kimse yok?" diye sordu Minho. Kendi etrafında dönerek etrafa göz attı. "İnsanları orada tutuyorlarsa neden hiç koruma yok?"

Thomas bunu düşündü. "Onları içeride tutmak için askerlere ihtiyaçları yok ki, Labirent zaten bu işi görüyor. Bizim kaçış yolunu bulmamız yeterince uzun sürmüştü."

"Bilemiyorum," dedi Minho. "Bu işte bir terslik var."

Thomas omuz silkti. “Yani... burada oturmak da bir işe yaramayacak. İşe yarar bir planınız yoksa oraya gidip onları çıkaralım.”

“İşe yarar mı?” diye tekrarladı Minho. “Bende hiçbir şey yok.”

“Öyleyse hadi yukarı.”

Thomas merdivenden çıktı ve kendini bir başka tanıdık odada buldu; Izdırap Verenler’i etkisiz hale getirmek için kodları yazdıkları girdi istasyonunda. Chuck da buraya gelmişti, korkmuştu ama cesurdu. Üstelik ölümünden bir saatten de kısa bir süre önce. Göğsü, arkadaşını kaybetmenin acısıyla bir kez daha doldu.

“Evim, güzel evim,” diye homurdandı Minho. Üzerlerindeki yuvarlak deliği işaret ediyordu. Uçurum’un çıkış deliğiydi. Labirent’in kullanıldığı zamanlarda hologram teknolojisiyle onu saklamışlar, uçurumun kayalık kenarının ötesindeki sahte, uçsuz bucaksız gökyüzünün bir parçası gibi göstermişlerdi. Tabii şu an bu sistem devre dışıydı ve Thomas açıklıktan Labirent’in duvarlarını görebiliyordu. Tam altına ayaklı bir merdiven yerleştirilmişti.

“Yeniden burada olduğumuza inanamıyorum,” dedi Teresa, Thomas’ın yanına gelerek. Sesi tuhaf çıkmıştı ve Thomas’ın hissettiklerini yansıtmıştı.

Ve bir nedenden dolayı bu basit açıklamayla Thomas ikisinin orada durmuş, sonunda aynı tarafta olduklarını fark etti. Hayat kurtarmaya, başlamasına yardım ettikleri şeyi telafi etmeye çalışıyorlardı. Buna tüm benliğiyle inanmak istiyordu.

Dönüp ona baktı. “İnanılmaz, değil mi?”

Teresa gülümsedi. En son gülümsemesi... Thomas ne zaman olduğunu hatırlayamadı. “İnanılmaz.”

Thomas’ın hâlâ hatırlayamadığı bir sürü şey vardı -kendisiyle ilgili, onunla ilgili- ama Teresa buradaydı, ona yardım ediyordu ve Thomas ondan daha fazlasını isteyemezdi.

“Yukarı çıksak iyi olmaz mı?” diye sordu Brenda.

“Evet.” Thomas başıyla onayladı. “İyi olur.”

En son o çıktı. Diğerleri çıktıktan sonra merdivenden tırmandı, kendini düz çıkıntıdan yukarı itti ve Uçurum’un kenarıyla Labirent’in taş zemini arasındaki boşluğa konmuş iki ahşap karonun üzerinden geçti. Altında, önceden hep sonsuzluğa düşüyormuş gibi görünen yerde yalnızca siyah duvarlı bir alan vardı. Başını kaldırıp tekrar Labirent’e baktı ve her şeyi algılaması bir dakikasını aldı.

Bir zamanlar gökyüzünün parlak mavi olduğu yerde şimdi gri tavan vardı. Uçurumun kenarındaki hologram teknolojisi tamamen devre dışı bırakılmıştı ve önceden baş dönmesi hissi veren manzaranın yerini basit, siyah bir sıva almıştı. Ama Uçurum'dan uzaklaşan devasa, sarmaşık kaplı duvarlar nefesini kesti. İllüzyon yardımı olmaksızın bile kule gibi yükselen duvarlar şimdi antik çağlardan kalma anıtlar gibi duruyordu, yeşil, gri ve çatlak. Orada bin yıl boyunca kalsalar, birçok kişinin ölümünü simgeleyen devasa mezar taşları olabilirlerdi.

Geri dönmüştü.

68. BÖLÜM

Bu kez önden Minho gidiyordu; koşarken omuzları dikti, iki yıl boyunca Labirent koridorlarında hüküm sürmenin hissettirdiği gurur her yerinden belli oluyordu. Hemen arkasından giden Thomas gri tavana doğru görkemli bir şekilde uzanan sarmaşık kaplı duvarlara bakmak için boynunu uzattı. Kaçışlarından beri yaşadıklarından sonra yeniden burada olmak tuhaf bir duyguydu.

Kayran'a doğru koşarlarken hiçbiri fazla konuşmadı. Thomas, Brenda ve Jorge'nin Labirent'le ilgili ne düşündüklerini merak etti; devasa görünmüş olması gerektiğini biliyordu. Bıçak böcekler gözlem odalarına böyle bir büyüklüğü yansıtıyor olamazdı. Gally'nin zihnine üşüşen anıları düşünemiyordu bile.

Kayran'ın Doğu Kapısı'nın dışındaki geniş yola çıkan son köşeyi de döndüler. Thomas, Alby'yi sarmaşıklara bağladığı duvara geldiğinde o noktaya bakınca ezilmiş, dağınık dalları gördü. Kayranlıların eski liderini kurtarmak için o kadar çaba sarf etmişti ama Alby'nin aklı Değişim'in ardından tam olarak iyileşememişti ve birkaç gün sonra ölmüştü.

Thomas'ın öfkesi sıvı gibi damarlarını yaktı.

Doğu Kapısını oluşturan oldukça büyük boşluğa ulaştılar ve Thomas soluklanıp nefes alıp verişini yavaşlattı. Kayran'da dolaşan yüzlerce insan vardı. Kalabalıkta birkaç bebek ve küçük çocukların da olması karşısında dehşete düştü. Mırıltıların bağışık insan kalabalığında yayılması bir dakika aldı ama saniyeler içinde tüm gözler yeni gelenlere çevrildi ve Kayran'a tam bir sessizlik çöktü.

"Bu kadar çok olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Minho, Thomas'a.

Her yerde insanlar vardı; Kayranlıların şimdiye kadarki sayısından kesinlikle daha fazlaydı. Ama Thomas'ın konuşamayacak hale gelmesine neden olan asıl şey Kayranı yeniden görmekti. Çiftlik Evi dedikleri çarpık kulübe; ağaçlık bölge; Kan Evi; artık yabani otlarla kaplanmış tarlalar. Kapısı kararmış ve hâlâ aralık duran, yanmış Harita Odası. Durduğu yerden hapis yerini bile görebiliyordu. Bir duygu baloncuğu onu içinde patlamakla tehdit etti.

"Hey, hayalci," dedi Minho parmaklarını şıklatarak. "Sana bir soru sordum."

“Hı? Ah... Çok fazlalar; burayı biz buradayken olduğundan daha küçük gösteriyorlar.”

Arkadaşlarının onları görmeleri çok uzun sürmedi. Tava, Tıpçı Clint. Sonya ve B Grubu’ndan birkaç kız daha. Hepsi koşarak geldi ve kısa süreli bir yeniden birleşme ve sarılma anı yaşandı.

Tava, Thomas’ın koluna vurdu. “Beni buraya geri getirdiklerine inanabiliyor musun? Yemek yapmama bile izin vermediler, sadece günde üç defa Kutu aracılığıyla yemek gönderdiler. Mutfak çalışmıyor bile; ne elektrik var ne bir şey.”

Thomas güldü, öfkesi hafifliyordu. “Elli kişi için berbat bir aşçı olduğunu mu düşünüyordun? Bir de bu orduyu doyurmayı dene.”

“Komik adamsın, Thomas. Komiksin. Seni gördüğüme sevindim.” Ardından gözleri kocaman açıldı. “Gally? Gally de mi burada? Gally *yaşıyor mu?”*

“Ben de seni gördüğüme sevindim,” diye karşılık verdi Gally kuru kuru.

Thomas hafifçe Tavanın sırtına vurdu. “Uzun hikâye. O artık iyi biri.”

Gally yüzünü buruşturdu ama cevap vermedi.

Minho yanlarına geldi. “Pekâlâ, keyifli anların sonuna geldik. Bunu nasıl yapacağız, dostum?”

“Çok kötü olmamalı,” dedi Thomas. Aslında tüm bu insanları yalnızca Labirent’e yönlendirmek değil bir de İSYAN tesisinden geçirerek Düz Geçiş’e ulaştırma fikrinden nefret ediyordu. Fakat bunu yapmalıydı.

“Beni kandırmaya kalkma,” dedi Minho. “Gözlerin yalan söylemiyor.”

Thomas gülümsedi. “Bizimle birlikte savaşacak kesinlikle çok sayıda kişi var.”

“Bu zavallı ahmaklara hiç *baktın mı?”* diye sordu Minho iğrenmiş gibi bir tonda. “*Y*ansı bizden küçük ve diğer yarısı da yumruk yumruğa kavgayı bırak daha önce bilek güreşi gibi yapmamış gibi görünüyor.”

“Bazen önemli olan tek şey rakamlardır,” diye karşılık verdi Thomas. Teresa’yı görüp ona seslendi, ardından Brenda’yı buldu.

“Plan nedir?” diye sordu Teresa.

“Pekâlâ, gruplara ayrılalım,” dedi Thomas herkese. “Burada dört yüz ya da beş yüz kişi olmalı yani elli kişilik gruplar yapalım. Her birinin başında bir Kayranlı ya da B Grubundan biri olsun. Teresa, şu malzeme odasına nasıl gidileceğini biliyor musun?”

Thomas ona haritayı gösterdi ve Teresa başını onaylarcasına salladı. Konuşmaya devam etti. “Öyleyse sen ve Brenda yolu gösterirken ben de

herkesin ilerlemesine yardım edeceğim. Diğer herkes bir grubu yönlendirsin ama Minho, Jorge ve Gally dışında. Siz arkayı kollasanız daha iyi olur."

"Bence harika," dedi Minho omuz silkerek. Şaşırtıcı bir biçimde sıkılmış görünüyordu.

"Sen nasıl istersen, *muchacho,"* diye ekledi Jorge. Gally ise yalnızca başını onaylarcasına salladı.

Sonraki yirmi dakikayı herkesi gruplara ayırıp uzun bir sıraya sokarak geçirdiler. Grupları yaş ve güç bakımından birbirine denk tutmaya özen gösterdiler. Bağışıklar, yenilerin onları kurtarmaya geldiklerini anlayınca söylenenleri yapmakta sorun çıkarmadı.

Gruplara ayrıldıktan sonra Thomas ve arkadaşları Doğu Kapısı'nın önünde sıralandılar. Thomas herkesin dikkatini çekebilmek için ellerini salladı.

"Dinleyin!" diye başladı konuşmasına. "İSYAN sizleri bilim adına kullanmayı planlıyor. Vücutlarınızı, beyinlerinizi. Işıl'a tedavi bulabilmek için yıllardır insanları inceleyip veri topluyorlar. Şimdi sizi de kullanmak istiyorlar ama siz laboratuar fareleri gibi yaşamaktan çok daha fazlasını hak ediyorsunuz. Siz -biz, hepimiz- geleceğiz ve gelecek İSYAN'ın istediği şekilde gerçekleşmeyecek. Biz bu yüzden buradayız. Sizi buradan çıkarmak için. Sizi güvenli bir yere çıkaracak Düz Geçiş'i bulmak için bazı binaların içinden geçeceğiz. Saldırıya uğrarsak savaşmak zorundayız. Grubunuzdan ayrılmayın ve en güçlü kişi insanları kurtarmak için ne gerekiyorsa..."

Thomas'ın son sözleri şiddetli bir çatırtıyla bölündü, sanki parçalara ayrılan bir taş sesi gibiydi. Sonrasında ise hiçbir şey olmadı. Yalnızca devasa duvarlarda yankılanan sesler duyuluyordu.

"Bu da neydi?" diye bağırdı Minho gökyüzüne bakarak sesin kaynağını ararken.

Thomas, Kayran'a göz gezdirdi; Labirent'in duvarları arkasında yükseliyordu, yerinde olmayan bir şey yoktu. Tam konuşacaktı ki bir çatırtı daha duyuldu, ardından bir tane daha. Giderek yükselen bir gümbürtü Kayran'ı sardı. Yer sarsılmaya başladı, sanki dünya başlarına yıkılacak gibiydi.

İnsanlar etraflarında dönerek sesin kaynağını arıyorlardı ve Thomas paniğin arttığının farkındaydı. Çok geçmeden onlar üzerindeki kontrolünü yitirecekti. Yer daha güçlü sarsılmaya başladı, sesler yükseldi -gökgürültüsü ve birbirine sürten kayalar- ve önündeki insan kalabalığından çığlıklar yükseldi.

Thomas birdenbire ne olduğunun farkına vardı. “Patlayıcılar.”

“Ne?” diye bağırdı Minho.

Thomas arkadaşına baktı. “Sağ Kol!”

Sağır edici bir kükreme Kayran’ı sarstı ve Thomas dönüp yukarı baktı. Doğu Kapısının sol tarafındaki duvarın büyük bir kısmı kopmuştu, her yere koca koca taşlar yağıyordu. Devasa bir bölüm inanılmaz bir açıyla sallanıyordu, sonra yere yıkıldı.

Büyük taş parçası ikiye ayrılıp bir grup insanın üzerine düşmeden önce Thomas’ın onları uyaracak vakti olmadı. Duvarın kenarlarından sızan kan taş zemini kan gölüne çevirirken nutku tutulmuş bir halde orada öylece kalakaldı.

69. BÖLÜM

Yaralılar bağırıyordu. Yer Thomas'ın altında sarsılmaya devam ederken gökgürültüsü ve kırılan duvarların sesi birleşerek korkunç bir koro oluşturuyordu. Labirent yıkılıyordu; oradan çıkmaları gerekiyordu.

"Koş!" diye bağırdı Sonya'ya.

Sonya hiç duraksamadan dönüp Labirent'in koridorlarında gözden kayboldu. Onun hizasında duran kişilerin de onu takip etmeleri için komuta ihtiyaçları yoktu.

Thomas tökezledi, dengesini yeniden kazandı ve Minho'ya koştu. "Arkada kalın! Teresa, Brenda ve benim öne geçmemiz gerek!"

Minho başını onaylamasına salladı ve gitmesi için onu itti. Thomas Çiftlik Evi'nin ortadan ikiye ayrıldığını gördü. Derme çatma yapının yarısı etrafa saçılan ahşap toz bulutu içinde çöktü. Bakışları Harita Odası'na kaydı, onun da beton duvarları çoktan parçalara ayrılmıştı.

Kaybedecek zamanı yoktu. Teresa'yı bulana kadar kalabalığa göz gezdirdi. Eski arkadaşını yakaladı ve Teresa da onu Labirent'in içine doğru takip etti. Brenda da Jorge'yle birlikte herkesin bir anda girerek yarısını öldürecek bir izdiham yaratmasını engellemek için elinden geldiğince insanlar için durumu kolaylaştırıyordu.

Yukarıdan bir kez daha parçalara ayrılma sesi duyuldu. Thomas başını kaldırınca tarlaların kenarındaki duvarın düştüğü gördü. Yere çarptığında neyse ki altında kimse yoktu. Ani bir korkuya kapılarak çatının da sonunda çökeceğini fark etti.

"Hadi!" diye bağırdı Brenda ona. "Hemen arkandayım!"

Teresa, Thomas'ın elini tutup onu hızla ileri doğru çekti ve aynı yöne giden kalabalığın arasından kendilerine yol açarak üçü birden Kapının sivri uçlu sol kısmının yanından geçip Labirente girdiler. Thomas, Sonya'ya yetişebilmek için koşmak zorundaydı ve Sonya'nın B Grubu'ndayken koşucu olup olmadığı ya da olsa bile planı kendisi kadar iyi hatırlayıp hatırlamadığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Yer hâlâ sallanıyordu ve uzakta gerçekleşen her patlamayla sarsılıyordu. İnsanlar tökezliyor, düşüyor ve yeniden ayağa kalkıp koşmaya devam ediyorlardı. Thomas koşarken hızla yana kaçıyor ve başını eğiyor, bazen düşen birinin üzerinden atlıyordu. Duvarlardan taşlar yağıyordu. Bir kayanın bir adamın başına isabet edip onu yere serdiğini gördü. İnsanlar

adamın cansız bedenine doğru eğilip onu kaldırmaya çalıştılar ama o kadar çok kan vardı ki Thomas artık çok geç olduğunu anlamıştı.

Sonya'ya ulaşıp onun önüne geçti ve onlara her dönüşte öncülük etti.

Yaklaştıklarını biliyordu. Yıkılan ilk yerin Labirent olduğunu, tesisin geri kalanının zarar görmediğini ve dışarı çıkabilirlerse hâlâ zamanları olduğunu ummaktan başka çaresi yoktu. Tam altında, zemin oynadı ve sağır edici bir çatırtı havayı yardı. Thomas yüz üstü düştü ve ayağa kalkmaya çabaladı. Yaklaşık otuz metre ilerisinde taş zeminin bir bölümü yükseldi. Olanları izlerken yükselen parçanın yarısı patlayarak her yeri toz ve kaya yağmuruna tuttu.

Thomas durmadı. Yukarı doğru çıkıntı yapan yer ile duvar arasında dar bir boşluk vardı ve peşinde Teresa ile Brenda'yla onun arasından koşarak geçti. Fakat bu dar geçidin işleri yavaşlatacağının farkındaydı.

"Çabuk!" diye bağırdı omzunun üzerinden. Arkasına bakmak için yavaşladı ve herkesin gözündeki umutsuzluğu gördü.

Sonya boşluktan çıktı ve durup diğerlerinin ellerini tutarak geçmelerine yardım etti. Thomas'ın ummadığı kadar hızlı ilerliyorlardı, bu nedenle hiç durmadan son hız Uçurum'a doğru koşmaya devam etti.

Dünya sarsılıp, duvarlardan taşlar kopup her yöne düşerken, insanlar çığlık atıp ağlarken Labirent'te ilerlemeyi sürdürdü. Hayatta kalanların devam etmelerini sağlamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Sola döndü, ardından sağa. Bir sağ daha. Ve sonu Uçurum'la biten uzun koridora gelmişlerdi. Duvarların bittiği yerde bir zamanlar sahte gökyüzü olan, şimdiyse genişçe bir yarık açılmış gri tavanı ve büyük çıkış deliğini görebiliyordu.

Sonya ve diğerlerine döndü. "Acele edin! Hadi!"

Yaklaştıklarında Thomas dehşet dolu sahneyi görebildi. Herkesin suratı bembeyaz ve korku doluydu, insanlar yere düşüyor ve yeniden kalkıyordu. En fazla on yaşında olan bir çocuk, bir kadını sonunda yeniden yürümeyi başarıncaya dek yarı sürüklüyordu. Küçük bir araba boyutunda bir taş parçası yüksek duvardan kopup yaşlı bir adama çarparak birkaç metre ileri uçup yere çakılmasına neden oldu. Thomas dehşete kapılmıştı ama koşmaya devam etti ve bu sırada bağırarak etrafındakilere cesaret veriyordu.

Sonunda Uçurum'a ulaştı. İki tahta da hâlâ yerinde duruyordu ve Sonya, Teresa'ya el yapımı köprüyü geçerek Izdırap Veren deliğine girmesini işaret etti. Ardından Brenda, peşinde bir grup insanla köprüden geçti.

Thomas Uçurum’un kenarında bekleyip insanlara devam etmelerini işaret etti. İşkence dolu bir görevdi; tüm Labirent her an başlarına yıkılabilecekken onların bu kadar yavaş çıkmaları dayanılır gibi değildi. Teker teker tahtaların üzerinden geçtiler ve deliğe atladılar. Teresa’nın daha hızlı olmak için onları merdivenden indirmek yerine doğrudan atlatıp atlatmadığını merak etti.

“Sen git!” diye bağırdı Sonya, Thomas’a. “Aşağı indiklerinde ne yapacaklarını bilmeleri gerek.”

Thomas başını onaylarcasına salladı ama gideceği için kendini berbat hissediyordu; Labirent’ten ilk kaçışında da aynı şeyi yapmış, kendisi kodu girerken Kayranlıları savaşmaları için bırakmıştı. Yine de Sonya’nın haklı olduğunu biliyordu. Sarsılan Labirente son bir kez baktı; tavan parça parça çöküyor, bir zamanlar düz olan yerden taşlar fırlıyordu. Hepsinin birden nasıl başarılı olacağını bilmiyordu ve Minho, Tava ve diğerleri için üzülüyordu.

Akın akın gelen insanların arasına karışıp deliğe giden tahtaların üzerinden geçti ve ardından deliğin başındaki insanlardan ayrılarak merdivene koştu. Basamaklardan olabildiğince hızlı indi ve henüz aşağıya bir zarar gelmediğini görünce rahatladı. Teresa orada insanların aşağı indikten sonra kalkmalarına yardımcı oluyordu ve hangi yöne gitmeleri gerektiğini söylüyordu.

“Ben yaparım!” diye bağırdı Teresa’ya. “Grubun başına geç!” Çift kanatlı kapılan işaret etti.

Teresa tam cevap verecekti ki Thomas’ın arkasındaki bir şey dikkatini çekti. Gözleri korkuyla açılınca Thomas arkasına döndü.

Tozlu izdirap Veren kutularından birkaçı açılıyordu ve üstleri tabut kapakları gibi yükseliyordu.

70. BÖLÜM

“Beni dinle!” diye bağırdı Teresa. Thomas’ı omuzlarından tutup yüzüne bakmak için kendine çevirdi. “Izdırap Verenler’in kuyruklarında,” en yakındaki kutuyu gösterdi, “Yaratıcıların makara dedikleri bir şey var; şişkin kısımlarının altında kulp gibi bir düğme var. Derisinden ona ulaşıp çekmen gerekiyor. Eğer yapabilirsen ölürler.”

Thomas başını salladı. “Tamam. Sen insanların gitmelerini sağla!”

Thomas en yakındakine koşarken kutuların üstü açılmaya devam ediyordu. Ulaştığında kapaklar yarısına kadar açılmıştı ve kendini zorlayıp içine baktı. Izdırap Veren’in devasa, yumuşak vücudu titriyor, bükülüyor ve yanlarına bağlı tüplerden ıslaklık ve yakıt emiyordu.

Thomas en ucuna koştu ve kutunun köşesine çıktı ardından eğilip içindeki Izdırap Veren’e uzandı. Teresa’nın tarif ettiği şeyi bulmak için elini ıslak derisine daldırdı. Harcadığı çabayla homurdandı, sert kulpu bulana dek kendini zorladı ve tüm gücüyle kulpu çekti. Yaratık bir anda gevşeyerek kutunun içinde jöle yığınına dönüştü.

Thomas kulpu yere atıp kapağı yere inen diğer kutuya koştu. Kendini kenardan kaldırıp elini yağlı deriye sokup kulpu çekmesi sadece birkaç saniyesini aldı.

Bir sonraki kutuya doğru koşarken Teresa’ya hızlı bir bakış atma riskini aldı. Hâlâ kayarak yere inenlere yardım ediyor, onları kapılardan gönderiyordu. İnsanlar hızla geliyor ve birbirlerinin üzerine düşüyorlardı. Sonya geldi, ardından Tava ve Gally. Thomas bakmaya devam ederken Minho uçarcasına geldi. Thomas kutuya ulaştı, kapak artık tamamen açılmıştı ve Izdırap Veren’e bağlı olan tüpler teker teker ondan kopuyordu. Thomas kendini kaldırıp elini yaratığın derisine daldırdı ve kulpu çekti.

Aşağı inip dördüncü kutuya döndü fakat Izdırap Veren hareket ediyordu; ön kısmı açık kutudan yukarı çıkıyor, hareket etmesine yardımcı olmak için derisinden uzantılar çıkıyordu. Thomas tam zamanında yetişti, zıplayıp kutunun kenarına çıktı. Elini şişkin derisine sokup tutacağı çekti. Kesici bıçaklar başına doğru savruldu, vücudundan parçayı çekip çıkardığında yaratık ölürken kafasını eğdi.

Thomas, son Izdırap Veren kutusundan çıkmadan önce onu durdurmak için çok geç olduğunu biliyordu. Durumu değerlendirmek için döndü ve yaratığın tüm bedeninin çalkalanır gibi dışarı çıkmasını izledi. Önünden

çıkan küçük bir gözlem duyuyla şimdiden etrafı incelemeye başlamıştı; ardından Thomas'ın daha önce pek çok defa gördüğü gibi, Izdırap Veren bükülerek top halini aldı ve derisinden sivri uçlar çıktı. Yaratık, karnındaki makinelerin gürültülü uğultusuyla ileri atıldı. Havayı beton parçaları doldurdu, Izdırap Veren'in sivri uçları döşemeleri kaldırıyordu ve delikten giren bir grup insana çarparken Thomas çaresizce olanları izliyordu. Bıçaklar uzadı ve birkaç kişiyi, onlar daha ne olduğunu bile anlayamadan dilimledi.

Thomas etrafına bakınıp silah olarak kullanabileceği herhangi bir şey aradı. Yaklaşık kol uzunluğunda bir boru tavandaki bir şeyden kopmuştu; koşarak onu kaptı. Izdırap Veren'e doğru geri döndüğünde Minho'nun çoktan yaratığa atıldığını gördü. Neredeyse korkutucu bir şiddetle onu tekmeliyordu.

Thomas, canavara doğru atılırken diğerlerine bağırarak kaçmalarını söyledi. Izdırap Veren onun komutunu duymuşçasına Thomas'a döndü ve kubbeli kuyruğunu kaldırdı. İki yanından iki uzantı çıktı ve Thomas aniden durdu; biri döner testereyle vızıldayan yeni bir metal kol, diğeriyse tehlikeli görünümlü dört ucu da bıçaklı olan kıskaçtı.

"Minho, bırak da dikkatini dağıtayım!" diye bağırdı. "Herkesi buradan çıkar ve Brenda onları malzeme odasına götürmeye başlasın!"

Bunu söylerken bile bir adamın emekleyerek Izdırap Veren'in yolundan kaçmaya çalışmasını izliyordu. Adam ondan birkaç metre uzaklaşamadan yaratıktan çıkan bir kol onu göğsünden bıçakladı ve adam kan tükürerek yere kapaklandı.

Thomas kolların üstesinden gelip kulpu bulmak üzere aldığı boruyu kaldırarak koştu. Başarmaya çok yaklaşmıştı ki aniden Teresa sağ tarafından atılıp Izdırap Veren'in üstüne atladı. Yaratık hemen top halini aldı, metal kolları onu derisine bastırmak için içe çekiliyordu.

"Teresa!" diye bağırdı Thomas aniden durup ne yapacağını bilemeyerek.

Teresa ona bakmak için döndü. "Git! Onları çıkar buradan!" Tekmelemeye ve tırmalamaya başladı, elleri yağlı derinin içinde kayboluyordu. Şimdilik ciddi bir yaralanmadan kaçınmış gibi görünüyordu.

Thomas boruyu sıkıca tutup biraz yaklaştı; Teresa'ya vurmadan saldırabileceği bir boşluk bulmaya çalışıyordu.

Teresa'nın bakışları onu yeniden buldu. "Git..."

Fakat sözleri kesildi. Izdırap Veren Teresa’nın suratını yağlı derisine bastırmış, onu iyice içine çekerek boğuyordu.

Thomas donakalmış bir halde izledi. Bir sürü insan ölmüştü. Bir sürü. Ve orada durup Teresa’nın onu ve diğerlerini kurtarmak için kendini feda etmesine izin vermeyecekti. Buna izin veremezdi.

Bağırdı ve tüm gücüyle koşarak zıplayıp Izdırap Veren’e şiddetle vurdu. Döner testere Thomas’ın göğsüne doğru uçarken Thomas sola doğru fırladı ve aynı zamanda boruyu savurdu. Boru sertçe çarptı ve testere koparak uçtu. Thomas onun yere çarpıp takırdamasını duydu. Dengesini koruyarak geriye doğru salınıp boruyu yaratığın vücuduna, Teresa’nın başının tam yanına soktu. Ardından kalan gücünü kullanarak boruyu geri çekip tekrar tekrar soktu.

Kıskaçlı bir kol Thomas’ın üzerine indi ve onu havaya kaldırıp fırlattı. Çocuk sert beton zemine düşüp yuvarlandı ve yeniden ayağa kalktı. Teresa dizlerinin üzerinde durmuş, metal kollara vuruyordu. Thomas yeniden saldırıya geçerek zıplayıp Izdırap Veren’in yağlı vücuduna yapıştı. Yakınına gelen her şeye vurmak için boruyu kullandı. Teresa aşağıdan mücadele edip savaştı ve yaratık yana doğru sendeleyip bir daire çizerek Teresa’nın havada en az üç metre uçup yere çakılmasına neden oldu.

Metal bir kol Thomas’a yeniden saldırırken Thomas kolu yakalayıp kıskacını tekmeledi. Ayaklarını şişkin vücuduna yerleştirip kendini yaratığın yanına itip uzandı. Kulpu bulmak için kolunu gevşek derisine daldırdı. Bir şey sırtını kesti ve acı tüm vücuduna yayıldı. Kulpu bulmak için eliyle yoklamaya devam etti, derinlere gittikçe yaratığın eti de daha kalın çamur tabakası gibi hissettiriyordu.

Sonunda parmak uçları sert plastiğe sürtündü, Thomas elini bir santim daha itmeye zorladı, kulpu yakalayıp tüm gücüyle çekti ve Izdırap Veren’in üstünden atladı. Teresa’ya bakmak için başını kaldırdığında kızın, yüzünden birkaç santim uzaklıktaki bıçaklarla mücadele ettiğini gördü. O sırada yaratığın makinesinin motoru tekleyerek durunca odada aniden bir sessizlik oldu. Yaratık yağ ve teçhizat yığını olarak yere yığıldı; üzerinden çıkan kollar yere düştü.

Thomas başını yere koyup ciğerlerini dolduran, derin bir nefes aldı. Sonra Teresa yanına gelip sırtüstü dönmesine yardım etti. Thomas onun yüzündeki acıyı, yaralan, kıpkırmızı olmuş terli cildini gördü. Fakat Teresa nedense gülümsedi.

“Teşekkürler, Tom,” dedi.

“Rica ederim.” Savaşın ardından bu mola gerçek olamayacak kadar güzel gelmişti.

Teresa ayağa kalkmasına yardımcı oldu. “Gidelim buradan.”

Thomas delikten artık başkalarının gelmediğini fark etti ve Minho da az önce son birkaç kişiyi kapıdan geçirmişti. Dönüp Thomas ile Teresa’ya baktı.

Soluklanmak için ellerini dizlerinin üzerine koyup öne eğildi. “Hepsi bu kadardı.” Homurdanarak doğruldu. “Yani buraya kadar gelmeyi başarabilenler. Sanırım içeri girmemize neden bu kadar kolay izin verdiklerini öğrenmiş olduk; o Izdırap Verenlerle bizi dilimlemeyi planlamışlar. Her neyse, sizin acele edip öne geçerek Brenda’ya yolu göstermesinde yardımcı olmanız gerekiyor.”

“Öyleyse o iyi mi?” diye sordu Thomas. Hissettiği rahatlama çok yoğundu.

“Evet. Çoktan çıktı.”

Thomas emekleyerek ayağa kalktı fakat henüz birkaç adım atmıştı ki durdu. Bir yerden, her yerden büyük bir gürültü koptu. Oda birkaç saniye sallandı.

“Acele etsek iyi olacak,” dedi ve diğerlerinin peşinden koşmaya başladı.

71. BÖLÜM

En az iki yüz kişi Labirent'ten çıkmayı başarmıştı ama nedense hareket etmeyi kesmişlerdi. Thomas kalabalık koridorda insanların arasından ön tarafa ulaşmaya çalışıyordu.

Brenda'yı bulana dek kadınların, erkeklerin ve çocukların arasında zikzak çizdi. Brenda kalabalığı yararak ona doğru ilerledi ve Thoams'a sarılıp yanağından öptü. Thomas tüm kalbiyle o anda her şeyin sona ermesini; artık güvende olmayı ve daha fazla gitmemeyi diledi.

"Minho beni gönderdi," dedi. "Beni gitmeye zorladı ve ihtiyacın olursa sana yardım edeceğine söz verdi. Herkesi dışarı çıkarmanın çok önemli olduğunu ve sizin Izdırap Veren'in hakkından gelebileceğinizi söyledi. Kalmalıydım. Üzgünüm."

"Ona böyle yapmasını ben söyledim," diye karşılık verdi Thomas. "Sen doğru olanı yaptın. Yapılacak tek şeyi. Çok yakında buradan çıkmış olacağız."

Brenda onu hafifçe itti. "O zaman acele edelim de bunu gerçekleştirelim."

"Tamam." Thomas, Brenda'nın elini sıktı ve Teresa'ya katılarak yemden grubun ön tarafına doğru ilerlemeye koyuldular.

Koridor eskisinden de karanlıktı; önceden çalışan lambalar şimdi loştu ve yanıp sönüyordu. Yanlarından geçtikleri insanlar sessizce toplanmış, gergin bir şekilde bekliyordu. Thomas, Tava'yı gördü. Çocuk hiçbir şey söylemedi ancak cesaret verici bir gülümseme sunmaya çalıştı ki bu da her zamanki gibi pis pis sırıtmayı andırmıştı. Uzaktan ara sıra gelen patlamalar gümbürdüyor, bina sarsılıyordu. Patlamalar hâlâ yeterince uzakta gibiydi ama Thomas bunun hep böyle sürmeyeceğini biliyordu.

Brenda'yla sıranın başına ulaştıklarında grubun merdivenin başında durduğunu ve aşağı mı yoksa yukarı mı gitmekte kararsız kaldığını gördü.

"Yukarı çıkmalıyız," dedi Brenda.

Thomas tereddüt etmedi. Gruba kendilerini takip etmeleri için işaret etti ve Brenda'nın yanından basamakları çıkmaya başladı.

Yorgunluğa yenik düşmeyi reddediyordu. Dört kat, beş, altı. Sahanlıkta durup soluklandı ve aşağı bakıp herkesin geldiğini gördü. Brenda onu bir kapıdan geçirdi, ardından uzun bir koridora daha girdiler, önce sola sonra sağa döndüler ve bir kat daha çıktılar. Bir koridor ve sonra merdivenlerden

aşağı. Bir adım, ardından bir adım daha. Thomas artık sadece şansölyenin Düz Geçiş hakkında dürüst olmasını umuyordu.

Yukarıda bir yerden patlama sesi duyuldu ve tüm bina sarsıldı, Thomas yere düştü. Havayı toz bulutu kapladı ve sırtına tavandan ufak parçalar düştü. Bir şeylerin gıcırtısı ve kırılma sesleri duyuluyordu. Sallanarak geçen birkaç saniyenin ardından sonunda her şey sessizleşti ve durdu.

Thomas Brenda'ya uzanıp yaralanmadığından emin oldu.

"Herkes iyi mi?" diye bağırdı koridora doğru.

"Evet!" diye seslendi biri.

"Devam edin! Neredeyse geldik!" Brenda'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve ilerledikleri sırada Thomas binanın kısa bir süre daha tek parça halinde kalması için dua etti.

Thomas, Brenda ve onları takip eden diğerleri sonunda binanın şansölyenin haritada işaretlediği kısmına ulaştı: malzeme odası. Birkaç bomba daha patladı, her biri diğerinden daha yakındı. Ama hiçbiri onları durduracak kadar güçlü değildi ve artık gelmişlerdi.

Malzeme odası çok büyük bir depo alanının arkasındaydı. Sağ duvarda kutularla dolu, düzenli, metal raflar vardı. Thomas o kısma geçip elini sallayarak herkese içeri girmesini işaret etti. Düz Geçiş'e girmeden önce herkesin bir arada olmasını istiyordu. Odanın arka tarafında bir kapı vardı; aradıkları odaya çıkıyor olmalıydı.

"Herkesin geldiğinden emin ol ve onları hazırla," dedi Brenda'ya, sonra kapıya koştu. Şansölye Paige Düz Geçiş hakkında yalan söylediyse ya da İSYAN'dan veya Sağ Kol'dan biri ne yaptıklarını anladıysa işleri biterdi.

Kapı, üzerleri metal ve makine parçalarıyla dolu bir sürü masanın olduğu küçük bir odaya açılıyordu. Karşıdaki duvara geniş bir branda asılıydı. Thomas koşup kumaşı aşağı çekti. Arkasında, parlak gümüşle çerçevelenmiş soluk yanardöner gri bir duvar buldu, yanında da kontrol paneli vardı.

Bu, Düz Geçiş'ti.

Şansölye doğru söylemişti.

Thomas bu düşünceyle güldü. İSYAN -İSYAN'ın *lideri*- ona yardım etmişti.

Tabii bu... Son bir şeyi daha öğrenmesi gerektiğini fark etti. Herkesi Düz Geçiş'ten göndermeden önce nereye çıktığını görmek için onu denemeliydi. Derin bir nefes aldı. Buraya kadardı.

Kendini buzlu Düz Geçiş yüzeyine bir adım atmaya zorladı. Ve ahşap bir kulübeye çıktı, kapısı önünde ardına dek açıktı. Gördüğü şey... yeşildi. Çok, çok fazla yeşil. Çim, ağaçlar, çiçekler, çalılar. Thomas için yeterince iyiydi.

Sevinçle yeniden malzeme odasına adım attı. Başarmışlardı; neredeyse güvendeydiler. Depo alanına koştu.

“Hadi!” diye bağırdı. “Herkesi buraya getir, işe yarıyor! Çabuk!”

Bir patlama duvarları ve metal rafları titretti. Tavandan toz ve moloz yağdı.

Teresa çoktan insanlara önderlik ediyor, onlan Thomas’ın olduğu yere yönlendiriyordu. Thomas malzeme odasının kapısının hemen ardında durdu ve eşikten geçen ilk kişiyi kolundan tutup Düz Geçiş’in gri duvarına götürdü.

“Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu kadına.

Kadın başıyla onayladı ve o şeyin içinden geçip oradan gitme hevesini cesurca gizlemeye çalışıyordu. “Bu binada birkaç kez bulundum, evlat.”

“Burada durup herkesi geçirmen konusunda sana güvenebilir miyim?”

Kadının önce rengi attı ama sonra başını onaylarcasına salladı.

“Endişelenme,” diye onu ikna etti Thomas. “Sadece yapabildiğin sürece burada kal.”

Kadın onaylar onaylamaz Thomas tekrar kapıya koştu.

Diğerleri küçük odayı doldurmuşlardı, Thomas bir adım geriledi. “Hemen orada. Diğer tarafta yer açın!”

Kalabalığı yararak depoya döndü. Herkes sırayla malzeme odasına giriyordu. En arkada Minho, Brenda, Jorge, Teresa, Aris, Tava ve B Grubundan birkaç kişi vardı. Gally de oradaydı. Thomas zikzak yaparak arkadaşlarının yanına gitti.

“Acele etseler iyi olur,” dedi Minho. “Patlamalar giderek yaklaşıyor.”

“Tüm tesis yıkılacak,” diye ekledi Gally.

Thomas bunun sanki hemen o anda olmasını beklermiş gibi tavanı inceledi. “Biliyorum. Çabuk olmalarını söyledim. Kısa sürede buradan...”

“Bakın *burada* kimler varmış?” Odanın gerisinden biri bağırdı.

Thomas kimin konuştuğuna bakmak için dönerken birkaç nefes kesilme sesi duydu. Fare Adam, koridordan odaya girmişti ve yalnız değildi Etrafı İSYAN’ın güvenlik görevlileriyle çevriliydi. Thomas yedi kişi saydı; bu, o ve arkadaşlarının hâlâ avantajlı oldukları anlamına geliyordu.

Janson durdu ve bir başka patlamanın sesini bastırmak için ellerini ağzının iki yanında birleştirip bağırdı: “Her şey çökmek üzereyken saklanmak için ilginç bir yer!” Tavandan düşen metal parçalar yerde takırdadı.

“Burada ne olduğunu biliyorsun!” diye bağırdı Thomas ona. “Çok geç; biz gidiyoruz!”

Janson dışarıda kullandığı aynı uzun bıçağı çekti. Bunun üzerine diğerleri de benzer silahlarını çıkardılar.

“Ama birkaçını kurtarabiliriz,” dedi Janson. “Ve görünüşe bakılırsa en güçlü ve zeki olanlar tam karşımızda duruyor. Son Adayımız bile burada, daha ne olsun! En çok ihtiyaç duyduğumuz fakat işbirliği yapmayı reddeden.”

Thomas ve arkadaşları azalan tutsak kalabalığı ile korumaların arasında sıralandı. Thomas’ın grubundakiler yerde, silah olarak kullanabilecekleri herhangi bir şey arıyordu; boru, uzun vida, metal bir ızgaranın çentikli ucu... Thomas ucu keskin, eğrilmiş ve en az mızrak kadar ölümcül görünen bir kablo parçası gördü ve bir başka patlama odayı sarsıp metal rafların yere düşmesine neden olurken kabloyu yakaladı.

“Daha önce hiç bu kadar tehditkâr serseriler görmemiştim!” diye bağırdı Fare Adam ama gözü dönmüş gibiydi, ağzı küçümser bir sırıtışla kıvrılmıştı. “İtiraf etmeliyim ki dehşete kapıldım!”

“Kapa o çeneni de bitir şu işi!” diye bağırdı Minho ona.

Janson soğuk, deliye dönmüş yüzünü karşısındaki çocuklara odakladı.

“Memnuniyetle,” dedi Fare Adam.

Thomas uzun zamandır hayatını tanımlayan korku ve acıyı salıvermek için can atıyordu. “Hadi!” diye bağırdı.

İki grup da birbirlerine karşı taarruza geçti, savaş çığlıkları binayı sarsan ani şiddetli patlamalarla bastırıldı.

72. BÖLÜM

Oda birbirine çok yakın aralıklarla sarsılırken Thomas bir şekilde dengesini koruyabildi. Rafların çoğu devrildi ve üzerlerindeki eşyalar odanın etrafına saçıldı. Sivri uçlu, kalın bir ahşap parçasından yana doğru kaçtı, sonra üzerine doğru gelen yuvarlak bir makine parçasının üzerinden atladı.

Thomas'ın yanında duran Gally takılıp düşünce Thomas kalkmasına yardım etti. Mücadeleye devam ettiler. Brenda kaydı ama dengesini korumayı başardı.

Eski zaman savaşlarında ilk sıradaki savaşçılar gibi onlara saldırdılar. Thomas kendisinden en az otuz santim uzun olan ve bıçağını savuran Fare Adamla çatışıyordu. Bıçak Thomas'ın omzuna inerken Thomas sert kablosuyla yukarı doğru saldırarak adamın kolunun altına çarptı. Yarasından kan boşalırken Janson silahını düşürdü; diğer elini yaranın üzerine koydu ve Thomas'a nefret dolu gözlerle bakarak geriledi.

Thomas'ın sağında ve solunda herkes savaşıyordu. Thomas'ın kafası metalin metale çarpma sesiyle, çığlıklarla, bağrışlarla ve homurtularla doluydu. Bazıları ikiye birdi. Minho tüm erkeklerden iki kat daha güçlü görünen bir kadınla savaşıyordu. Brenda yerde zayıf bir adamla güreşiyor, adamın elindeki bıçağı düşürmeye çalışıyordu. Thomas tüm bunları hızlı bir bakışla görmüştü ve hemen sonra dikkatini yeniden kendi düşmanına çevirdi.

"Kan kaybından ölsem de umurumda değil," dedi Janson yüzünü ekşiterek. "Seni yeniden oraya çıkardıktan sonra öldüğüm sürece umurumda değil."

Bir patlama daha yeri sarstı ve Thomas öne doğru tökezleyip elindeki uyduruk silahını düşürüp Janson'ın göğsüne çarptı. İkisi de yere düştü, Thomas bir eliyle adamı iterken diğerini de tüm gücüyle savuruyordu. Janson'ın sol yanağına yumruk attı ve adamın, ağzından kan fışkırırken kafasının yana doğru savrulmasını izledi. Thomas yeniden saldırmak için arkaya doğru gerildi fakat adamın vücudu sert bir şekilde kavis çizerek Thomas'ı üzerinden attı ve sırtüstü düşürdü.

Thomas hareket edemeden Janson onun üzerine atıldı gövdesini bacaklarıyla sıkıştırıp dizleriyle Thomas'ın kollarına bastırdı. Adam onun korunmasız suratını tekrar tekrar yumruklarken Thomas ondan kurtulmak için kıpırdanıyordu. Acı, Thomas'ı ele geçirdi. Ardından adrenalin,

vücuduna akın etti. Burada ölemezdi. Ayaklarını yere bastırıp karnını tavana doğru itti.

Yerden yalnızca birkaç santim kalkmıştı ama bu kollarını adamın dizlerinden kurtarmak için yeterliydi. Kollarıyla bir sonraki yumruğu engelledi, ardından iki eliyle Janson'ın suratına yumruk attı. Fare Adam dengesini kaybetti; Thomas onu itti, sonra iki bacağıyla onu sararak ayaklarını Janson'ın yan tarabna tekrar tekrar savurdu. Her tekmede adamın vücudu azar azar kalkıyordu. Ama Thomas bacaklarıyla geri çekildiğinde Janson bir anda döndü ve ayaklarını tutup kenara iterek ona saldırdı. Sonrasında yeniden Thomas'ın üzerindeydi.

Thomas çıldırdı; adamın altından kalkabilmek için tekmeliyor, yumrukluyor, kıvranıyordu. Yuvarlandılar, ikisi de birbirlerinin üzerindeyken yalnızca bir saniyeliğine avantaj kazanıyordu. Yumruklar havada uçuyor, ayaklar tekmeliyordu. Janson tırmalıyor, ısırıyordu ve Thomas'ın bedenini acı yağmuruna tutuyordu. Yuvarlanmaya, birbirlerini kendinden geçercesine dövmeye devam ettiler.

Thomas sonunda dirseğini Janson'ın burnuna geçirebileceği iyi bir açı yakaladı; bu hareketi adamı afallattı ve iki elini de burnuna götürdü. Thomas bir güç patlaması yaşadı, Janson'ın üzerine fırlayıp parmaklarını adamın boynuna dolayıp sıkmaya başladı. Janson tekmeledi, kollarını sağa sola salladı fakat Thomas ölümcül bir hiddetle yapıştı, elleri boğazını daha da sıkarken tüm ağırlığıyla adamın üzerine eğildi. Bir şeylerin çıtırdadığını, çekildiğini ve kırıldığını hissetti. Janson'ın gözleri kocaman açıldı, dili ağzından dışarı sarktı.

Biri avcuyla Thomas'ın sırtına hafifçe vurdu; Thomas kendisine bir şeyler söylendiğinin farkındaydı ama onları duymuyordu. Minho'nun yüzü karşısında belirdi. Bağırıyordu. Thomas'ın gözünü kan bürümüştü. Koluyla gözlerini sildi, yeniden Janson'ın suratına odaklandı. Adam çoktan ölmüştü, hareketsizdi, soluktu ve mahvolmuştu. Thomas, Minho'ya baktı.

"Öldü!" diye bağırıyordu arkadaşı. "O öldü!"

Thomas kendini onu bırakmaya zorladı, yalpaladı ve Minho'nun onu ayağa kaldırdığını hissetti.

"Onların işini bitirdik!" diye bağırdı Minho kulağına. "Gitmeliyiz!"

İki patlama aynı anda malzeme odasını her yandan sarstı ve duvarlar her yöne tuğla ve beton parçaları saçarak içeriye doğru yıkıldı. Thomas ve Minho'nun üzerine moloz yağdı. Havayı toz bulutu kapladı ve Thomas'ın

etrafı sallanan, düşen ve tekrar ayağa kalkan loş gölgelerle çevrildi. Thomas ayaktaydı, hareket ediyor, malzeme odasına doğru gidiyordu.

Tavandan parçalar düşüp yere çarpıyordu. Sesler korkunç, sağır ediciydi. Yer şiddetle sallanıyor; bombalar, her yerde aynı andaymışçasına infilak etmeye devam ediyordu. Thomas düştü; Minho onu hemen ayağa kaldırdı. Birkaç saniye sonra Minho düştü; Thomas, ikisi de tekrar koşmaya başlayana dek onu çekip sürükledi. Birdenbire Brenda korku dolu gözlerle Thomas'ın önünde belirdi. Hepsi dengelerini korumaya çalışarak ilerlerken Teresa'yı da yakınlarda gördüğünü sandı.

Bir çatırtı o kadar sesli yankılandı ki Thomas arkasına baktı. Bakışları yukarı, tavandan oldukça büyük bir parçanın ayrıldığı yere kaydı. Tavan üzerine doğru düşerken hipnotize olmuş gibi izledi. Kenarda Teresa belirdi, tozlu havada güçlükle fark ediliyordu. Vücudu Thomas'ınkine çarptı ve onu malzeme odasına doğru savurdu. Teresa'nın üstüne binanın devasa bir parçası düşüp kızın yalnızca kollarını ve kafasını dışarıda bıraktığı sırada Thomas geriye doğru tökezleyip düşerken zihni bomboştu.

"Teresa!" diye bağırdı, sesi bir şekilde tüm seslerden daha yüksek çıkmıştı. Teresa'ya doğru güçlükle ilerledi. Kolu ezilmiş gibi görünüyor, yüzünden kan akıyordu.

Adını yeniden bağırırken zihninde Chuck'ın kanlar içinde yere yığılışım ve Newt'in pörtlemiş gözlerini gördü. Sahip olduğu üç en yakın arkadaş. Ve İSYAN hepsini ondan almıştı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, Teresa'nın duyamayacağını bildiği halde. "Çok üzgünüm."

Teresa'nın ağzı hareket etti, konuşmaya çalışıyordu ve Thomas ne söylediğini anlamak için eğildi.

"Ben de..." diye fısıldadı Teresa. "Benim tek... sevdiğim..."

Ve sonra Thomas ondan uzaklaştırıldı. Buna karşı koyacak gücü de isteği de yoktu. Teresa ölmüştü. Vücudu acıyla kıvranıyordu; kalbi âdeta yanıyordu. Brenda ve Minho onu çekip ayağa kaldırdı. Üçü birden yalpalayarak ilerledi. Bir patlamanın açtığı delikte yangın başlamıştı; duman çıkıyor ve kalın toz bulutuna karışıyordu. Thomas öksürdü ama kulaklarında yalnızca uğultu duyuyordu.

Bir patlama daha havada çınladı; Thomas koşarken başını çevirdi ve depo odasının arka duvarının patladığını, parçalara ayrıldığını ve alevlerin boşluklardan girdiğini gördü. Tavanın kalan parçası da artık destek kalmamasıyla birlikte çökmeye başladı. Binanın her yeri yıkılıyordu.

Malzeme odasının kapısına ulaşıp içeri sığıştıkları sırada Gally'nin Düz Geçiş'ten geçerek kaybolduğunu gördüler. Herkes çoktan gitmişti. Thomas masaların arasındaki kısa koridorda arkadaşlarıyla birlikte koştu. Saniyeler içinde ölmüş olacaklardı. Thomas'ın arkasındaki şeylerin düşüp yıkılma sesleri, metallerin gıcırtısı ve alevlerin uğultusu giderek yükselmişti. Hepsi birden inanılmaz yüksek bir ses çıkarıyordu; Thomas bakmak istemedi ama her şeyin yıkıldığını, sanki sadece birkaç adım uzaklıktaymış gibi boynunda hissediyordu. Brenda'yı geçişten itti. Dünya, Minho ve kendisinin etrafında yıkılıyordu.

Birlikte gri, buzlu duvara atladılar.

73. BÖLÜM

Thomas doğru düzgün nefes alamıyordu. Öksürüyor, tükürüyordu. Deli gibi atan kalbi yavaşlamayı reddediyordu. Kulübenin ahşap zeminine gelmişti ve şimdi tehlikeli bir molozun uçarak gelmesi ihtimaline karşı Düz Geçişten uzaklaşmak isteyerek emekliyordu. Fakat göz ucuyla Brenda'yı fark etti. Kontrol panelinde birtakım düğmelere bastı ve gri zemin gözden kaybolup kulübenin tahta döşemelerini ortaya çıkardı. *Bunu yapmayı nereden biliyor?* diye merak etti Thomas.

"Siz Minho'yla çıkın," dedi. Sesinde Thomas'ın anlam veremediği bir aciliyet vardı. Artık güvendeydiler. Değiller miydi? "Son bir şey daha yapmam gerekiyor."

Minho ayağa kalktı ve Thomas'ın da kalkmasına yardım etmek için yanına gitti. "Beynim bir saniye daha düşünecek halde değil. Bırak ne istiyorsa yapsın. Hadi."

"Tamam," dedi Thomas. İkisi uzun bir an boyunca birbirlerine baktılar, soluklandıkları o birkaç saniyede başlarından geçen her şeyi, ölümleri, tüm o acıyı yeniden yaşadılar. Ve bunların içinde belki -sadece belki- her şeyin bittiğine dair bir rahatlama da vardı.

Ancak Thomas daha çok kaybın acısını yaşıyordu. Teresa'nın ölümünü izlemek -hem de onu kurtarmak için- katlanamayacağı kadar fazlaydı. Şimdi gerçekten en yakın arkadaşı olan kişiye bakarken gözyaşlarıyla savaşmak zorunda kaldı. O anda Newt'e ne yaptığını Minho'ya asla söylememeye karar verdi.

"Hadi bakalım, lüle kafa," dedi Minho sonunda. Fakat kendine has o sırıtışı yoktu. Onun yerine Thomas'ı anladığını gösteren bir bakış vardı. Ve ikisinin de kayıplarının acısını hayatlarının sonuna dek taşıyacaklarını gösteriyordu. Ardından dönüp uzaklaştı.

Bir süre sonra Thomas da onu takip etti.

Dışarı adım attığında durup etrafına bakmak zorunda kaldı. Kendisine, artık var olmadığı söylenen bir yere gelmişlerdi. Yemyeşil, gür ve hayat dolu. Uzun çimenlerin ve kır çiçeklerinin olduğu arazinin üzerindeki tepede durdu. Kurtardıkları iki yüz kadar insan etrafta geziniyor, bazılarıysa gerçekten koşuyor ve zıplıyordu. Sağ tarafında tepe kilometrelerce uzanıyor gibi görünen ve bulutsuz, mavi gökyüzüne uzanan kayalık dağlarla biten

ağaçların olduğu bir vadiye doğru alçalıyordu. Solunda çimenlik alan yavaş yavaş yerini bodur çalılıklara ve sonrasında kuma bırakıyordu. Ve kumsala çarpan büyük, koyu ve ucu beyaz dalgalarıyla okyanus.

Cennet. Cennete düşmüşlerdi. Kalbinin bir gün buradan keyif almasını ummak dışında bir şey yapamıyordu.

Kulübenin kapısının kapandığını duydu, sonra da yangının sesini. Arkasını dönünce Brenda'yı gördü; Brenda onu alevlerle kaplanan yapıdan uzaklaştırmak için yavaşça birkaç adım geriye itti.

"Ne olur ne olmaz diye mi?" diye sordu Thomas.

"Ne olur ne olmaz diye," diye tekrarladı Brenda ve ona o kadar içten bir gülümseme sundu ki Thomas birazcık rahatlama hissetti. "Teresa için... üzgünüm."

"Teşekkürler." Bulabildiği tek kelime buydu.

Brenda başka bir şey söylemedi ve Thomas da söylemesine gerek olmadığını fark etti. Janson ve diğerleriyle son kez savaşanların yanına gittiler. Hepsi baştan ayağa yara bere içindeydi. Tıpkı Minho'yla olduğu gibi Tava'yla bakıştı. Ardından hep birlikte kulübeye dönüp yanarak kül olmasını izlediler.

Birkaç saat sonra Thomas uçurumun başında oturmuş, okyanusu izliyor, ayaklarını kenardan sarkıtıyordu. Alev gibi parlayan güneş ufukta kaybolmak üzereydi. Hayatında gördüğü en müthiş manzaraydı.

Minho ormanın içinde, yaşamaya karar verdikleri yerde çoktan idareyi ele almıştı; yiyecek arama, inşaat ekibi ve güvenlik detaylarıyla ilgili düzenlemeler yapıyordu. Thomas bundan memnundu, omuzlarında bir kez daha en ufak sorumluluk yükü istemiyordu. Yorgundu; bedenen ve ruhen. Dünyanın geri kalanı tedavisi olsun ya da olmasın Işıl'la uğraşırken kendileri her neredeyse, yalnız ve güvende olacaklarını umuyordu. Bu sürecin uzun, zor ve nahoş olacağını biliyordu fakat bunun bir parçası olmak istemediğinden kesinlikle emindi.

Bitmişti.

"Selam."

Thomas dönünce Brenda'yı gördü. "Selam. Oturmak ister misin?"

"Ah, evet, teşekkürler." Thomas'ın yanına oturdu. "Bana İSYAN'daki günbatımlarını hatırlatıyor, gerçi onlar hiç bu kadar parlak görünmezdi."

"Bunu pek çok şey için söyleyebilirsin." Zihninde Chuck, Newt ve Teresa'nın görüntüleri canlanırken bir duygu selinin daha geldiğini hissetti.

Gün ışığının kaybolmasını, gökyüzünün ve suyun turuncudan mora, sonra da koyu maviye dönüşmesini izlerken birkaç dakika sessizlikle geçti.

“Kafanda neler var?” diye sordu Brenda.

“Kesinlikle hiçbir şey. Düşünmeyi bir süreliğine bıraktım.” Ve bunda ciddiydi. Hayatında ilk kez hem özgür hem de güvendeydi; bunun bedeli ne kadar ağır olsa da.

Ardından Thomas aklına gelen tek şeyi yaptı. Uzanıp Brenda’nın elini tuttu.

Brenda karşılık olarak onun elini sıktı. “İki yüz kişiden fazlayız ve hepimiz bağışığız. İyi bir başlangıç olacak.”

Thomas kendinden bu kadar emin konuşmasından şüphelenerek ona baktı, sanki kendisinin bilmediği bir şey biliyordu. “Bu da ne demek oluyor?”

Brenda yaklaşıp onu yanağından, ardından da dudağından öptü. “Hiçbir şey.”

Thomas aklındaki tüm düşünceleri uzaklaştırıp güneş ışıkları ufukta kaybolurken Brenda’yı kendisine daha da yaklaştırdı.

SON

Son İSYAN Memorandumu, Tarih 232.4.10, Saat 12.45
Kime: İş Arkadaşlarım
Kimden: Ava Paige, Şansölye
RE: Yeni bir başlangıç
Ve böylece başarısız olduk.

Ama aynı zamanda başardık da.

Baştaki hayalimiz gerçekleşmedi; taslak asla tamamlanmadı. Işıl için ne bir aşı ne de tedavi bulabildik. Ama bu sonucu tahmin etmiştim ve ırkımızın en azından bir kısmını kurtarmak için alternatif bir çözüm tasarlamıştım. Ortaklarımın, akıllıca yerleştirilmiş iki bağışık insanın yardımıyla umabileceğimiz en iyi sonucu verecek çözümü planlamayı başardım.

İSYAN'ın çoğunun bir araya gelip daha derin düşünmemizi, deneklerimize karşı daha acımasız olmamızı, cevap aramaya devam etmemiz gerektiğini düşündüğünü biliyorum. Ama görmeyi ihmal ettiğimiz şey aslında hepimizin gözünün önündeydi. Bağışıklar, bu dünyada kalan tek kaynak.

Her şey plana uygun giderse en zeki, en güçlü, en dayanıklı deneklerimizi dünyanın geri kalanı yok olurken yeni bir medeniyet başlatacakları güvenli bir yere göndermiş olacağız.

Umuyorum ki yıllar içinde organizasyonumuz, hükümetteki öncülerimizin insanlığa karşı işledikleri tarifsiz suçların bedelini ödemişlerdir. Bunun güneş ışıklarından sonra umutsuzlukla yapılan bir hareket olduğunu bilsem de nüfus kontrolü için Işıl virüsünün serbest bırakılması berbat ve geri dönüşü olmayan bir suçtu. Ve talihsiz sonuçları da asla öngörülemezdi. İSYAN, bu yanlış hareket haklı gösterildiğinden beri tedavi bulmak için çalışıyor. Bu girişimimizde başarısız olsak da en azından insanlığın geleceği için tohum ekmiş olduk.

Tarih, İSYAN'ın yaptıklarını nasıl yargılayacak bilmiyorum ama kayıtlara geçmesi için bu organizasyonun yalnızca bir amacı olduğunu belirtiyorum: insan ırkını kurtarmak. Son hareketimizle tam da bunu yaptık.

Tüm deneklerimize tekrar tekrar aşılamak istediğimiz fikir de buydu: İSYAN iyidir.

TEŞEKKÜRLER

Bu seriyi yazmak ne maceraydı ama. Birçok açıdan benim, editörüm Krista Marino’nun ve yayın temsilcim Michael Bourret’in ortak çabasıydı. Bu iki kişiye ne kadar teşekkür etsem azdır. Ama deneyeceğim.

Random House’taki tüm iyi insanlara teşekkürler, özellikle de Beverly Horowitz ve reklamcılarım Emily Pourciau ile Noreen Herits’e. Ayrıca satış, pazarlama, tasarım, düzelti ve bir kitabın ortaya çıkması için gerekli tüm kısımlardaki inanılmaz ekip üyelerine teşekkürler. Bu seriyi başarılı kıldığınız için teşekkür ederim.

Lauren Abramo ve Dystel&Goderich, kitapların tüm dünyada bulunabilmesini sağladığınız için teşekkürler. Ve onlara bir şans verdikleri için yurtdışındaki tüm yayıncılarıma teşekkürler.

Lynette ve J. Scott Savage, taslakları okuyup yorum yaptığınız için teşekkürler. Emin olun çok daha iyi oldu!

Tüm kitap blog yazarlarına, Facebook arkadaşlarına ve Twitter’daki #dashnerarmy’ye benimle takılıp hikâyelerimi başkalanna duyurdukları için teşekkürler. Size ve tüm okuyucularıma teşekkür ederim. Bu dünya benim için bir gerçeklik oldu ve umarım siz de orada yaşamaktan keyif almışsınızdır.

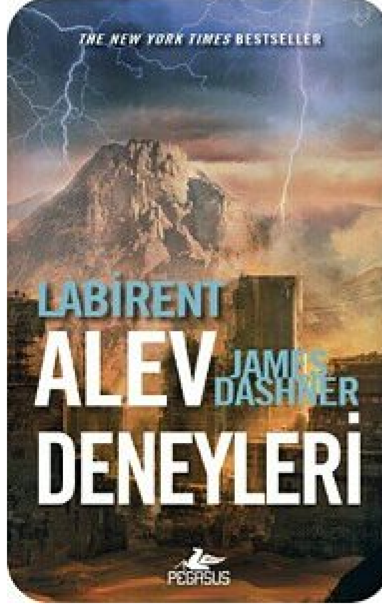
HATIRLA.
HAYATTA KAL.
KOŞ.

“*Açlık Oyunları* gibi distopik hikâyeleri sevenler Thomas’la birlikte Kayran’da maceraya sürüklenecekler.”
School Library Journal

“Akıcı anlatımı, akla gelen sayısız soruyu adım adım cevaplaması ve bitmek bilmeyen gerilimiyle Dashner’ın sürükleyici macerası kaçınılmaz sona doğru ilerlerken sizi merak içinde bırakacak.”
Publishers Weekly

KURAL YOK.
YARDIM YOK.
YA BAŞARIRSIN YA DA ÖLÜRSÜN.

İlk kitabı sevenler bu nefes nefese maceranın da esiri olacaklar."
Childrens Literature

"Bu heyecan dolu kitaptaki ahlaki ikilemler ve ölümcül bir ortamda hayatta kalmaya çalışan çocuklar, hikâyeyi daha da etkileyici bir hale getiriyor."
VOYA